CÂNTECUL SIRENEI
SANDRA BROWN

CAPITOLUL 1

Eşecul a condus-o pe Kate acasă.Ea a plecat într-o noapte răcoroasă de vară într-un Cadillac decapotabil,ultima ei proprietate personală.A pornit furioasă din Detroit aproape de miezul nopții şi a condus maşina fară a avea o destinație precisă la început,îi făcea bine doar să conducă,cu părul fluturat de vânt şi cu radioul cântând zgomotos rock and roll.

Dar în jur de ora patru dimineața,după ce condusese fără nici un țel pe autostrăzi despre care ea nu ştiuse niciodată că existau,Kate s-a trezit la doar zece minute de Blynton.Apoi s-a comportat ca un pilot automat.Pe întuneric,ea a condus maşina albă spre lac şi spre cabana bunicului său sperând ca aceasta să fie

goală.Kate nu voia să vadă pe nimeni.Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost o discuție cu vreunul din membrii familiei,sau în cel mai rău caz cu mama ei.Kate voia doar să fie singură.Cerul începuse să se lumineze în timp ce ea întorcea pe străduța mareată de două coloane din cărămidă şi porni la deal pe sub coroanele arborilor seculari.Atmosfera era liniştită.Magic.într-adevăr.O ceață uşoară,feerică,emana în spirale şi îi înghiți maşina într-un fel de nor învolburat.Cineva care n-ar fi ştiut drumul ar fi putut intra în copaci sau peste stânci,dar Kate conducea cu pricepere.Cauciucurile Cadillac-ului scrâşneau şi se răsuceau pe pietriş la viraje până când maşina a țâşnit din ceață şi vârfurile acoperişului cabanei au apărut printre copaci.Cabana „Greatoak" fusese numită aşa în perioada ei de înflorire.Un nume mare pentru un loc măreț - o casă de vară,o cabană de vânătoare,loc de petreceri lenevoase,înainte de război şi a câtorva intrigi romantice,dacă poveştile familiei puteau fi crezute.Noaptea,ei obişnuiau să aprindă luminile discrete înşirate prin stejari şi să pună la frigare ceea ce vânaseră în aceea zi.Odată fusese o nuntă pe verandă şi o orchestră de zece muzicanți cântase în holul mare toată noaptea.Kate a zărit mai întâi cele două coşuri gemene ale cabanei şi simți un nod în gât.Acum ele erau dărâmate şi bucăți de şindrilă desprinse atârnau pe acoperişul abrupt şi pe cele cinci frontoane.Văzu obloanele prăbuşite,o mulțime de ferestre negre,fantomatice,
unele din ele cu cercevele rupte.Văzând toate acestea pentru prima dată după mulți ani de singurătate a cuprins-o un val mare de tristețe,atât de copleşitor pentru ea,încât i-a întunecat vederea pentru o fracțiune de secundă.Acesta a fost momentul când s-a lovit de un copac căzut.Kate s-a străduit să-şi recapete controlul,țipând în timp ce maşina zdrobea crengile şi se izbea de trunchiul copacului aşezat de-a latul dramului.Impactul a aruncat-o pe Kate peste volan facând-o să-şi piardă răsuflarea.

„La naiba!" Scoase cheia din contact cu o mână tremurândă şi deodată se făcu tăcere - doar liniştea stranie a pădurii şi a cabanei uitate.Aerul rece,liniştit,a învăluit-o pe Kate.Mirosul înviorător de pin o înconjura,stimulându-i amintirile.Ea a stat aşa timp de un minut,întrebându-se dacă inima i s-a oprit,dacă lumea întreagă a încetat să mai existe şi dacă ea fusese transportată într-un loc magic între cer şi pământ,un loc pentru fantome.

Dar apoi Kate a simțit gust de sânge şi s-a uitat în oglinda retrovizoare să vadă cât de rău se lovise la buză.Momentul loviturii trecuse şi ea se simțea normal.Nu-i rău,spuse ea către imaginea din oglindă,întinzându-se spre mânerul portierei,ea murmură,strâmbându-se: „Ca de obicei,tu faci totul în stil mare,Kate".Ieşi din maşină pentru a vedea stricăciunile.Botul maşinii

decapotabile era turtit şi pe jumătate înfundat în ramurile înmiresmate ale copacului căzut.Kate făcu câțiva paşi în pantofii ei cu tocuri înalte şi se urcă pe partea cealaltă a maşinii,în pofida fustei foarte scurte.Cocoțată acolo,sprijinindu-se într-un cot pe tabla aripii albe a maşini,îşi încrucişă picioarele lungi,îşi aprinse ultima țigară şi contemplă mina cabanei şi a vieții ei.

—Eşti concediată,îi spuse Tora Bernstein,părând stânjenită aşa cum stătea aşezată în spatele biroului său vechi din Detroit.Îmi pare rău Kate,dar nu te potriveşti cu locul de aici.

—Dar îmi execut cât se poate de bine munca!

—Noi pierdem bani din cauza proiectelor tale,dragă.Eşti prea înceată când ajungi la detalii.

—Dar detaliile sunt totul.Tora a oftat.Era o discuție în contradictoriu pe care o avuseseră de mai multe ori înainte.

—Ascultă-mi sfatul,Kate,nu vrei? încetează să te mai lupți cu propria ta personalitate.Încearcă-ți posibilitățile la scară mai redusă,încearcă să-ți deschizi propria ta firmă.De ce nu? Eşti foarte talentată.Sunt sigură că vei avea succes într-o zi.Dar nu aici.În inima ta mai eşti încă o fată dintr-un oraş mic.

O fată dintr-un oraş mic? Kate ar fi râs la auzul unei asemenea idei,numai că întreaga situație nu era amuzantă deloc.Nimeni nu ştia cu câtă disperare dorise să scape de Blynton - de oraş,de atitudini,de stilul de viață şi de propria familie.Oh,ea tăiase cu adevărat acele legături cu un cuțit foarte ascuțit,şi-a făcut propriul ei drum prin şcoală,a trecut de la o slujbă mizerabilă la alta,până ce a aterizat în locul potrivit,în „vârful" firmei de design interior din Detroit.Odată ajunsă acolo,şi-a deschis drum spre unele dintre cele mai bune comenzi.Şi totul s-a spulberat.Acum,se pare că subconştientul ei o adusese acasă.Sau,oricum aproape.Vechea cabană era mai uşor de întreținut decât casa mare şi elegantă în stil Victorian din oraş,unde locuia acum întregul clan.Da,cabana abandonată se potrivea cu starea sufletească a lui Kate.Era destul de mare şi de goală ca să ascundă o persoană deprimată în cel mai înalt grad fară a fi nevoie ca cineva să ştie acest lucru.În timp ce lumina zorilor a crescut,Kate şi-a fumat țigara până la filtru şi a aruncat-o în iarba înaltă de la marginea drumului.

—Neglijență,nu-i aşa?Vocea lui a sfărâmat pacea momentului,un mormăit gros care venea de la mai puțini de trei yarzi,în spatele ei.Kate s-a răsucit şi dându-şi drumul de pe maşină,îl întâmpină pe cel care o atacase frontal.

—Cine mai eşti şi tu?O figură întunecată păşi din umbrele dimineții.El se materializase fară zgomot din pădure şi stătea în picioare,incredibil de imens,pe carosabil.Aplecându-se în iarba înrourată,el se ridică cu țigara ei încă

fumegând,pe care o ținea întinsă spre Kate ca şi cum ar fi fost proba incriminatorie cea mai elocventă.
—Vrei să dai foc la pădure?
—La naiba,spuse Kate,strângându-şi instinctiv pumnul apăsat pe piept ca şi cum ar fi dorit să-şi recapete răsuflarea.
—Nu te-am auzit venind.Cum ai făcut? Ai coborât din vreo navă spațială?
El era înalt,bine făcut,purta o haină de nuanță posomorâtă,cufermoarul descheiat peste un tricou,şi jeans.Într-o mână ținea o undiță şi o coardă lucioasă,ultima zbârnâind din locul din care era prinsă.Cu cealaltă mână întindea țigara,dar ar fi putut la fel de bine ținti spre ea o armă mortală.Trupul său amenințător era mult mai grăitor.Fața lui reținea atenția.Maxilarul şi pomeții erau tăiați într-un unghi ascuțit,restul trăsăturilor fiind plate.Câteva şuvițe de păr de culoarea otelului care se amestecau cu restul părului său des,un păr oarecum aspru şi negru,combinându-se cu liniile feței sale,i-au permis lui Kate să-i ghicească vârsta,undeva în apropiere de patruzeci.El era probabil cu zece sau doisprezece ani mai în vârstă decât ea.Vocea lui,mai mult decât înfățişarea,era cea care îi atrăgea atenția lui Kate.Începea ca un bubuit în pieptul lui şi se termina într-un mormăit controlat şi înşelător,liniştit.Era vocea unui om care nu are nevoie să strige pentru a se face ascultat.El a spus:
—Nu-mi place țigara ta în iarba mea,scumpo.De fapt,nu-mi place deloc că eşti aici,aşa că întoarce-te la maşina ta caraghioasă şi şterge-o dracului,ai înțeles?
—Iarba TA?
—Nu sunt dispus la conversație în această dimineață,aşa că...
—Nici eu nu sunt,scumpule,a replicat Kate.Dar mi-ar place totuşi o explicație.Cine eşti? Bunicul meu ştie că braconezi pe aici?
—Bunicul,repetă el şi ceva a licărit în ochii lui negri,inexpresivi,ceva asemănător cu o recunoaştere,în timp ce o privea pentru prima dată în fată.Ochii îi erau foarte înlunecoşi şi plini de nuanțe echivoce în timp ce o studia,stând acolo în picioare în lumina soarelui care tocmai apărea.
—Înțeleg,spuse lăsând țigara să cadă pe pietriş şi strivind-o cu călcâiul cizmei.Presupun că eşti Kate.Aceasta a surprins-o şi a neliniştit-o,dar a reuşit totuşi să-şi mențină stăpânirea de sine.
—Cum de-mi cunoşti numele?
—Intelectuală,bănuiesc,replică el întâlnindu-i ochii cu o privire lungă,pătrunzătoare.Bunicul tău vorbeşte despre tine.,,Kate cea nesăbuită.Oaia neagră.Durerea măgarului cu gura înțepată".

—Ei bine,îi răspunse ea acru,este plăcut să aflu că sunt ținută minte cu amabilitate în vechiul meu oraş natal.Ce mai ştii despre mine?
El păru,un moment,că este pe punctul de a-i spune,dar ceva 1-a.oprit.EI îşi înclină undița spre portiera Cadillac-ului şi căută în buzunarul pantalonilor o batista.Întinzându-i-o el îi spuse:
—Îți sângerează buza.El era foarte înalt.Kate înțelese aceasta în acel moment.Corpul său era subțire şi dur sub jacheta largă.Hainele lui erau uzate,iar cizmele erau acoperite cu noroi.Mâinile,observă în timp ce aceeptă batista uzată,erau de asemenea murdare.De la pescuit,probabil.Privindu-i buza sângerândă spuse:
—Ştiu,de asemenea,că ai făcut să se simtă bine o mulțime de oameni din acest oraş.
—Eu? Arăt eu ca acel tip de fată care să facă pe cineva să se simtă mizerabil?
El a luat întrebarea ca o invitație de a o privi pe Kate cu mai multă atenție.Cu o privire cercetătoare,dar în acelaşi timp măgulitoare,el îi studie rochia neagră şi strânsă pe corp,picioarele goale şi pantofii cu tocuri cui pe care îi purta provocator.Era genul de îmbrăcăminte care o făcea pe Kate să se simtă bine în oraş,sexy şi excitantă.Ea era o femeie tânără cu propriul său mod de viață,o femeie cu stil şi ambiție.În acel moment însă era al naibii de rece.Simți cum i sc face pielea de găină pe brațe şi dacă aceasta nu era de ajuns să o pună într-o poziție vulnerabilă,băgă de seamă că şi sfârcurile i se întăriseră ca piatra.
—Arăți,ca o vagaboandă,spuse el după ce îşi termină inspecția.
—Ce eşti tu? Expertul local în materie de modă? El dădu din umeri.
—Arăți,ca şi cum ai intenționa să mergi la un bal mascat,asta-i tot.
—În acest moment al zilei? El îi zâmbi slab.
—Din câte am auzit,eşti o mare amatoare de petreceri.Cu această înfățişare,cu siguranță ai câştiga premiul întâi,dacă vrei să-mi cunoşti părerea.
—Ei bine,eu nu ți-o cer.Oricum,cine naiba eşti? Cine îți dă dreptul să...
—Sunt Robert Evans,spuse el.Paznicul cabanei.
—Este evident că ai făcut treabă bună,îl înțepă ea,arătând spre fațada dărăpănată a cabanei.În afară de pereți,ce se poate presupune exact că mai păzeşti?
—Asta este între mine şi bunicul tău,îi răspunse el coborându-şi din nou vocea.Eşti rănită? în afară de buză vreau să spun.
Kate examină batista şi văzu mici pete de sânge pe pânza murdară.
—Sunt O.K.,presupun.În afară de aceasta,voi avea nevoie de cusături,ce crezi?

El se apropie şi o prinse pe Kate de bărbie.Ca şi cum ar fi fost vorba de el însuşi,se purta cu grijă în timp ce îşi lăsa vârfurile degetelor să lunece de-a lungul obrazului ei,înclinându-i capul pentru a o putea examina mai bine.
Chiar în acel moment; o rază de soare se strecură printre ramurile de deasupra şi Kate închise ochii din cauza luminii puternice.În timp ce inima îi bătea tare,ea se lăsă furată de un sentiment ciudat.Stând acolo,cu mâna lui aspră cuprinzându-i faţa ca într-o cupă,ea şi-a dat seama că putea auzi respiraţia lui Robert Evans şi căldura trupului său suplu părea că o atrage ca un magnet.Deşi o întreagă lume fremăta în jurul lor,lui Kate i se părea că universul se limitase la doar doi oameni.Ea îşi deschise un singur ochi pentru a-1 putea vedea din nou.Pentru un tip de vârsta lui nu arăta rău.Doar că părea prea serios.Cu ochii minţii ea încerca să-şi imagineze cum ar putea arăta el cu un zâmbet adevărat pe faţă.Sau cum ar suna râsul lui.Robert Evans nu părea însă genul de om care să râdă prea mult.Expresia impenetrabilă a feţei sale îi spunea lui Kate că el nu avusese o viaţă prea amuzantă.Trecuseră ani grei peste el.Poate mai grei decât şi-ar fi putut imagina Kate,El ar fi putut profita de situaţie,deşi,..Kate aproape că zâmbi la acest gând.Ea nu se temea de el,desigur.Kate Cranston nu se temea de nimic.Dar nu se simţea totuşi în largul ei în prezenţa lui.ca şi cum ar fi făcut ceva ruşinos.
—Nimic,spuse el,dându-i drumul tot atât de brusc cum o atinsese.Nu va fi nevoie de cusături.Cel puţin aşa cred eu.Care-i necazul? Te-ai rănit?
Ea începuse să tremure.Kate îşi spunea că din cauza rochiei sale scurte care nu era făcută pentru a înfrunta o dimineaţă atât de rece.Dar un alt gând îi răsări în minte: poate Robert Evans avea puterea de-a o face să tremure! Ea răspunse precipitat:
—Nu-i nimic,oricum plec,radiatorul maşinii încă funcţionează.Te-ar deranja mult dacă te-aş ruga să mă ajuţi la maşină?Sau trebuie să te întorci repede la îndatoririle tale de paznic?
—Dispun de câteva minute,răspunse el neluându-i în seamă sarcasmul din întrebare.
—Mai întâi,ce este cu acest copac căzut aici? Nu intră în atribuţiile funcţiei tale să-1 înlături din drum? Cineva s-ar putea accidenta intrând în el.
—Nimeni nu urcă până aici.
—Dar eu ce sunt? Pateu de ficat? El îşi rezemă undiţa de un copac din apropiere şi merse agale spre spatele maşinii,scoţându-şi în acelaşi timp jacheta.
—Ai fi putut fi pateu de ficat dacă ai fi condus cu o viteză şi mai mare.Oricum,care era motivul grabei? Am auzit maşina încă de pe când era în

dreptul lacului şi am ajuns la debarcader tocmai la timp ca să te văd cum împingeai copacul de parcă voiai să-l muți în statul vecin.
—Eu conduc întotdeauna aşa.
—Ca o nebună,vrei să spui?
—Fii atent,Evans,de ce nu te-ai duce...?
—Pune aceasta pe tine înainte de a îngheța,îi ordonă el punându-i jacheta lui pe umeri.Cum poate o femeie matură să poarte o astfel de rochie?
—Nu este nimic rău în legătură cu rochia mea.
—Probabil că ai lăsat jumătate din ea acasă,asta-i.
—Dacă nu-ți place,o dezbrac.Robert auzise multe despre Kate în cei zece ani de când locuia în Blynton.Ea plecase din oraş după terminarea liceului şi mai fusese pe acasă doar de câteva ori înainte de conflictul cu mama ei,care a determinat-o să plece definitiv,lăsând în urma ei un pomelnic impresionant de poveşti referitoare la zilele ei de glorie.
Era frumoasă,oricine îşi putea de seama,trebui să recunoască el.La fel de frumoasă ca şi legendara ei bunică.Înaltă şi suplă ca o felină,avea înfățişarea unei „cover girl”,mai ales datorită ochilor ei cu lumini jucăuşe.Părul platinat era nemaipomenit de încâlcit şi fața ei avea o ciudată asimetrie.Privirea ei albastră şi rece îl provoca,nasul ei aristocratic părea continuu ridicat într-o atitudine semeață şi partea de mijloc a gurii ei era puțin depărtată de axa centrală a feței,un cusur aceentuat şi de mica tăietură de la buza de jos.Era,era bine,era fascinantă.Ea se mişca mereu,bătea din picior,îşi flutura părul dându-l peste umeri,ori îşi lovea uşor fruntea cu o mână nerăbdătoare.Cerceii ei prindeau lumina dimineții şi scânteiau.La o ureche se legăna un cercel reprezentând un înger cu un ochi de sticlă sclipitor,iar la cealaltă ureche flutura o figură mai mare,aceea a unui diavol sculptat în onix. O,Kate era drăcească de-a dreptul.Dar se părea că-i este teribil de dificil să-şi păstreze masca de fată rea.Aşa că Robert nu a fost surprins când ea şi-a lăsat jacheta să-i cadă de pe umeri şi a început să-şi ridice rochia.El o opri,apucând-o de încheietura fină a unei mâini în timp ce începea să-şi tragă rochia.Ea îl privi simulând surpriza.
—Ia-o uşor,îi spuse el hotărât să nu-i permită să-l tulbure.Dacă vei muri din cauza expunerii la frig eu voi fi cel care va trebui să răspundă la o mulțime de întrebări.Privirea ei îl țintea ca un laser.
—Nu mi-ar plăcea să-ți fac necazuri.
—Atunci păstrenză-ți hainele pe tine.Îi eliberă încheietura şi se întoarse într-o parte.Să vedem ce este cu maşina.Puțin mai târziu,ea îi urmă spre maşină,calmă şi arogantă.

—Trebuie să fii un tip îndemânatic pe care e bine să-l ai în preajmă,dacă bunicul meu te-a angajat.
—Fac ce pot.El dădu într-o parte cu piciorul câteva crengi de pe capota maşinii şi se aplecă peste partea avariată,pentru a vedea stricăciunile.
—Îl vezi des? Pe bunicul,vreau să spun.
—Din când în când.Robert examina avaria de la masca radiatorului şi farurile din față.
—Vine aici? întrebă ea aşezându-se în spatele lui pe pietriş.Vocea i-a sunat repezită.Poate prea repezită.Robert o privi cu atenție.
—Nu.Ea îşi stăpâni expresia feței,străduindu-se să pară neinteresată.
—Arată bine? Vreau să spun...este sănătos?
—Ce-i asta? Douăzeci de întrebări? El face parte din familia ta nu a mea.
—Nu l-am mai văzut de câtva timp asta-i tot.
—Trei ani,nu-i aşa?Fu străbătută parcă de o descărcare electrică,dar se stăpâni repede,întrucât nu voia să-şi trădeze surpriza.Ochii ei glaciali se îngustară.
—Cum de cunoşti atât de mult despre mine Evans?
—Aş vrea să pot spune că eu le-am căutat,dar poveşti despre infama Kate Cranston sunt repetate tot timpul.Robert se ghemui şi împinse în spate crengile copacului pentru a putea să vadă mai bine sub maşină.Am auzit chiar şi cum ai stricat petrecerea de ”Bun venit acasă”.Oamenii încă nu-şi pot închipui cum ai putut să faci aşa ceva şi totuşi ai obținut coroana reginei balului de ,”Bun venit acasă”?Ea dădu din umeri.
—Am ținut sticla ascunsă într-un loc sigur al lenjeriei mele până la momentul potrivit.
—Hm făcu Robert,ghicind că ea spusese aşa ceva doar că să-i vadă reacția.El preferă să ignore minciuna şi spuse:
—Aripa este îndoită destul de rău.Va tăia cauciucul dacă încerci să mişti maşina.
Ea se aplecă peste umărul lui.
—Nu poți s-o îndrepți puțin? Am un levier în portbagaj,cred.
—Va distruge aripa.
—Fă-o oricum,spuse cu veselie aplecându-se peste portiera închisă pentru a scoate cheile din contact.Robert nu-şi putu stăpâni o privire spre picioarele ei,uimitor de lungi,fără ciorapi,dar ea se prefăcea a nu fi conştientă de privirea lui intensă.S-a îndepărtat şi a mers spre portbagaj,cu o mină ironică,spunând:
—Este bine să afli că oamenii încă se mai gândesc la tine din când în când.Mama nu i-a înveninat pe toți împotriva mea.Brusc în gardă.Robert răspunse:

—De ce ar face mama ta aşa ceva?
—Noi ne-am înstrăinat.
—Este un cuvânt pentru ura uneia împotriva celeilalte.
—Ştiu ce înseamnă.Noi nu comunicăm.Nu ne-am vorbit de ani întregi.
—Şi eşti mândră de aceasta? Kate deschise brusc portbagajul.
—Este un fapt de viață în familia noastră.Mama mă disprețuieşte
—Cynthia Cranston n-ar putea dispreţui pe nimeni.Kate privi în sus,din interiorul răvăşit al portbagajului şi îl străfulgera cu privirea ochilor ei albaştri şi limpezi.
—O cunoşti pe mama mea?
—Suntem cunoştințe.
—Vorbeşti despre mine cu ea?
—Orice menționare a numelui tău,spuse Robert,îi provoacă durere.El luă levierul din mâna ei şi adăugă cu grijă:
— Şi eu n-aş vrea să o rănesc pe Cynthia pentru nimic în lume.
—Cynthia,nu-i aşa? întrebă Kate şi fața ei frumoasă împietri într-un fel de zâmbet înghețat.Vai,vai! Eşti puțin cam tânăr,nu-i aşa?
—Pentru ce?
—Pentru a te erija în cavalerul ei protector împotriva oraşului,în aceste zile.Cred ca ea are aproape cincizeci de ani.
—Relațiile mele cu Cynthia sunt total pure,te asigur,domnişoară Cranston.Noi suntem prieteni,asta-i tot,Robert nu datora nimănui nici o explicație pentru legătura lui cu Cynthia Cranston,singura persoană din lume cu care putea să-şi petreacă timpul în aceste zile.Acceptarea liniştită a Cynthiei,sprijinul ei tacit...Ei bine,Cynthia avea multe calități pe care Robert le aprecia profund.Calități pe care nu le vedea deloc la Kate.Kate îl privea rece,cu o sprânceană ridicată.
—Nu mi se pare că arăți ca un tip care aparține Garden Clubului.Şi pun pariu că nu stai la aceeaşi masă cu ea în spital.Ce dureri de inimă rănită aveți în comun,mă întreb?
—Suntem prieteni,repetă el.
—Oh,aceasta nu mă surprinde.Ea a fost prietenoasă cu tot felul de oameni de când a murit tata.
—Nu cred că-mi place insinuarea ta,domnişoară Cranston.
—Adevărul doare?El râse scurt şi se întoarse.
—Îmi dau seama că tot ce-am auzit despre tine este adevărat.Găseşti un punct slab şi ataci,nu-i aşa?
—Am descoperit punctul tău slab,Evans?

El preferă să nu răspundă şi se întoarse la apărătoarea din față.Kate căuta întotdeauna să-i facă pe oameni să se simtă inconfortabil asta este cel puțin ceea ce spune mama ei,
—Acesta e felul tău de a atrage atenția asupra ta? Ea scoase un mârâit cam nepotrivit pentru o lady.
—În familia aceasta trebuie practic să mori ca să atragi atenția asupra ta.Tu trebuie să-i cunoşti şi pe fratele şi pe sora mea.Amândoi strălucitori,minunați.
—Ei se bucură de respect,după câte am auzit.Iar tu,nu.Ți-ai ales rolul de starletă desfrânată la luminile rampei familiei?
—Băiete,cum îți permiți?EI trase cu levierul de aripa a maşini răsucită.
—Nu încerca să mă tratezi în acelaşi fel ca pe cei din familia ta. Nu-mi pasă deloc dacă pleci şi nu mai vii niciodată, spre deosebire de mama ta.
—Ce vrei să spui cu aceasta?
—Nimic, în afară de faptul că poate vei descoperi că ea se va bucura că ai venit acasă.
—Eu n-am venit acasă, spuse ea repede. Sunt doar în trecere.Pot nici să nu mă opresc acasă. Nu vreau să-i văd.El distinse o notă nouă în vocea ei şi o privi cu atenție pe Kate care se încruntase.
—Eşti speriată?
—Nu!Robert râse de repeziciunea care fusese rostită exclamația.
—Eh, făcu el, eşti speriată, sunt sigur.
—Cine a murit şi te-a lăsat pe tine Cunoscătorul Tuturor Luminilor?
Lui Robert nu-i plăcea să vorbească despre el. Se străduise să găsească un loc plăcut şi izolat la această cabană uitată fără să fie nevoit să-şi verse necazurile tot timpul. Trecutul lui era treaba sa personală şi putea să-şi ofere cât timp voia ca să-l uite. Aşa că îşi ținea gura închisă; ceea ce o înfuria pe miss Kate Cranston. În timp ce el lucra la aripă, ea îi spuse:
—Eşti într-adevăr enervant, cred că ştii.
—Din cauză că nu vreau să-ți fac jocul?
—Eu nu joc jocuri.
—Oh, ba da.
—Sunt complet cinstită cu oricine. Eu...
—Ca iadul. Îi faci pe toți să țopăie în jurul tău pentru a-ți dovedi cât de mult te iubesc.Robert se ridică şi o privi drept în ochi. Ei bine, nu mă poți manevra şi pe mine miss Cranston. Eu nu intenționez să țopăi.
Ea îşi rezemă spatele de maşină şi îşi încrucişa picioarele, întorcându-i privirea. îşi aranja părul blond pe spate cu degetele de la mâna dreaptă.

—Îți place să-ți alegi singur loviturile, nu-i aşa Evans?
—Îmi place sa fiu propriul meu stăpân. El îşi şterse mâinile şi spuse:
—Nu-mi plac surprizele, asta-i tot.
—Oh, într-adevăr, zâmbi viclean. Uneori surprizele pot fi plăcute.
— De cele mai multe ori surprizele sunt al naibii de supărătoare.
— Ț,țț! Ce atitudine plictisitoare față de viată!
— Cum îmi trăiesc viața nu este treaba la.
—Vrei să ştii ce cred? a întrebat ea.
—Nu neapărat.
—Eu cred că îți poți permite unele surprize din când în când.Cu acestea se depărta de maşină cu o mişcare fluidă şi prinse partea din fața a cămăşii lui Robert cu mâna ei.Îl trase spre ea,aducându-1 destul de aproape ca să-1 poată săruta.Fața lui era aproape la acelaşi nivel cu a ei şi ochii ce îl înfruntau cu curaj.Deodată Robert simți aroma dulce a părului ei parfumat şi uşoara apăsare a picioarelor pe ale lui.Ea spuse:
—Ce-ai zice de una chiar acum?Ea nu aşteptă să fie sărutată,ci îşi ridică gura spre a lui şi îi prinse rapid buzele.Erau tari şi calde şi când şi-a înclinat gura ei peste a lui Robert.şi-a simțit pulsul accelerându-se.Sângele a început să circule repede prin tot corpul,simțind un val de căldură care-i ajungea până la extremitatea trupului.Limba lui Kate i-a găsit-o pe a lui şi pentru un timp a executat un joc ghiduş.Senzații despre care credea că s-au pierdut de mult veneau tumultos dintr-un loc adânc,din interior şi l-au surprins al naibii de mult.Stând acolo,într-o oază de soare cu corpul tânăr şi vibrant - strâns provocator de al lui Robert - a simțit că mintea i sc goleşte de gânduri.Apoi s-a terminat.Ea şi-a slăbit strânsoarea şi s-a aplecat pe spate.Şi-a ridicat capul ca
să-1 privească cu obrăznicie în ochi.Plăcerea leneşă,languroasă,carc-i strălucea în privire se potrivea exact cu expresia micului diavol care-i atârna la una dintre urechi.
—Vezi,şuşoti ea,o surpriză poate fi plăcută.Mâinile lui Robert îşi făcură drum spre brațele ei şi o cuprinseră foarte strâns.Printre dinții încleştați el îi spuse:
—Îți acorzi o mulțime de plăceri,nu-i aşa?
—Îmi place să mă sărut; e bine?
—Îți place să te joci cu focul,cred.Mă întreb dacă te-ai ars vreodată?
El nu se putu opri.Zâmbetul ei sfidător,provocarea din ochii ei,conturul suplu al corpului ei,ei da,toate acele lucruri se combinau pentru a declanşa o inexplicabilă furie lui Robert.El se trezi strâgând-o pe Kate puternic şi sărutând-o cu fiecare picătură de energie din interiorul lui.Cu un oftat,ea s-a lăsat în voia

lui relaxându-şi brusc braţele.Unul din genunchii ei a pătruns între genunchii lui şi mâinile au început să-i alunece în josul gâtului lui Robert în timp ce sărutul se intensifică într-un contact fierbinte şi plin de savoare.Dar Robert nu dorea ca ea să fie relaxată.El îi înţelese jocul şi intenţiona să schimbe regulile.Rapid el îşi intensifică strânsoarea şi o împinse spre maşină.Ea ţipă uşor şi protestă.Se prinse de umerii lui pentru a-şi păstra echilibrul şi apoi participă la sărut ca o pisică sălbatică.Brutal,Robert îi deschise gura şi îşi roti limba peste a ei.El îi putea simţi sânii tremurând in timp ce se lipeau de pieptul lui şi începu să gâfâie.Apoi,el simţi gust de sânge.

Deodată Robert o lăsă.Stomacul i se răscoli şi el păşi înapoi tremurând.Kate se aşeză pe maşină netezându-şi rochia scurtă.Avea sânge din nou pe buză,un strop mic sclipitor unde fusese sărutată puţin mai înainte.

—Ce-a fost aceasta? întrebă ea ridicându-şi mâna spre buză şi uitându-se la sângele care se răspândi pe degete.

—Nu-mi place să fiu manipulat,miss Cranston.Ea privi în sus cu ochii ei albaştri.

—Nu te manipulez.Mă gândeam doar.

—Nu mi te-ai putut băga sub piele cu vorbele,aşa că ai încercat o cale mai bună pentru a obţine o reacţie din partea mea.Un şiretlic stupid,izbucni el.Te-aş fi putut băga într-un mare necaz.

—Nu cred,spuse ea studiindu-1 cu calm.Nu eşti aşa de dur pe cât pretinzi a fi.

El înjură cu voce joasă,blestemându-se că se lăsase prins în jocul ei.

—Încep să cred că noi ne asemănăm puţin.El râse scurt şi scutură din cap.

—Există o diferenţă fundamentală între mine şi tine,miss Cranston.Tu eşti născută un luptător.Îţi place să-i stârneşti pe oameni şi să-i înfrângi.Te hrăneşti din confort.La naiba,eşti în război cu toată lumea.

—Şi tu.Robert s-a întors într-o parte deodată,dorind să fie din nou singur.

—Fie,spuse el.Eu am renunţat.Dacă ar fi avut mai multă îndrăzneală,Kate i-ar mai fi pus o mulţime de întrebări.Dar amintirea strângerii lui feroce şi a sărutului care fusese în mod clar general de mânie,nu de atracţie,ca şi expresia întunecată a feţei sale încordate îi spunea lui Kate că mai bine şi-ar ţine gura.

Pentru prima dată ea asculta vocea bunului simţ din mintea ei. El nu-i dădea nici o şansă. Cerând scurt cheile de la maşină,el se aşeză la volan şi încercă motorul Cadillac-lui.A pornit,dar zgomotul care s-a auzit de sub capotă 1-a determinat să întrerupă imediat contactul.El reflectă îndelung,timp în care părea că se luptă cu propriile sale sentimente.

—Te voi duce în oraş spuse el arătând de parcă s-ar fi temut să nu devină incriminat.
—Poți angaja un camion de remorcare de la garaj.Kate simți o strângere de inimă la gândul de-a merge la Blyton.Acum că era atât de aproape,ea ar fi dorit să se afle la mare distanță de vechiul ei oraş.Încercând să-şi ascundă anxietatea ea spuse:
—Nu-mi poți repara maşina? Evans ieşi din.maşină.
—După zgomoml pe care-l face motorul,avaria este peste posibilitățile mele de a o repara.Ai nevoie de un mecanic adevărat Mă voi duce să-mi aduc camionul să te remorcheze până la garaj.Kate observă cât de strânse îi erau maxilarele.Dar mai erau şi alte semne care dovedeau că el nu se putea controla complet.Mâna cu care închisese portiera tremura.Omul era un caz deosebit,asta era clar.Un sărut declanşase o furtună emoțională în el.Pentru un minut el permisese pasiunii să-1 copleşească.Atunci el arăta profunt zdruncinat.Acum perspectiva de a o duce în oraş părea să-1 umple de dezgust.Kate îi spuse.
—Nu-mi face nici o favoare.Evans,voi merge cu autostopul până la cel mai apropiat garaj.
—În această ținută? îi spuse ei in timp ce culoarea îi revenea în obraji.Singurii şoferi de pe drum în această dimineață vor fi fermieri şi nici unui din ei nu va risca să ia cu el un astfel de ”număr fierbinte” ca tine!
—Un număr fierbinte? repetă Kate amuzată.Este o expresie din trecut.Noi suntem numite femei astăzi Evans!
—Bârfa din oraş te numea ”număr fierbinte”replică el întorcându-se să-şi ia undița şi să plece.
—Nu ştiu ce este mai rău,spuse Kate,să mă expun bârfei din Blynton sau să-mi petrec următoarele douăzeci de minute cu tine.
—Nu este nevoie să conversăm,îi spuse Evans.Poți să tragi un pui de somn în schimb.Ți-ar prinde foarte bine.Kate se gândea sa arunce cu ceva după el dar nu avea nimic la îndemâna.Când el nu se mai zări,ea aruncă jacheta lui la pământ şi spuse.
—A fost doar un sărut de care aveai mare nevoie! Nu este necesar să-ți ieşi aşa din fire!Kate nu era lămurită de ce făcuse aceasta.Omul arăta ea şi cum ar fi avut nevoie să fie consolat,asta era.tot.Ea nu intenționase să-l manipuleze cu sărutul.
Nu,în mod sigur.Lovind cu piciorul cauciucul Cadillac-ului,Kate se încruntă,întrebându-se un moment dacă ea avea dreptate.Voia ea să fie în conflict tot timpul?Îl sărutase oare numai ca să creeze necazuri? Şi oare de ce se simțea al naibii de agitată în preajma lui? De ce tremurase toată? Sau poate era

doar din cauza aerului rece al dimineții? Tremurând,îşi puse din nou jacheta pe ea:El reapăru,câteva minute mai târziu,materializându-se ca o fantomă din umbre.
—La naiba! tresări Kate.Trebuia să faci aceasta?
—Sa fac ce?
—Să te furişezi în felul acesta?Evans nu răspunse,dar îi întinse un pulover.
—Ține,spuse el,îmbracă-l înainte de a intra în comă.
—Mă simt bine.
—Eh,bine.Vrei să te duc la spital ca cineva de acolo să vadă ce este cu rana de la buza ta?
—Este doar o zgârietură,pentru Dumnezeu!
Ea îi dădu înapoi jacheta.El părea că vrea să mai spună ceva,dar renunță.
—Să mergem.Am scos camionul.Kate îl urmă spre cabană.În timp ce îmbrăcă puloverul lung şi încercând să rămână in picioare,deoarece tocurile ei ascuțite se afundau în pământul moale.Puloverul îi ajungea puțin mai sus decât marginea rochiei,dar era minunai de călduros.
Camionul s-a dovedit a fi aceeaşi furgonetă veche ruginită pe care Kate şi-o amintea de când era mică.Era vehiculul bunicului care fusese folosit la transportul gunoaielor curții,ideea de-a urca în el cu un necunoscut cum era Robert Evans o făcea pe Kate să fie puțin nervoasă,dar era hotărâtă,să facă față situației.
—Această vechitură încă mai funcționează? întrebă ea,trăgând de portieră.
—Nu o folosesc mult.
—Oh,ai propria ta maşină?
—Nu,numai că nu circul prea des.El se urcă şi trânti portiera.Kate făcu la fel.
—Eşti un fel de călugăr,Evans?
—Ce-i rău în a fi călugăr?
—Nimic,răspunse ea obraznic.Dacă îți place să locuieşti alături de păsări,sconcşi şi lemne!
—În pace şi linişte,vrei să,spui.
—Este aceasta o aluzie ca să-mi țin gura închisă?
—Dacă aş fi dorit să taci,ți-aş fi spus direct,zise el,întorcând cheia în contact.
Motorul a bolborosit şi a pornit cu un zgomot asurzitor.
—Ține-te strâns de ceva,a sfătuit-o el,acoperind zgomotul furgonetei.
Nu existau centuri de siguranță în vechea camionetă şi Kate făcu aşa cum i s-a spus: Evans conducea cu atenție pe drumul îngust care şerpuia printre copacii de la cabană,camionul zdruncinându-se teribil când dădea peste gropile drumului,în

pofida atenției cu care el conducea.Când au ajuns la şosea,la marginea autostrăzii,el nu mări viteza,ci continuă să conducă foarte încet.În alte condiții,felul lui de-a conduce prudent ar fi deranjat-o pe Kate pentru că ei îi plăcea să ajungă acolo unde îşi propunea fără să zăbovească.Dar în această dimineață ea nu se grăbea să ajungă în oraşul în care crescuse.Gândul de-a pune piciorul în Blynton o irita.În mod inconştient ea începu să-şi roadă unghia de la degetul mare,un obicei vechi de care nu scăpase complet.

—Priveşte,spuse ea când au luat-o spre vest pe şosea,cu lumina soarelui în spatele lor,poate că există un garaj mai bun în Heaventown.De ce nu întorci şi să mergem pe celălalt drum?

—Nu te necăji atât de mult,spuse Evans,neluându-şi ochii de la drum.Poate nu vei întâlni pe nimeni din cei pe care îi cunoşti.

—Nu-mi fac griji în legătură cu aceasta.Este vorba de maşina mea,asta-i tot.Este o maşină delicată.Are nevoie de îngrijirea unui expert.

—La fel ca grija care i-ai arătat-o când ai dat peste copac.Nu încerca să mă prosteşti,te rog.Este evident că te temi să mergi din nou acasă.

—Nu mi-e teamă.

—De ce te-ai întors în Blynton dacă într-adevăr nu voiai să-ți vezi familia?

—A fost o greşeală,spuse Kate.întorcându-se mohorâtă.Ea privea pe fereastră la peisajul pe lângă care treceau,păşunile luxuriante punctate de copaci înalți,caracteristici ținutului.Lumina soarelui tocmai începea să se reflecte în rouă,transformând peisajul într-un covor verde care-ți lua ochii.

—Nu intenționez să rămân aici,reluă Kate.A fost doar o întâmplare.Treceam doar cu maşina pe aici.

—Pentru ce?

—Eram nebună! Eram...oh,dar ce-ți pasă?

—Nebună în legătură cu ce?Kate oftă şi se aplecă pe fereastră,sprijinindu-şi bărbia în pumn.În pofida instinctului ei de a-şi ține secrete problemele,ea spuse.

—Mi-am pierdut slujba.

—Pusă pe liber? Evans privi spre ea.

—Ei bine,am fost concediată.Eşti satisfăcut?

—Cum de ai fost dată afară?

—Este o poveste lungă şi sfârşitul nu este prea interesant.Sunt la pământ,ca să-ți spun adevărul.Contractul pentru apartamentul meu a expirat săptămâna trecută şi proprietarul a schimbat încuietoarea.Poți crede aceasta.Bătrâna cocotă nu-mi dă hainele până ce nu-i plătesc chiria.

—Atunci aşa se explică echipamentul pe care-l porți,spuse Evans.A fost singurul lucru pe care l-ai putut obține de la Armata Salvării,n-am dreptate?
—Cine ți-a cerut părerea?El nu reacționa la furia ei,ci continuă să conducă pe lângă gardurile ce delimitau păşunile.
—De ce nu-ți plăteşti chiria?
—Sunt la pământ cu banii,ți-am mai spus.
—O femeie modernă ca tine să nu-şi poată echilibra balanța veniturilor?
—Nu este chiar aşa de simplu,spuse Kate.Eu sunt decorator de interioare,înțelegi? Am vrut într-adevăr să transform ultima mea slujbă în ceva de marr anvergură,aşa că eu...ei bine,am încercat câteva lovituri pe cont propriu.Acestea m-au costat toți banii pe care-i aveam.
— De ce ai făcut aceasta?
—Din cauză că voiam să-mi fac meseria.Totul a pornit de la biroul impunător al unei firme de renume.Acesta era cu vedere spre lac,era uimitor de însorit toată ziua şi avea o duzină de ferestre înalte de la podea până-n tavan.Eu am făcut ca acest loc să arate măreț.Toată lumea spunea aşa.Totuşi mai era necesară o sculptură ca să-mi termin opera.Un artist,prieten de-al meu,avea exact piesa care se potrivea perfect,reprezenta o mamă şi un copil,o realizare de mare valoare emoțională.Era perfectă pentru birou şi prietenul meu avea foarte mare nevoie de bani aşa că...
—Aşa că ți-ai cheltuit banii de chirie pe o sculptură pe care nu o vei vedea niciodată din nou.
—Nu-i chiar aşa.Kate şi amintea întregul scenariu în detaliu dar se îndoia că l-ar putea face pe Evans să înțeleagă.Prietenul ei artist,Danny Deacon,avusese nevoie de bani pentru a merge la o clinică de dezintoxicare a drogaților.Danny era cât pe ce să o facă de această dată,dar refuzase categoric oferta lui Kate de-a plăti tratamentul.Cumpărarea unei din lucrări părea a fi soluția perfectă a problemei lui.Dar Kate nu avusese în vedere posibilitatea de a-şi pierde slujba,câteva zile mai târziu.Ea nu putea să-1 facă pe un însigurat ca Robert Evans să înțeleagă,complexitățile unei prietenii cu un om sensibil şi vulnerabil ca Danny.
—Pe de altă parte,spuse ea,eu trebuia să o fac,asta-i tot.
—Aşa că acum nu mai ai nici apartament şi nici slujbă.
—Nu alerg acasă la mama,dacă la asta te gândeşti.Am mai fost în încurcătură şi înainte.Voi reuşi să trec şi de aceasta.
—Desigur,zise Evans.

—Oricum,niciodată nu alerg la mama după ajutor.Ea îşi are necazurile ei proprii,în caz că nu ai observat.
—Cred că ea este mai puternică.
—Eu sunt mai puternică decât oricine,să ştii.Evans nu a replicat la această afirmație şi Kate se prefăcea că este interesată de peisajul de afară.Lucrurile nu se schimbaseră mult,observă ea cu neplăcere.Oamenii o tratau încă ca pe un copil năbădăios.Nici alte lucruri nu se schimbaseră.Aceleaşi ferme încă stăteau de-a lungul drumului spre Blynton şi aveau aceleaşi nume pictate pe cutiile poştale.Nume germane şi suedeze în majoritate.Familii vechi care-şi ştiau arborele genealogic până la cei dintâi care se instalaseră aici.

CAPITOLUL 2

Istoria oraşului Blyuton era mult asemănătoare cu cea a altor oraşe mici din Wyoming.Fondat cu 140 de ani în urmă de către imigranți germani care fugiseră de stăpânitorii autocratici ai țării lor natale,la început oraşul se numea Blienburg,după numele a fost anglicizat în Blynton de către un funcționar nerăbdător de la biroul funciar care nu putea pronunța cuvântul german.Emigranții suedezi i-au urmat pe germani,fiecare familie plătind 10 dolari pentru a primi 160 de acri teren pentru fermă.Un astfel de imigrant fusese Dieter Brunschwig,care se îndrepta împreună cu familia cu trenul până la parcela lui.Pe calea ferata rudimentară el s-a oprit să-l ajute pe un imigrant olandez să repare o roată stricată de la căruță.Bart O'Connor şi Dieter Brunschwig an devenit prieteni de la acea întâmplare cu roata şi au pornit spre Blynton împreună,unde au împărțit terenul lui Dieter în două ferme mici.În secolul care a urmat cele două familii au prosperat şi una şi cealaltă,dar,uneori, s-au mai şi certat.
Acum,bunicul lui Kate,Michael Brunschwig,era considerat drept cel mai proeminent cetățean al oraşului.Cunoscut de cetățeni ca venerabilul deşi uneori puțin capricios posesor al Companiei de Maşini Agricole Brunschwig,Michael impunea respect în Blynton.Ca nepoată,Kate s-a simțit observată toată viața ca o gânganie sub microscop.Orice mişcare reprezenta un buletin de ştiri pentru locuitorii oraşului.Deoarece furgoneta tocmai trecea pe lângă terenul de joacă al şcolii elementare şi astfel intrase între hotarele oraşului Blynton,Kate se trezi privind,în mod automat,străzile în căutarea bunicului ei.Kate se aştepta să-l vadă apărând de la următorul colț de stradă,cu statura lui înaltă,cu picioarele sale deosebit de lungi,cu mersul lui cu umerii uşor încovoiați şi clica de păr alb.El reprezenta atât de mult o parte din oraş,ca şi pitoreasca casă în stil victorian de

pe strada Pinului sau squar-ul central de lângă consiliul orăşenesc,vechiul oficiu poştal,biserica comunității luterane cu fațada ei drăguță și magazinul universal „Crowns” şi ospătăria lui Bonnie aşezată la o margine a squar-ului.Dar toate acestea nu apăreau atât de mult ca puncte mareante precum Michael însuşi.
Kate îşi dădea seama că abia îşi ținea răsuflarea în timp ce Robert Evans conducea prin intersecția dintre strada Principală şi strada Pinilor.Ea nu-şi putu stăpâni o privire în sus,spre bulevardul cu copacii aliniați,unde crescuse.Casa imensă în stil victorian,unde ea se jucase când era un copil,era ascunsă vederii de o pereche de ulmi gigantici şi Kate era bucuroasă că nu-şi putea vedea casa.Putea fi prea dureros.Şi nu voia să-şi alerteze mama că venise acasă.N-avea rost să-i creeze avantajul acesta.Ca şi cum ar fi ghicit ce era în mintea ei,Robert Evans spuse:
—Vrei să te duc până la vechea reşedință?
—O,cerule,nu!Kate se reculese,nevrând să-şi arate starea de nelinişte de care era cuprinsă sosind în Blynton pentru prima dată după ruptura de familia ei.Ea spuse crispat:
—Du-mă doar la cel mai apropiat garaj,te rog.Evans s-a aplecat pe fereastră să vadă cât este ora după ceasul de pe turnul băncii.
—Este doar ora şapte,observă el.Pun pariu că garajul lui Kurt este încă închis.
Exasperată,Kate răspunse tăios:
—Oraşe mici! Nu au servicii permanente de noapte,acestea nu au ajuns încă în provincie.
—Noi nu suntem obişnuiți cu fete sălbatice care-şi conduc decapotabilele la ore mici.
—Ce-ai spune de un mic dejun? propuse Kate,stând dreaptă în scaunul ei când i-a trecut gândul prin minte.Ar fi făcut orice pentru a evita oprirea în fața casei mamei ei.Simulând o oarecare nerăbdare,ea spuse:
—Mai face Bonnie plăcintele acelea cu gem de mure? Putem merge la ospătărie şi să luăm ceva de mâncare,cafea,cârniciori şi altele.Ştii cât timp a trecut de când n-am mai mâncat un cârnăcior adevărat? Să mergem.Fac cinste.Sunt moartă de foame!Ascultător,Evans roti volanul şi făcu încet o întoarcere în formă de pe strada Principală,dorind să găsească un loc bun parcare în fața ospătăriei lui Bonnie.Găsi locul potrivit şi parcă.Dar nu opri motorul şi nici nu schiță vreun gest că-ar vrea să coboare.
—Mergi,spuse el ținându-şi ambele mâini pe volan.
—Ce?

—Mergi şi-ţi ia micul dejun.Poţi merge la Kurt pe jos când termini.Ştii unde îi este garajul.
—Ce-i asta? întrebă Kate râzând.Vrei să scapi de mine?
—Mergi şi mănâncă,spuse el cu încăpăţânare.
—Ascultă Evans,îmi pare rău pentru mica scenă de la cabană.Poate că am încercat să te manipulez.Nu mă pot abţine uneori.Este un obicei prost,cred.Sunt destul de obraznică uneori şi n-ar fi trebuit să te forţez,deşi a fost un sărut foarte reuşit.Dar vreau să las toată această întâmplare uitată dacă aceasta este dorinţa ta.Ce spui? Dacă intenţionai să mănânci acei peşti,acum ai şansa să serveşti ceva mai bun.Îţi voi comanda un mic dejun adevărat şi vom uita cele întâmplate.
—Credeam că eşti la pământ cu banii,spuse el privind pe fereastră pentru a evita să-i întâlnească ochii.Kate râse.
—Ei bine,mai am douăzeci de dolari,cred.Suficienţi pentru a comanda două porţii bune de plăcinte.Hai!El clătină din cap în semn de negaţie cu încăpăţânare.
—Am de lucru.
—Ce anume? Să pescuieşti? Ascultă,vreau să-ţi fac un serviciu.Hai!
—Nu,mulţumesc.
—Pe Sfântul Petru,Evans,care-i problema?
El se întoarse către Kate şi-i întinse mâna,dar n-o privi.
—A fost instructiv pentru mine,miss Cranston.
—Cel puţin poţi să-mi spui Kate,răspunse ea sec,neacceptându-i strângerea de mână,punându-şi într-un fel impudic mâinile pe piept.Cred că vom reuşi să ne cunoaştem mai bine,nu-i aşa? Vreau să spun că a fost un sărut grozav cel pe care mi l-ai dat.
—Îmi pare rău pentru aceasta,spuse el întorcându-se şi privind cu hotărâre spre apărătoarea de vânt.Am fost nervos şi m-am lăsat prins de provocare.Să uităm acest lucru.Lui Kate nu-i venea să creadă ce auzea.
—Asta era? Mă arunci dm camion şi-mi spui la revedere'?
—Nu-i nimic personal...
—Nimic personal?îmi place! Cu un sfert de oră în urmă mă sărutai şi te înghesuiai în mine şi te-am surprins privindu-mi picioarele,nu nega! Aşa că nu poţi să-mi spui la revedere în acest fel!
—Miss Cranston!
—Kate!
—Ei bine,Kate,spuse el pierzându-şi cumpătul nu-mi este foame,înţelegi,şi am de lucru,e clar?

—Ce anume?
—Dar coboară odată din camionul meu,nu înțelegi?
—Nu este camionul tău...
—Am mai mult drept asupra lui decât tine,aşa că şterge-o! Furioasă,Kate deschise portiera.
—Nu vei putea scăpa aşa de uşor de mine,să ştii.Trebuie să mă întorc la cabană ca să-mi iau maşina.Şi nu încerca să te ascunzi printre copaci când voi veni,Evans.Nu vei reuşi să scapi în felul acesta!
—La revedere,strigă el în timp ce ea cobora din camion.
—Succes în acțiunea de a scăpa de mine!Kate trânti portiera camionului şi rămase în picioare respirând precipitat,pe marginea drumului.În timp ce el scotea maşina din parcare şi o îndrepta spre strada Principală fară măcar să facă un semn cu mâna în oglinda retrovizoare.
Uşa ospătăriei lui Bonnie se deschise în spatele ei şi un bărbat păşi pe trotuar.Era înalt şi cu părul alb şi privea miop în lumina strălucitoare a soarelui.
—Kate Annabel? întrebă el.Ea se răsuci şi spuse:
—Bunicule!Michael Brunschwig stătea sub acoperişul de pânză al ospătăriei,strângând între degete o scobitoare şi privind în sus pe stradă după furgoneta care se îndepărta.Fără să mai continue cu vreun salul,el spuse:
—Acela era Robert Evans?
—Da.Kate merse până lângă el,fericită să-1 vadă pe bunicul ei,în aceiaşi blugi vechi şi aceeaşi cămaşă de flanel pe care le purta întotdeauna în pofida poziției sale respectabile în cadrul comunității El arăta acelaşi dintotdeauna,ca un stejar noduros,dar puternic,cu fața bronzată de soare,cu ochi obişnuiți să comande,specifici celor din familia Brunschwig şi maxilare ferme,asemenea strămoşilor săi.
—O.K.,bunicule,cât de mult mă bucur că te văd.Michael spuse:
—Nu trebuie să te afişezi pe aici cu un om de felul aceluia,Kate Annabel!
Ea râse şi îl prinse pe bunicul ei cu amândouă mâinile.
—M-am întors în oraş după trei ani pentru prima dată şi tu deja critici oamenii pe care îi văd.Bunicule,ce-ai spune de o îmbrățişare?
Evitând îmbrățişarea,bătrânul o prinse pe Kate de umeri,o privi în ochi şi spuse brusc.
—Individul acela,Evans,este periculos.Nu trebuie să fii cu el.
—Periculos? îngână Kate.Sprânceana ridicată a lui Michael prevestea furtuna.

—Omul este violent - un veteran al războiului din Vietnam care încă mai este zdruncinat mintal.De aceea sunt surprins chiar că ți-a vorbit.De obicei el evită complet oamenii.
—A fost în Vietnam?
—Vietnam,Cambodgia sau într-un loc din acestea.Să stai departe de el,fata mea.Nu vreau să fii omorâtă de un fanatic.Ține-te departe de Robert Evans,înțelegi? Kate clipi confuză,silindu-se să înțeleagă vorbele bunicului.Dar în următoarea secundă bunicul o îmbrățișa pe Kate,ca un urs şi îşi schimbă atitudinea.
—Ce faci în oraş? a vrut el să ştie,râzând,în timp ce-i săruta obrazul şi o ciupea de bărbie.Arăți mai drăguță decât oricând.
Kate îi oferi un zâmbet sfios şi acceptă invitația de a servi micul dejun.Toate speranțele de a trece prin oraş fără să întâlnească pe cineva din trecutul ei se evaporaseră,deoarece Kate era recunoscută şi salutată de mai mult de jumătate dintre prietenii bunicului.Ar fi trebuit să ştie că ei toți servesc micul dejun la ospătaric.Unele lucruri nu se schimbă niciodată.Kate recunoscu,de asemenea,câteva figuri familiare din tinerețea ei.Sue Birkin,doamna în vârstă cunoscută de toți pentru faptul că mergea prin tot oraşul cu o tricicletă albastră,prea mare pentru ea.De pe vremea când Kate era încă la liceu,i-a făcut din mână în semn de bun venit dintr-un separeu unde stătea să servească micul dejun cu Sly Robson,proprietara de multă vreme a salonului de cosmetică ..Magic Hair.
—Vai,dar e Kate,au strigat câteva voci.
—Michael cine este fetița aceea frumoasă care este cu tine? a vrut să ştie un domn în vârstă.Este fata cea mai mică a Cynthiei,nu-i aşa?
—Sigur că da,i-a replicat Michael,punându-şi mâna pe umărul lui Kate.
—Ea a crescut mai înaltă decât bunicul ei.nu crezi? Ia loc aici Kate.Vom cere lui Bonnie să-ți aducă nişte suc proaspăt de portocale.
Liniştită,Kate primi urările de bun venit din partea tuturor.Era bucuroasă că nimeni nu o obliga încă să vorbească.Descoperi că nu şi-l putea scoate din minte pe Robert Evans.Refuzul lui curios în legătură cu micul dejun îşi găsea acum explicația,dacă era să dea crezare cuvintelor bunicului.Dar Robert era într-adevăr un maniac cu ochi sălbatici? Cu greu părea posibil.Ei i se păruse complet sănătos,mai sănătos decât mulți dintre oamenii pe care îi întâlnise în aceste zile,de fapt.Doar puțin bizar.Un minut furios,pentru ca în următorul să fie extrem de amabil.Temperamentul său explodase în furgonetă,dar Kate îl provocase.De ce avea oare o astfel de reputație în oraş? Michael o conduse pe

Kate la masa din mijloc şi făcu o demonstrație de politețe față de nepoata sa.Abia după ce comandă un mic dejun consistent,fără să mai consulte meniul,se aşeză şi el în fața ei şi o privi în sfârşit cu un zâmbet indulgent şi spuse:
—În regulă,poți să-mi spui totul acum.Cum de-ai sosit pe neaşteptate în oraş fară să ne avertizezi?
—Este nevoie să-mi anunț familia când vin să o vizitez? El îşi ridică ochii spre ea într-un mod părintesc şi-i spuse:
—Ştii ce vreau să zic.Ai necazuri,nu?
—Nu!El râse tare,fară să-i pese că prietenii lui s-au întors să-1 privească,întrerupându-şi conversațiile.
—N-ai învățat încă să minți,nu-i aşa,fata mea? Ce se întâmplă? Probleme cu prietenul tău?Kate oftă.
—Nimic de acest fel.
—Ai nevoie de bani?
—Bunicule,spuse ca încet,te-ai supăra dacă nu am vorbi despre mine încă? Sunt...bine.Reîntoarcerea mea în oraş va necesita unele schimbări.
—Deci intenționezi să rămâi aici de data aceasta? spuse el.
—Nu,a replicat Kate.De fapt nu sunt sigură,sunt cam dezorientată.El dădu din cap.
—Blynton este un loc potrivit în care să vii atunci când eşti dezorientat. Presupun că oraşul nu ți se pare schimbat prea mult de când ai plecat. Ce pot să face ca să te ajut de această dată?
—Nimic. Cred că doar să fii tu însuți Este grozav că te văd, bunicule!
Chclnerița se reîntoarse cu ceştile de cafea aburindă. Ospătăria lui Bonnie era renumită pentru cafeaua sa şi ospătărița spuse:
—Aceasta este ce vă trebuia, oameni buni. Vă va debloca arterele, domnule Brunschwig.
—Mulțumesc, Mary.La jumătate de minut după ce a plecat, Michael se întoarse către Kate şi o întrebă:
—Ai văzut-o pe mama ta?
—Nu şi nu am chef nici-măcar să vorbesc despre aceasta. Lasă-mă cel puțin să-mi trag sufletul, O. K.?El surâse şi îşi întinse mâna după ceaşca de cafea.
—Văd că respingi orice subiect de conversație pe care ți-1 sugerez. Ce a mai rămas?
—Ei bine, zise Kate,înclinându-se şi împreunându-şi mâinile pe masă. Mi-ai putea vorbi despre Robcrt Evans. Vorbeai serios când mi-ai povestit despre el?

Michael îşi puse ceaşca pe masă cam brusc, câțiva stropi sărind pe fața de masă. şi se încruntă foarte tare..
—Despre el am aflat numai lucruri rele. Aş fi ținut să nu-1 fi întâlnit niciodată.
—Ce-i aşa de rău în legătură cu el?
—Este smintit. Ceva legat de faptul că a fost în țări îndepărtate. Cred că trebuie să fi fost în război şi când s-a întors... ei bine,a venit anormal.
—Dar l-ai angajat să aibă grijă de cabană, nu?
—A fost ideea mamei tale, mormăi Michael nemulțumit. Ea întotdeauna este în căutare de suflete sărmane pe care să le salveze. L-a întâlnit pe când participa la nişte acțiuni de caritate, salvarea naufragiaților sau aşa ceva. Tu ştii cum este ea, întotdeauna încearcă să te ajute. Spunea că el arată ca o fantomă rătăcitoare, aşa că l-a invitat la Blynton şi el a venit.
—De ce? El nu are familie?
—Nu-mi pune întrebări dc felul acesta, îi răspunse tăios Michael. De unde ai vrea să ştiu eu? A fost odată aici,a stat la pensiunea O'Connor pentru un timp, dar le dădea oamenilor fiori.
Am auzit că nu dormea niciodată şi cu greu adresa vreun cuvânt cuiva,se plimba doar pe străzi la orice oră.Este asta normal? Oricum,Cynthia m-a bătut la cap până ce i-am oferit o slujbă,aşa că el s-a mutat la cabană.Stă acolo de vreo cinci sau şase ani,poate mai mult.
—De ce l-ai angajai dacă este instabil?
—Nu poate face nimănui rău la Greatoak.Acolo poate să fie nebun cât îi place şi nimeni nu va fi supărat din acest motiv.Kate bău din cafeaua fierbinte şi spuse moale:
—Cabana arată foarte rău.bunicule.Dacă se presupune că el are grijă de acest loc,apoi îşi face datoria jalnic.
—Angajamentul lui nu presupune şi îngrijirea cabanei,spuse Michael aspru.Doar terenul şi lacul.El este paznic de vânătoare şi are grijă de tipii de la Comisia de Pescuit şi...de alte lucruri de acest gen.Noi încercăm să refacem fondul piscicol,după ce un virus a omorât aproape toți peştii.Nu i-am dat permisiunea să facă nimic legat de clădire.
—De ce nu? Bunicule,este o ruină,intrega clădire se va nărui dacă o mai neglijezi mult.
—Nn-mi pasă,spuse Michael cu fermitate,sorbind din cafea încă o dată.
—Chiar nu? Uimită Kate strigă: Bunicule,cum poți să spui un asemenea lucru? Tatăl tău a construit Gredtoak.şi tu...de ce,tu şi bunica ați adăugat acele minunate..

—Nu-mi pasă nici un pic de cabană,spuse Michael nervos.Locul reprezintă o mulțime de amintiri neplăcute pentru mine.Dacă ar arde mâine până la temelii nu mi-ar păsa.Şocată,Kate tăcu un moment.Apoi spuse:
—Atunci de ce nu o vinzi,dacă-ți trezeşte amintiri dureroase?
—Am avut oferte,admise el,jucându-se cu cuțitul de pe masă.Una din partea unui prieten al mamei tale.Acum acesta lucrează în domeniul hotelier din câte am înțeles.
—Ei bine,decât să laşi clădirea să se dărâme complet..
— Cât este de distrusă?
—Vrei să spui că n-ai mai văzut-o de mult timp?
—Nu vreau să o văd.Nu fără bunica ta,declară Michael privind-o pe Kate ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă va mai continua discuția în contradictoriu.
—Bunicule,ea este moartă de 40 de ani sau poate mai mult!
N-ai mai fost niciodată la cabană de atunci?
—N-am nici un motiv să merg acolo,mormăi Michael.Şi tu chiar poți să uiți...
—Vinde-o,spuse Kate neluând în seamă avertismentul lui.A fost un loc frumos odată şi cineva s-ar cuveni să sc mai bucure încă deci.
—Lasă-l pe Robert Evans să sc bucure.Merită şi el ceva.
—Credeam că nu-ți place de el.
—N-am,spus aceasta.Nu-mi place ca el să se învârtă în jurul nepoatei mele,doar atât.El şi-a făcut datoria față de țară şi eu ştiu ce înseamnă aceasta,aşa că poate avea cabana pentru el însuşi dacă îşi doreşte o astfel de viață.Nu l-am întâlnit decât odată dau de două ori pe an şi cam asta-i tot.Cred că merită un loc unde să-şi trăiască tot restul vieții în pace.Kate nu se putu abține să nu râdă.
—Vorbeşti ca despre un cal de plug care are nevoie de păşune.El este un om tânăr.Michael îi aruncă o privire înghețată.
—La ce te gândeşti,Katherine? Nu te-ai îndrăgostit de acest băiat,nu-i aşa?
—Nu vorbi prostii! L-am întâlnit doar cu o oră în urmă.El este...ei bine,nu este nebun.Mi s-a părut perfect normal.Poate puțin ciudat.Şi nu este băiat.Este un om matur şi chiar unul foarte atrăgător,dacă vrei să-mi cunoşti părerea.
—Este cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât tine.
—Şi ce? contracară Kate mânioasă.Când vei înceta să te amesteci în viața mea? Am dreptul să-mi fac prieteni,indiferent cine ar fi...
—Potoleşte-te: spuse Michael cu un surâs obosit.Credeam că nişte ani într-un oraş mare ar putea să-ți mai domolească temperamentul,dar constat că nu este aşa.Bunica ta putea să treacă de la una la alta mai repede decât oricine pe care îl cunosc până la tine.

—Îmi pare rău,spuse Kate dorind să nu întindă coarda prea tare.
—Nu,nu-ți pare rău.Îți place să mă pui la punct din când în când.nu-i aşa? râse el înțelegător.Intenționezi să rămâi în Blynton,sau nu?
—Pentru o zi sau două,spuse ea cu precauție.
— În regulă.Ce doreşti de la mine? Kate zâmbi.
— Ce-ai zice să-mi împrumuți douăzeci de dolari ca să-mi cumpăr nişte jeans?
—S-a făcut,spuse Michael ducând mâna la buzunarul de la spatele pantalonilor.Ținuta pe care o ai este foarte deocheată,trebuie să-ți spun.Nişte jeans ar reprezenta o îmbunătățire.
—Taci,bunicule.
—Să nu-mi spui să tac când am 20 de dolari în mână,iată,ai 50 de dolari.Michael aruncă bancnotele pe masă între ei.Am acțiuni la fiecare magazin din oraş,aşa că poți să-ți cumperi ce ai nevoie.
—Dar...
—Nici un ..dar în legătură cu aceasta.Este cel mai mic lucru pe care pot să-1 fac pentru nepoata mea favorită.Şi acum,ce ai de gând să faci după ce îți cumperi pantalonii?
—Mă întorc în Greatoak.Fața lui se înroşi brusc.
—Cine ți-a dat permisiunea să mergi înapoi la cabană? Kate surâse.
—Tu îmi vei da voie.
—La naiba! Să te încurci cu Robert Evans este prea periculos...
—Încurcarea lui cu MINE ştii că a fost total întâmplătoare,nu-i aşa?
—Oh,nu vorbi aşa de tare,explodă el.Ce să faci tu acolo sus la cabană? Să-i faci acelui băiat viața şi mai nenorocită decât îi este deja?Ea strânse din umeri cu o nepăsare afectată.
—Nu ştiu ce voi face.Presupun că voi aştepta să vedem ce se mai întâmplă.
—Katherine!...
—Pot să am grijă de mine însămi,bunicule.Ei o privi cu atenție.
—Tu ai un plan.nu-i aşa?
—Am câteva idei,admise Kate privind expresia îndurerată care se întindea pe fața bunicului
—Eşti ca şi bunica ta,spuse el cu un oftat.Încăpățânată şi nesăbuită.N-are rost să-ți vorbesc rațional.Aşadar,e inutil să te mai avertizez în privința lui Evans,
n-am dreptate?
— N-ar avea rost,într-adevăr.Atunci sosi Bonnie cu un platou încărcat cu plăcinte cu gem de mure şi o răsfață pe Kate.În câteva minute a adus şi comanda de cârnați cu cartofi pai.Şi Bonnie reprezintă o parte a Blynton-ul copilăriei lui

Kate.Localul ei era un punct de întâlnire şi Bonnie îşi exercită meseria,fiind prietenoasă cu toată lumea.Ea i-a urat bun venit în oraş şi a schimbat câteva glume obişnuite cu Michael înainte de a pleca spre altă masă pentru a umple din nou ceştile de cafea.
Kate mâncă clătitele cu veracitate în timp ce asculta ştirile locale şi discuţia aprinsă a concitadinilor ei,simţindu-se dintr-odată foarte înviorată în timp ce era absorbită în vârtejul ultimelor controverse din Blynton.Era mai bine decât să se lase trasă în jos de curentul propriilor sale necazuri.Viaţa nu era chiar atât de îngrozitoare la urma urmei.O oră mai târziu,de la magazinul cu amănuntul,şi-a cumpărat nişte jeans,două tricouri,câteva perechi de pantaloni scurţi şi alte nimicuri ieftine.Vânzătoare era una dintre colegele ei de liceu şi conversară timp de vreo douăzeci de minute înainte ca Kate să părăsească magazinul.Ea a mai luat şi ţigări din piaţă şi apoi a traversat strada cu scopul de a-l păcăli pe Kurt să o ducă cu maşina până la cabană şi să arunce o privire asupra Cadillac-ului.Mecanicul a fost de acord şi în timp ce se urcau în camionul de remorcare,se gândea ce urma să-i spună lui Robert Evans când se va instala în cabană.

CAPITOLUL 3

Robert mai fusese asediat înainte în Cambodgia,şi trăise experienţa unora dintre cele mai înfricoşătoare baraje de artilerie cunoscute vreodată de un om.Îi fusese frică.Când Kate Cranston a descins la Greatoak,a făcut-o cu tot atât de mult zgomot ca şi artileria.Dar Robert nu era speriat de data aceasta.Era furios.
—Ce naiba ai de gând să faci? voi el să ştie întâmpinând-o în bucătărie,în timp ce mecanicul din oraş meşterea la decapotabila ei de afară.Ea trânti o pungă imensă de plastic pe masa de oţel din bucătărie,acordându-i lui Robert un zâmbet larg de autosatisfacţie.
—A ce seamănă ceea ce fac?
—Este ca şi cum ai vrea să te muţi aici.
—Să-i dau omului un trabuc? gânguri Kate,zbenguindu-se în jurul mesei şi foşnind punga de plastic pentru a o deschide.Aceasta-i exact ceea ce intenţionez să fac.Robert îşi înghiţi valul de furie care i se ridicase din interior.
—Tu NU te muţi în cabană.
—Oh.ba da.De fapt bunicul mi-a dat permisiunea să fac ce doresc cât timp sunt aici.Ea cotrobăi prin punga de plastic şi scoase un pachet de ţigări neînceput.Robert se străduia să-şi păstreze calmul şi mormăi:

—Nu acesta este aranjamentul care l-a făcut cu mine.Este prevăzut ca eu să fiu singurul chiriaş.Kate se aplecă cu nonşalanţă peste masă şi începu să desfacă celofanul de pe pachetul de ţigări.Arătând foarte mulţumită de ea însăşi,spuse:
—Eu cred că s-a răzgândit.Se ştie că eu am acest efect asupra oamenilor.Ai un chibrit?Fierbând Robert spuse:
—Eu nu împart acest loc cu tine,miss Cranston.
—Cerule,Evans,bunicul obişnuia să dea petreceri de vânătoare aici şi invita sute de oaspeţi.Este o cabană mare.Ea clipi cu drăgălăşenie,apoi îi zâmbi ironic.Sunt sigură că vom reuşi să nu stăm unul în patul celuilalt dacă încercăm,nu crezi?
—Fir-ar să fie,nu poţi să te instalezi aici în felul acesta!
—Deja am făcut-o,replică ea rece şi amuzată,în timp ce scotea o ţigară din pachet şi o flutura în mod expert între două degete.Te temi de mine Evans?
Există limite în suferinţa umană,gândea Robert furios.Fără să o prevină,el îi smulse ţigara din mână şi reuşi să-i apuce şi pachetul din cealaltă mână înainte ca ea să poată reacţiona în vreun fel.
—Hei! ţipă ea jignită.
—Poate voi fi forţat să te tolerez,izbucni el,dar nu vreau ca tu să-mi umpli casa cu fum de ţigară.Mototoli pachetul într-o mână şi îl aruncă între ei pe masă.
Kate îl privea din mijlocul bucătăriei cabanei,încă mai purtând haina lui peste acea fustă ridicol de scurtă.Pantofii ei cu tocuri înalte dispăruseră şi în locul lor purta o pereche de espadrile.Ea arăta tânără şi ţinuta aceasta o făcea să arate nespus de drăguţă.Şi foarte mânioasă,de asemenea.Ochii ei albaştri aruncau fulgere în timp ce-l privea pe Robert.
—Eu voi fuma dacă voi avea chef să fumez.
—Este un obicei stupid.Probabil că fumezi din cauză că ţi se pare că arăţi în acest fel mai sofisticată.
—Nu este adevărat de loc!
—Tu eşti o fată răzgâiată,superficială şi stupidă,miss Cranston şi probabil că obişnuieşti să te bagi tot timpul în treburile oamenilor.Ei bine,nu am de gând să aceept aşa ceva.Dacă vrei să fumezi,mergi înapoi la Detroit!
Expresia ei deveni bătăioasă.
—Asta vrei,nu-i aşa? Vrei să scapi de mine!
—Al naibii de adevărat!
—Ei bine,nu mă poţi fugări de aici aşa de uşor,Evans.Doreşti ca eu să renunţ la fumat? Bine,voi renunţa.Dar nu voi părăsi Greatoak.Nu uita aceasta!
Lui Robert nu-i venea să creadă ceea ce auzea.

—Cu câteva ore în urmă ai afirmat că eşti doar în trecere şi acum ai devenit nepoata cea cuminte! De ce,în numele cerului,ți-a intrat în cap că trebuie să te opreşti aici?
—Am nevoie de un loc de retragere pentru un timp,îi răspunse ea tăios.Să-mi revitalizez creativitatea.Să-i deschid conştiinței mele noi experiențe.Să..
—Oh,mă înnebuneşti.
—Eu nu sunt aici din cauza ta,Evans,aşa că încetează să mai gândeşti că nu mai pot după trupul tău sau ceva de acest fel deoarece eu nu mă dau în vânt după tine,chiar dacă ție îți sfârâiau călcâile după mine!
—Eu nu mă dau în vânt după trupul tău!
—Am observat cum te uitai la mine,Evans...
—Miss Cranston...
—Numele meu este Kate.
—Îți cunosc blestematul de nume! Doamne,eşti cea mai exasperantă femeie...
—Oh,calmează-te,spuse ea cu un râs forțat.împreunându-şi brațele pe piept şi arătând că se amuză de ranchiuna lui.Cred că te-ai putea obişnui cu ceva exasperant.Ai devenit prea comod trăind aici de unul singur.Ea îşi clătină capul cu semețic: Am auzit despre tine Evans!
El îşi înăbuşi impulsul de-a o strânge de gât şi de a doborî la pământ.
—Şi anume ce ai auzit?
—Ai o oarecare reputație în oraş.Sc pare că eşti un pustnic sau un lup singuratic,ori una ori cealaltă.Unii oameni cred chiar că eşti periculos.
Câteva lucruri începură să se clarifice în mintea lui Robert.
—De aceea ai venit în acest fel aici,nu-i aşa?
—Ce?
—Primeşti şuturi de la oameni periculoşi.
—De unde primesc lovituri de picior nu-i treaba ta,îi replică ea stând dreaptă în picioare din nou şi reîmpachetându-şi cumpărăturile din punga de plastic.
—Sunt doar curioasă în privința ta.Eşti un om misterios.Evans şi tocmai s-a nimerit că mie îmi place misterul.
—Îți voi destăinui toate secretele mele spuse Robert imediat,dacă îți vei face bagajul şi vei pleca în următoarele zece minuteEa râse şi ridică punga.
—Eu sunt aici ca să stau Evans,cel puțin până voi simți nevoia să plec Care este dormitorul meu?Robert simțea că este periculos de aproape de punctul în care furia lui putea să se reverse şi îşi dădu seama că pumnii îi erau încleştați.
—La naiba...

—Voi lua cămăruța roz,în partea din spate a etajului doi,O.K? Sunt sigură că tu nu te-ai instalat acolo.Presupun că roz nu este culoarea la preferată.Voi folosi baia din spatele scărilor.O.K.?Funcționează?
—Da,dacă nu faci duş din oră în oră! Ea surâse.
—Nu-ți pierde speranțele.Ai de gând să priveşti prin gaura secretă în timp ce sunt sub duş?
—Ce gaură secretă?
—Una pe care a făcut-o verişorul meu ca să mă poată vedea,când eram la baie.Era foarte tânăr,dar nu mă deranja,într-un fel chiar îmi făcea plăcere,ştii?
Ea bătea câmpii.Robert se îndoia că ar exista o astfel de gaură.El ştia ce avea ea de gând să facă.Lui Kate Cranston îi plăcea să spună minciuni pentru a vedea cum reacționează oamenii.
—Oh,încă ceva,spuse ea întorcându-se de la prima treaptă a scării.Vrei să-l plăteşti pe Kurt pentru reparația maşinii mele?Spune-i că vreau să o am gata mâine dimineață.Şi poate că-mi aduci câteva lucruri din portbagaj.Acolo sunt toate accesoriile pentru biroul meu.Mulțumesc.
Ea începu să urce scările,murmurând o melodie veselă şi râzând tare când ajunse la etajul II-lea.Robert şi-a ridicat pumnii şi s-a împotrivit cu toată puterea tentației de-a striga după ea.Nu avea de gând să devină valetul doamnei castelane.
—Adu-ți singură catrafusele,murmură el şi ieşi în terasă prin uşa din spate a cabanei.Apoi se afundă în pădure,vorbind singur.Cine credea ea că este? Şi care-i era planul pentru numele lui Dumnezeu? Tigroaica a venit şi s-a instalat aici şi a început să-i dea ordine de parcă era angajatul ei!
Deodată,Robert se opri scurt sub un stejar,lovit de un gând.Pentru prima dată în ultima perioadă,el tuna şi fulgera împotriva acțiunilor întreprinse de altcineva decât de el însuşi.Era ciudat.Desigur,el fusese singur în ultimii ani.El dorise acest mod de viață.Să stea departe de tumultul vieții fusese alegerea lui,o cale de a evita chinurile emoționale pe care le ura.Viața la Greatoak fusese paşnică şi el dorea pacea.Liniştea pădurii şi tihna odihnitoare a lacului conlucrau pentru a-i îmbunătăți starea de spirit.El nu avea nevoie de alți oamenii,îi evitase dintr-o mulțime de motive.
Acum,această vrăjitoare de fată,Kate Cranston,a dat buzna în cabană ca şi acest loc cum ar fi fost proprietatea ei.Era un eveniment catastrofal,gândi Robert.Ea a fost prima care s-a insinuat astfel în viața lui privată,perturbând-o.Singura persoană care a îndrăznit.Mâhnit,a pornit din nou prin pădure.Nu poate locui sub acelaşi acoperiş cu ea.Este imposibil.Ea era genul de femeie care crea

necazuri.O tânără obraznică,înclinată să provoace scandal oriunde mergea.Ea era ultimul lucru de care Robert avea nevoie.Deja îl făcuse să se simtă total răscolit în sufletul său.Doar cerul putea şti ce s-ar putea întâmpla dacă ea va rămâne.El a mers câteva mile bune,dar aceasta nu-i făcea nici un bine.Încă murmurând pe sub mustață,îşi dădu seama că se îndreaptă spre vârful colinii de pe care se vedea oraşul Blynton,zonă cu copaci rari care cândva fusese o parte din ferma Baumgart.Familia Baumgart,auzise el,fusese forțată să abandoneze fermele datorită scăderii prețurilor,dar terenurile lor nu fuseseră înghițite încă de trusturile care începuseră să se extindă în zonă.Iarba înaltă era înțesată cu flori sălbatice,deoarece terenul era în paragină acum.

Robert se opri,odihnindu-şi mâinile pe un par din gardul pe care se vedeau semnele trecerii vremii,privirea coborându-i-se peste panorama care se întindea în fața lui.Era un peisaj care adesea îl calmase.Păşunile verzi ale fermelor vecine,pline de vite,se mărgineau cu lanurile mai închise la culoare de grâu şi cu lanurile de ovăz de culoare galben-verzui.Scena s-ar fi potrivit bine pe o ilustrată.Dar el nu se simțea senin în timp ce privea peisajul care se întindea în fața lui.Boarea călduță care clătina frunzele copacilor din spatele său nu reuşea să-i calmeze mintea lui Robert şi nici căldura soarelui nu reuşea să-1 elibereze de tensiunea care-i înțepenea muşchii gâtului şi ai picioarelor.

—Robert!O voce plăcută îl strigă din josul pantei şi o femeie fragilă se ridică în picioare din locul din care culegea flori.Ea ridică o mână subțire şi fină spre marginea pălăriei de paie şi strigă din nou.

—Tu eşti?Era Cynthia Cranston,poate singurul său prieten din Blynton.Robert flutură slab din mână,nefiind sigur că vrea să o vadă fie chiar şi pe Cynthia în această dimineață.Dar un moment mai târziu,el sări peste gard şi se îndreptă spre ea,coborând puțin de pe creasta colinei.Ea îşi adusese coşul şi îl umplea cu spice şi margarete.Îmbrăcase o pereche de pantaloni simpli,dar de bună calitate şi un pulover pe trupul ei subțire.

Foarfecele îi atârna la brâu prins cu o panglică,şi avea urme de pământ pe unghiile ei îngrijite.Pielea albă era înroşită de soare şi nu era fardată pentru a-şi ascunde vârsta.Cu părul de culoare deschisă,dat peste cap şi prins într-o agrafă sub pălărie,arăta cu zece ani mai tânără decât avea în realitate.Ochii ei albaştri erau mari şi expresivi.

În mod ciudat,în acel moment Robert observă cât de mult seamănă cu Kate.Dar feminătatea Cynthiei era de un tip mai fragil,care se compensa însă prin expresivitate.Kate era mai energică atât în ce priveşte personalitatea,cât şi înfățişarea.Trăsăturile erau ca şi ale mamei ei,dar mai accentuate,nu aşa de

delicate.Şi vocea nu-i era aşa de caldă.Vocea Cynthiei era mângâietoare şi suna la fel de domol ca briza dimineții.Cu un râs de autodepreciere ea spuse.
—Nu mă pot împăca cu felul în care ai apărut deodată din pădure.Pare ceva magic.Cum de te poți mişca în felul acesta fără a face nici un zgomot? Mai ales având în vedere mărimea ta.El nu răspunse,iar ea îi puse coşul în mâini continuând să vorbească .
—Să nu spui nimănui,zise ea zglobiu,dar eu fur florile.Crezi că aş putea fi arestată pentru acesta? Am sarcina de a aranja centrele de recepție la dineul cetățenilor venerabili,şi ca de obicei am lăsat totul pentru ultimele momente.Nu este îngrijorător?Cynthia Cranston era frumoasă şi avea inima cea mai curată din lume.Era,de asemenea,foarte receptivă.Privind în sus,la el,ea spuse deodată.
—Care-i necazul,Robert?
—Nici unul.Cynthia zâmbi cu subînțeles.
—Iarăşi nu poți dormi?El clătină din cap.Nu este aceasta.
—Eu tocmai..ei a fost o zi lungă.Ea râse.
—Dragul meu,dar încă nici nu este amiază.Ce se întâmplă?El şi-a dat seama că nu putea să-i vorbească despre sosirea lui Kate.Aceasta era problema lui Kate,nu a lui.El ştia cam cum va reacționa Cynthia la această veste şi nu voia să fie prin preajmă când o va afla.S-ar putea chiar ca Cynthia să înceapă să plângă.Ea îşi exterioriza emoțiile foarte tare mai,ales când erau legate de copiii ei şi în special de Kate.De câte ori nu-şi exprimase ea simțămintele în legătură cu modul de viață al mezinei sale! Robert nu credea că ar fi făcut față momentului în care,aducându-i vestea,ochii i s-ar fi umplut de durere şi ar fi cerut; plângând,mai multe amănunte.Aşa că el spuse doar atât:
—Nu sunt obişnuit să fiu în preajma oamenilor.
—Ah,spuse Cynthia,ai fost în oraş în dimineața aceasta.
—Doar pentru puțin timp.
—Aceasta te deprimă întotdeuna,spuse ca dând afirmativ din cap.Aş fi vrut să nu se întâmple aşa.Oamenii nu te urăsc.Ei nu te cunosc,asta-i tot.Tu îi faci susceptibili,presupun.Nu ştii cum să discuți cu ei.Robert râse scurt.
—Într-adevăr,arta conversației nu este punctul meu tare.
—Este în regulă,replică Cynthia,aplecându-se din nou asupra florilor şi tăindu-le tulpinile cu foarfecele.Ştiu însă că eşti un om cu multe calități.Oricine îşi poate da seama de aceasta.În timp ce Cynthia continua să taie flori pentru centrul ei de recepție,Robert îi ținea coşul şi îi analiza cuvintele.El nu o dezaproba.Nu cu voce tare,oricum.Dar Robert ştia în inima lui că nu este perfect.Şi dacă nu era atent,cineva ar fi putut fi rănit din cauza lui.Ura gândul de a face rău cuiva.Poate

acesta era motivul pentru care venise să locuiască la Greatoak.Să fie singur.Să stea departe de oameni în cazul în care ar fi înnebunit complet.
Aceasta era teama lui cea mai mare,credea el.Să nu devină total iresponsabil.
S-ar fi putut întâmpla,ştia asta.El citise despre alți oameni care se întorseseră din Asia de sud-est şi trăiseră o viață normală câțiva ani,ca apoi să cadă pradă unei nebunii totale.Dezordine mintală provocată de stresul post traumatic,se mințea aceasta.Ciudat că ceva atât de teribil putea fi făcut să sune ca şi cum ar fi fost ceva uşor vindecabil.Locuind la cabană era în siguranță.El o vedea doar pe Cynthia,o dată la câteva săptămâni.Aceasta era singura lui legătură cu oamenii.Desigur,mai erau unele schimburi ocazionale de cuvinte cu câte un vânzător de la băcănie sau de la alte magazine,când îşi făcea aprovizionările lunare,dar acestea nu puteau fi considerate adevărate legături cu ceilalți oameni.Robert prefera viața în acest fel.Acum Kate intrase atât de impetuos în cabană încât se speriase foarte rău.Robert îşi dădu seama că tremură în timp ce îi ținea coşul Cynthiei.A fi în apropierea oamenilor îl înspăimântă.Era conştient că ar fi putut să le provoace emoții teribile semenilor săi.Kate avea capacitatea de a-1 împinge dincolo de limitele stăpânirii de sine,constată el.Fiind inconştientă de grozăvia pe care ar putea-o declanşa prin felul cum îl ironiza,îl chinuia,îi zdruncina echilibrul,l-ar putea face să explodeze.Ce ar putea să-i facă dacă şi-ar pierde mințile? Gândul acesta îl îngrozi.Cynthia sc ridică şi îi citi gândurile după expresia feței.Alarmată,îi puse mâna peste braț şi spuse:
—Robert!El tresări la atingerea ei.
—Îmi pare rău.Eu...eu nu...
—Ce pot face să te ajut?
..Nimic,desigur.Doar să stai deoparte,ar fi vrut el să-i spună.Să-ți iei încăpățânata de fiică de la cabană înainte ca eu să comit vreo faptă iresponsabilă.Dar nu spuse nimic din toate acestea.Nu era în stare să-şi exprime acele simțăminte nici măcar față de Cynthia,care fusese pentru el un fel de terapeut amabil pe parcursul câtorva ani,nefiind sigur dacă ea era sau nu conştientă de acest lucru.Cynthia îl acceptase de la început pe Robert fără să-i pretindă nimic în schimb.Ea nu insistase ca el să-i vorbească.Nici nu-1 forțase să-şi spună necazurile sau să se explice față de ea.Ea i-a făcut loc în existența ei aşa cum era el,distrus şi înfricoşat de lume şi,desigur,şi de el însuşi.Ea îi spuse:
—Nu fi supărat.O mulțime de răspunsuri îi veneau în minte,dornice să fie exprimate.Dar el răspunse cu un oftat greu:
—Uneori aş vrea să uit totul.
—Vei reuşi.Vei depăşi această situație,Robert.

—Aş putea,oare? întrebă el pe jumătate pentru sine.Aş putea încerca să dau totul uitării?Cynthia oftă necăjită.
—Nu ştiu ce să-ți spun.Unii oameni consideră că este mai bine să te confrunți direct cu ce este mai rău,dar eu...,ei bine,nu sunt expertă în astfel de probleme.Ştiu doar că nu-mi place să te văd atât de deprimat: Robert.Tot timpul te gândeşti la ce s-a întâmplat acolo.
—Am făcut câteva lucruri rele,spuse el închizându-şi ochii şi lăsând soarele să-i încălzească fața.N-aş vrea să mai fac aşa ceva din nou.
—Nu vei mai face,adăugă Cynthia.Robert,acelea au fost timpuri teribile.Tu ai făcut ce trebuia să faci pentru a proteja oamenii de care aveai grijă.
Cynthia a spus mai multe,dar Robert încetase să o mai asculte.Ea nu ştia totul.Oricum,nu ce era cel mai rău.Ea ştia de ce mersese el în munți şi se împrietenise cu oamenii din acel stat montan.Ştia cum fusese prins în cursă,împreună cu ei,când a atacat inamicul.Reuşiseră să găsească scăpare pentru femei şi copii.Dar după aceea...ei bine,el nu se simțea în stare să-i spună Cynthiei şi restul poveştii.Poate că totuşi ea ghicea felul atrocităților pe care le văzuse.Poate îşi imagina ce făcuse el ca să supraviețuiască şi să-i călăuzească pe cei nevinovați spre locuri sigure.
Dar Robert nu reuşea să-i povestească Cynthiei despre aceste coşmaruri în cuvinte simple,obişnuite,să-i relateze tot ceea ce trăise el în Cambodgia.Nu-i putea spune cât era de terifiat de gândul că astfel de trăiri puteau să-i apară din nou,că rațiunea lui ar putea să cedeze şi să declanşeze ceva oribil.
Mâna Cynthiei era pe brațul lui din nou şi îl scutura.
—Robert; spuse ea cu severitate,încetează să mai gândeşti astfel.Opreşte-te! Îți faci singur rău,ție însuți.Poate că avea dreptate.Cu un efort,Robert şi-a constrâns mintea să revină la realitate din infernul trecutului său.
—Totul va fi în regulă,spuse el.Ea îi adresă un zâmbet frumos care-i alină inima.
—Ştiam că aşa va fi.Robert se despărți de ea pe panta colinei.Nu-i vorbise despre Kate.Se îndreptă spre cabană,câteva ore mai târziu.N-a mai ținut cont de scurgerea timpului,dar stomacul începuse să-şi ceară drepturile,aşa că a luat-o de-a dreptul prin pădure fără a fi sigur unde va ajunge.A găsit-o pe Kate pe terasa largă din fața cabanei.Ea îşi scosese unul din scaunele vechi şi stricate şi se tolănise în el,cu picioarele dezvelite rezemate de balustradă.O pereche de ochelari de soare imenşi îi acopereau ochii şi-i dădeau un aer de stea de cinema în declin.Robert se opri la capul scărilor,temându-se oarecum să se apropie mai

mult.Ea arăta frumoasă şi mândră,o femeie fatală căutând necazuri.El ezită,nefiind pregătit pentru o confruntare.
—Veşti bune,strigă Kate zâmbindu-i larg în timp ce el se apropia cu o atitudine ostilă.Maşina mi-a fost reparată.
—Veşti bune,într-adevăr,replică Robert morocănos înaintând pe treptele verandei.Vei putea pleca.
—Nu încă.Kurt a trebuit să o ia la garajul lui ca să o repare.
—Aceasta înseamnă că ai eşuat aici.
—Trebuie să admiți.Vom fi doar noi singuri,Evans.Ea râse şi îşi scoase ochelarii pentru a-1 putea observa mai bine,privindu-1 insistent.Cerceii ei reflectau lumina soarelui şi drăcuşorul negru îi făcea cu ochiul.
—Ai şters-o,spuse ea.Tocmai când lucrurile începuseră să se încălzească.
—Am grijă să stau departe de foc.
—Aceasta este o greşeală,spuse Kate zâmbind.Puțin foc face bine la suflet.
—Sufletul meu este destul de bine şi aşa,i-o întoarse el.Ea îl fixă din nou cu privirea,dar nu îndrăzni să meargă atât de departe încât să-1 acuze de minciună.în loc de aceasta,ea îşi trase picioarele de pe balustradă,lovi uşor peste mapa cu schițe şi spuse,dându-şi importanță:
—Am luat câteva hotărâri în timp ce erai plecat.
—Oh!?
—Am de gând să stau aici un timp.Robert aproape că-şi pierdu răsuflarea.Aici era pericol pentru ea,oare nu-şi dădea seama? El se strădui să găsească cuvintele potrivite:
—Miss Cranton...
—Şi am de gând să pun la punct cabana.Vreau să o transform într-o stațiune turistică.
—Ce?Ea surâse la reacția lui,învârtind în mână ochelarii colorați.
—Este o idee bună,nu crezi? Acest loc ar putea deveni fabulos,A fost ceva deosebit,cu ani în urmă,şi ar putea fi măreț din nou.Tot ce are nevoie este puțină organizare şi din fericire am ceva timp liber să mă ocup.
—Opreşte-te!
—Aşa că am făcut câteva liste de materiale şi-am trasat câteva idei.M-am gândit să încep cu spațiile cele mai solicitate,întâi sufrageria,barul şi camera de zi.
—Aşteaptă,numai să...Kate nu ascultă,ci începu să-şi expună planurile cu entuziasm.

—Bucătăria este mică şi va fi nevoie să fie lărgită dacă va urma să deservească mulți oaspeți,dar mi-ar place o tentă rustică peste tot,nu crezi? După părerea mea aspectul rustic va fi punctul de atracție.
—Eşti bună să...
— Voi avea nevoie de nişte rulouri de tapet,locul țipă după aşa ceva,nu crezi? Si decorarea pereților va trebui făcută,cu multă grijă altfel...
—Vrei să taci un minut? Ea clipi.
—Sigur.Ai ceva în minte,Evans?El era plin de groază şi furie.Clocotind din cauza aceasta două stări sufleteşti,el reuşi să spună printre dinți:
—Ce naiba ai de gând să faci?
—N-am reuşit să mă fac înțeleasă? Vreau să renovez...
—De ce?
—De ce? De ce nu? Pentru Dumnezeu! Este un loc minunat aici.
—Singura cale de a rămâne frumos- este doar dacă oamenii îl vor ocoli.Nu poți să aranjezi acest loc.Oamenii vor începe să vină-aici,să hoinărească prin pădure,vor folosi bărcile cu motor ca să se plimbe pe lac...
—Desigur,aşa vor face.Şi va fi plăcut.
—Va fi oribil: Ea râse de el.
—Nu poți ține cabana în secret,Evans.A fost terenul tău privat de joacă destul timp.Intenționăm să o facem să arate minunat şi oameni de pretutindeni vor veni şi...
—Noi? răbufni el.Care noi?
—Tu şi eu,desigur.Ai putea efectua ceva muncă utilă pentru a ieşi din această fază de pustnic.Cu ideile mele creative şi spinarea ta solidă...
—Du-te la dracu,miss Cranston!
—Care-i problema?El începu să se plimbe agitat încoace şi încolo pe verandă, încercând să-şi îndepărteze gândul de-ai frânge gâtul pe loc.
—Un lucru să fie clar,eu nu sunt făcut să-ți execut ordinele,miss Cranston,în al doilea rând,urăsc planul întreg şi refuz să particip în vreun fel la el.Am o înțelegere cu bunicul tău care spune că pot să stau aici singur în schimbul serviciului de-a avea grijă de...
—Putem discuta despre calitatea muncii tale în domeniul pescuitului altă dată,spuse Kate sec.Între timp,cred că trebuie să ne concentrăm asupra viitorului
—Viitorul meu n-are nimic de-a face cu viitorul tău spuse Robert aspru postându-i-se în față.Aşa că uită despre renovarea cabanei şi toate celelalte.
Ea începu să bată uşor cu creionul calm şi deliberat.

—Îmi pare rău să aud aşa ceva,Evans,spuse ea.Cred totuşi că este un lucru bun că,aşa cum se spune,sângele apă nu se face.
—Ce vrei să spui?
—Că bunicul are ultimul cuvânt şi ştiu că el intenționează să-mi spună că pot face orice vreau în privința cabanei.Robert îşi strânse pumnii şi îşi înăbuşi un urlet de furie.Kate zâmbi prefăcut spre el.
—Dă-mi voie să fiu sinceră,O.K.? Am nevoie de acest proiect.Evans.Am ajuns la un punct crucial din viața mea şi acesta pare să fie lucrul perfect care mi se potriveşte şi am de gând să-1 înfăptuiesc.
Văzîndu-i sclipirea din ochi Robert se convinse că ea avea de gând să obțină ceea ce-şi dorea.Un proiect,acesta era felul în care numea ea ceea ce se va dovedi o muncă de reconstrucție de multe milioane,implicând sute de muncitori calificați şi multe luni,dacă nu ani de muncă grea.Şi Kate vorbea despre el ca şi cum ar fi putut fi realizat doar prin prinderea unor perdele.Cel mai rău dintre toate era că,în mod evident,ea nu avea idee cât de imposibil de realizat era întregul ei plan.Cu multă dificultate,Robert reuşi să spună.
—Tu nu înțelegi nimic.
—Despre ce?
—Despre mine.Despre acest loc.El începu să caute cuvintele potrivite,dar era greu.Nu putuse niciodată să-şi spună în cuvinte necazurile.Acesta era motivul pentru care venise aici,ca să nu fie nevoit să vorbească.El reuşi să spună:
—Este...Eu trebuie să fiu aici.Ea a aşteptat cu răbdare,şi,când el n-a mai putut spune mai mult,l-a provocat:
—O.K.,şi care-i problema?
—Eu trebuie să fiu singur.
—Ce prostie,râse ea din nou,frumos,inocent şi naiv.
—Este adevărat,susținu el,conştient că începuse să transpire.Eu nu pot...Nu pot suporta prezența altor oameni.
—De ce nu? Nu cred că-i muşti sau altceva de acest gen.Vreau să spun că femeile ar cădea din picioare dacă te-ai plimba prin Detroit.Ascultă.Evans...
—Nu,tu ascultă,i-a întors-o el ridicând vocea.Nu pot să suport.Nu poți să-mi aduci oameni mulți aici.Nu poți!
—Oh,ba da,eu pot,zâmbi Kate ca un înger pus pe şotii.Şi tu mă vei ajuta,Evans!
—În nici un caz!
—Hai să fim rezonabili.Doar n-ai de gând să laşi ca un mic inconvenient de atracție sexuală să ne împiedice,nu-i aşa?
—Ce atracție sexuală? Ea surâse.

—Negi aceasta?
—Pe Dumnezeul meu!
—Fii serios,Evans.Crezi că sunt cea mai sexy pisicuță care ți se alintă pe la picioare,nu-i aşa? Ia-o uşor.Ne vom înțelege bine şi vom reuşi să facem treaba propusă.Vei vedea.Robert reuşi să plece înainte de a fi cuprins total de furie şi de a face ceva cu adevărat rău.Intră ca o furtună în cabană lăsând-o pe mica vrăjitoare sporovăind fericită pe verandă.

CAPITOLUL 4

Gânditoare,Kate îl urmări pe Robert cum părăseşte veranda.De ce era oare aşa de pornit? Nu-şi putea imagina.Dar îşi dădu seama că zâmbeşte.El era un bărbat bine pentru vârsta lui.Şi era ceva după înfățişarea aceea posacă,ceva ce el încerca să țină ascuns.Ceva foarte atractiv şi...ei bine,foarte vulnerabil.Îi plăcea să-i vadă fața când se certau.Expresia feței lui,cea placidă,îl făcea pe Robert să arate ca un om care viețuieşte sub apă.Fiecare reacție îi era înceată şi părea
filtrată printr-un ecran,sau aşa ceva.Dar când ea reuşea să facă vreo remareă prin care îl irita,Robert arăta total diferit.Ochii îi deveneau fioroşi,gura i se înăsprea şi vorbirea lui aleasă cu grijă devenea o linie directă a creierului său.Lui Kate îi plăcea cel mai mult când el devenea destul de înfuriat ca să strige la ea.Atunci era mai viu.Mai uman.Deşi ceva îl scormonea pe dinăuntru.
Cred că ar fi mai bine să aflu despre ce este vorba,îşi spuse Kate.În cele din urmă nu este sănătos pentru cineva să-şi țină secretele închise în el.Este pentru binele lui.Ea s-a ținut deoparte din calea lui în restul după-amiezii,dar a plănuit să discute din nou cu el mai târziu,între timp continuă să lucreze.Ocupată cu teancul de schițe.Kate făcu mai multe desene,hotărându-se asupra paletei de culori,a modelelor perdelelor şi a mobilierului pe care trebuia să-l convingă pe bunicul ei să îl cumpere pentru a face ca Greatoak să arate cu adevărat fabulos.Câteva din acele scaune elegante,de exemplu,şi o masă metalică mai sofisticată.Şi,poate de o bancă antică suspendată avea nevoie în verandă pentru a-i conferi un anume stil.Kate îşi făcu mai multe însemnări.
Seara începu să coboare şi Kate fu nevoită să intre în cabană.În bucătărie l-a găsit pe Robert.
—Nu,strigă el în timp ce-şi prepara un sandviş.Nu poți primi nimic de mâncare.
—Dar ce s-a întâmplat cu peştii pe care i-ai prins dimineață?
—I-am mâncat la prânz.
—Sper că ți-au dat indigestie!
—I-am ars,dacă vrei să ştii neapărat:

Ea râse spre el şi se aşeză pe colţul mesei ca să se poată privi ochi în ochi.Cu o mişcare rapidă îşi trase fusta peste coapse şi apoi îşi încrucişa picioarele provocator.
—Încerci să mă ţii flămândă pentru a mă determina să plec? Sunt flămândă.Evans.Ai două posibilităţi: sau împarţi cu mine ceea ce ai,sau să mă duci în oraş pentru o masă decentă.El o privi lung timp de vreo zece secunde şi apoi îşi îndreptă privirea în altă parte înainte ca ea să aibă şansa de-a descifra ceva din ca.El scoase un oftat furios şi împinse platoul cu sandvişuri spre ea mormăind:
—Sper că planurile tale privind renovarea cabanei sunt mai bine organizate decât cele privind aranjamentele legate de existenţă.
—Oh! Nu fi pisălog; spuse ca lăsându-şi în jos picioarele încrucişate şi începând să mănânce sandvişul preparat de el.
—Voi merge mâine la magazin şi voi lua ceva cu adevărat bun.Îţi plac spaghetele cu ardei iuţi? Aceasta-i specialitatea mea.
—De ce? Din cauză că nu poţi găti altceva?Ea surâse cu gura plină de şuncă şi brânză peste care în mod voit fusese aşternut un strat de muştar.
—Sunt o bucătăreasă mizerabilă,să ştii.Cum de-ai ghicit?
—Din nimereală,spuse el scurt,apucându-se să prepare un nou sandviş.Lucra fară grabă,punând două felii de pâine de grâu pe o nouă farfurie şi aranjând cu grijă salată pe ambele bucăţi.Era uimitor cât de grijuliu era,mâinile lui mari,surprinzător de repezi şi agitate erau în acelaşi timp precise.El spuse:
—Gătitul cere atenţie şi răbdare,două calităţi pe care se pare că nu le ai din abundenţă.Kate scutură din umeri amabilă,neofensată:
—Nu-mi place să urmez indicaţiile altor oameni,chiar în reţete.Eu mai degrabă am obiceiul să adaug unele ingrediente pentru a face mai gustoase mâncărurile,ştii? îmi plac mai ales mâncările iuţi,chiar foarte iuţi şi-mi place să pun mult piper şi muştar în mâncarea mea.Eşti deja oare prea bătrân pentru astfel de gusturi? Mă refer la mâncărurile condimentate.
Robert se opri din lucru şi pentru un moment o privi perplex.
—Pot să-ţi pun o întrebare?Kate înghiţi o bucată enormă de sandviş.
—Doar dacă îmi dai ceva de băut înainte de a răspunde.Ai nişte vin? Sau poate nişte coca-cola rece. Robert închise ochii ca şi cum s-ar fi rugat unei divinităţi să-i idea suficientă forţă ca să reziste,Kate îşi stăpâni un zâmbet de mulţumire.El se aplecă spre frigiderul vechi.Îl deschise şi făcu inventarul.
—Am lapte,suc de portocale.Sau poate vrei apă?
—Nici un fel de tărie? Nici măcar bere?

—Da.bere este.
—Bere blondă,sper.
—Doar bere obişnuită Nimic simandicos sau de import; bere comună,americană.
—Am să servesc una,oricum.El aduse două beri pe masă,scoase capacul la una dintre ele şi i-o dădu lui Kate.
—Eşti suficient de matură ca să poți bea una din asta.Ea luă berea şi îi aruncă o privire sardonică,absurd de satisfăcută că încă poate să se amuze în pofida furiei lui.Aceasta era întrebarea pe care intenționai să mi-o pui?
—Nu,voiam să te întreb cum ai reuşit să creşti în familia Cranston şi să fii totuşi atât de diferită de restul clanului?Ea luă o înghițitură de bere şi întrebă:
—Cine spune că trebuie să fii ca toți ceilalți?
—Dar tu,practic,pari de pe altă planetă în comparație cu toți ceilalți.
Trântind sticla de bere pe masă,Kate a explodat.
—De ce sunteți toți obsedați de acest lucru? Eu sunt propria mea persoană,pentru numele lui Dumnezeu! Nu este nevoie să fiu aşa de mironosiță ca mama sau aşa de corectă ca sora mea,sau aşa de strălucitoare ca nobilul meu frate,sau,sau...de ce zâmbeşti?
El chiar zâmbea.Se aplecă asupra sandvişului pentru a-l tăia în două,dar zâmbetul lui nu putea fi ascuns.Îl făcea să arate mult mai tânăr,un detaliu care o încântă pe Kate.Ea nu şi-a dat seama până în acel moment cât de palid arăta,dar două pete de culoare începuseră să se contureze pe pomeții lui,un alt semn bun.Ea spuse cu un ton acuzator.
—Tocmai spuneai că vrei să mă determini să plec,nu-i aşa?Asta doar ca să mă enervezi? El reuşi să zâmbească din nou şi spuse pe un ton blând:
—Îmi place mai mult să te văd apărându-te decât să mă bați la cap.Ne vedem mai târziu.
— Unde pleci?El îşi luă sandvişul şi sticla de bere şi porni spre uşă.
—Să-mi servesc cina.
—Dă-mi voie să vin cu tine strigă Kate sărind de la masă.
Îşi luă în grabă mâncarea şi îl urmă pe Robert pe hol.Acum că reuşise să-i capteze atenția,voia să continue.Explorarea personalității lui Evans era mai amuzantă decât planurile de redecorare a cabanei.
—Aşteaptă-mă.
—Nu este nevoie să-mi ții companie,spuse el.

—Mă simt singură.Pe lângă aceasta,o conversaţie stimulentă la cină- este bună pentru digestie.Este un fapt dovedit.Unde mergi?În vechea sufragerie?În camera de oaspeţi? Sau ce-ai spune de un picnic în magazia de bărci?
—Într-adevăr,miss Cranston această cabană este foarte spaţioasă.Aţi spus-o chiar dumneavoastră Nu văd de ce doi oameni n-ar putea sta aici,pentru o scurtă perioada de timp fără să dea unul peste celalalt mereu.
—Care-i motivul,nu-ţi place compania mea?
—Nu-mi place compania nimănui,fiindeă veni vorba.Acesla-i motivul principal pentru care mă aflu aici.
—De ce eşti atât de dornic să fi singur?
—Acesta-i felul în care îmi place să fiu.
—Bunicul mi-a spus că ai fost în Vietnam,ţi s-a întâmplat ceva rău acolo?
Robert se întoarse spre ea dar nu spuse nimic,Kate nu-i putea vedea faţa pentru că se lăsase înserarea şi lumina era slabă,dar simţi cum i se accelerează bătăile inimii şi înţelese că mersese prea departe.Cu o răceală liniştită,Robert rosti:
—Ce crezi că ştii despre mine? Kate făcu un pas înapoi.
—N...nimic.Exista ceva ameninţător care reieşea din felul cum vorbea,iar corpul îi devenise complet nemişcat Tensiunea se simţea în aer.Liniştit,el spuse:
—Eu nu scormonesc prin viaţa ta particulară,miss Cranston.Ea înghiţi cu greu şi răspunse:
—Ştiu.
—Şi nici nu ţi-am cerut sa pleci.
—O.K.,O,K...
—Dar consider că ar fi bine pentru fiecare dintre noi să hotărâm chiar acum că dacă vom cădea de acord să locuim împreună,trebuie să ne acordăm un oarecare spaţiu unul celuilalt.Eu vreau să fiu singur.
Această cerere sună ca un ultimatum,îşi dădu seama Kate,pentru că Robert se întoarse şi intră în camera de oaspeţi cu mâncarea în mână.Puse sticla şi farfuria pe o masă mică de lângă cămin,apoi îşi făcu de lucru cu nişte bucăţi mari de lemn şi cu nişte bucăţi de iască.Kate nu se putu stăpâni să nu-l urmeze.Ea intră liniştită în încăpere şi se uită la el cum lucrează.Îi admiră felul în care îi stătea cămaşa strânsă în jurul muşchilor umerilor şi liniei uşor curbată a spatelui.Corpul îi era sprinten şi mişcările foarte îndemânatice.Ea se întrebă ce ar simţi dacă şi-ar întinde mâinile şi i-ar mângâia acei umeri largi,pentru a-i alunga tensiunea atât de evidentă şi poate că ar reuşi să-l determine să renunţe la hotărârea lui de a o ţine departe de el.

Într-un minut el reuşi să pregătească cele necesare pentru un foc bun şi aprinse un chibrit dintr-o cutie care se găsea deasupra stivei lemnelor de foc.Deodată,o mică flacără se ridică aruncând o lumină plăcută asupra duşumelei din cameră.Pocniturile uşoare ale focului erau acum singurul zgomot din încăpere.Robert sc ridică şi se întoarse.Pe față i se citi surpriza,apoi iritarea când o văzu pe Kate.Trezindu-se deodată din reverie şi simulând un acces de mândrie agresivă,Kate parcurse şi porțiunea de spațiu care o despărțea de cameră şi intră.Ea luă încă o înghițitură de bere.

—Chiar vrei cu adevărat să te las singur?

—Din toată inima,spuse Robert rămânând în picioare.Kate se cuibări în vechiul scaun acoperit cu o pernă,cel pe care îl folosea el în mod evident.Inima-i bătea foarte repede dar ea se străduia să pară complet calmă.

—Nu este sănătos pentru o persoană de vârsta ta să stea mereu singură tot timpul,cred că ştii.

—Ce are vârsta mea de a face cu aceasta?

—Nimic,într-adevăr.Nimeni nu trebuie să fie un pustnic,dacă vrei să-mi ştii părerea.Nu este firesc.Ea reîncepu să-şi mănânce sandvişul,continuând: Vreau să spun că viața ta sexuală trebuie să se fi resimțit puternic.

Imediat,mâinile lui Robert se transformară în pumni.

—Viața mea sexuală nu te priveşte!

—Acesta a fost doar un exemplu,dădu concesiv din mână Kate.Gândeşte-te puțin la aceasta.Dacă stai mereu singur,totul se degradează.Chiar şi vocabularul tău are de suferit.Dacă nu-1 exersezi,curând vei vorbi ca un copil care abia ştie câteva cuvinte.Şi manierele de comportare în societate trebuie folosite curent,altfel...Robert izbucni:

—De ce-mi faci aşa ceva?

—Îți fac ce?

—Îmi vorbeşti despre subiecte complet ridicole,pe când tot ce vreau eu este să-mi servesc masa în linişte!

—Cine te opreşte? întrebă Kate.Stai jos şi mănâncă,fir-ar să fie!

Robert se trânti într-un scaun,dar fără să se atingă de sandviş.Luă sticla de bere şi privind spre Kate,trase o înghițitură zdravănă.Ea preferă să ignore mânia din privirea lui şi continuă să mănânce din sandvişul ei.Voia să ştie mai multe despre Robert şi deoarece el nu era prea binevoitor,se vedea obligată să-i smulgă informațiile.Necazul era că ea nu ştia până unde poate,să meargă fără ca el să-şi iasă din fire.Afişând un zâmbet dezarmant,ea spuse:

—Fiind singur,omul are numai dezavantaje.Ce s-ar întâmpla dacă te-ai bloca în baie? Sau dacă te-ai îmbrăca dimineața şi-ai uita să-ți închei pantalonii! Sau...
—Nu-mi pasă dacă pantalonii îmi sunt încheiați sau nu.Tot nu există nimeni care să mă vadă!Kate surâse lasciv.
—Aceasta poate să însemne că uneori circuli pe aici în pielea goală? Evans gol,nu m-am gândit la aceasta.Sunt sigură că ai mai mult haz decât mi-am închipuit.Faci anumite jocuri când eşti sigur că nu te vede nimeni? Sau faci dragoste cu păpuşi gonflabile?
—Eşti ucigătoare,spuse Robert obosit,luându-şi în cele din urmă sandvişul.
Ea îşi înghiți cu lăcomie ultima bucată de sandviş şi îşi linse degetele cu plăcere,bucuroasă că el nu a explodat la înțepătura ei.
—Nu mi te închipui însă făcând dragoste cu păpuşi gonflabile.,Dar poate îți plac revistele pornografice.Eşti încă destul de tânăr pentru a te excita la aşa ceva,
n-am dreptate?
—Desigur,eu...Oh,la naiba,oare nu pot să fiu lăsat în pace? Kate se aşează mai confortabil.
— Ce părere ai despre sex,Evans? Aş vrea să ştiu cu adevărat.Te duci cu hârbul acela de camion în oraş,în fiecare vineri noaptea,la vreun bar pentru a găsi femei uşoare?
—Nu,răspunse el scurt.
—Poate mergi la biserică,duminica,ca să faci concurenţă cu fetele din cor?
—Nu.
—Te ascunzi noaptea în tufe pentru a privi cum se dezbracă unele doamne frumoase?
—Te-a pocnit cineva peste față până acum pentru că ai o gură atât de slobodă?
—Ai vrea s-o faci?
—Nu,spuse el aruncându-şi sandvişul înapoi pe farfurie şi adaugă.Oricum,fii sigură că mi-ai stricat pofta de mâncare.
—În acest caz,te superi dacă termin eu în locul tău? Sunt încă flămândă.
El mormăi ceva în timp ce ea se ridică din scaun şi-i luă sandvişul.Îl devoră rapid,mergând prin camera care-i era familiară şi fiind atentă la unele detalii care-i trezeau amintiri din tinerețe.Familia ei nu locuise la Greatoak după ce se născuse ea,dar Kate şi micile ei prietene intrau adesea fără permisiune în cabană şi o considerau locul lor preferat de joacă.Cât de multe după-amiezi lungi,calde şi plăcute nu-şi petrecuse ea aici în aceste camere vechi cu jocuri nevinovate?
După ce termină sandvişul lui Robert,Kate se juca puțin cu clapele pianului şi observă că acesta era complet dezacordat.Un nod de mâhnire i se urcă în gât.

—Tatăl meu era un bun pianist.
—Oh!
—Era foarte apreciat la petreceri.Am luat şi eu lecţii cu el,un timp,dar nu-mi plăcea să exersez.
—Nu mă surprinde.Deoarece amintirile ameninţau să o copleşească,Kate se întoarse repede spre ferestrele înalte care dădeau spre lac şi văzu sclipirile apei,printre copaci,în lumina slabă a zilei ce dădea spre amurg.
Ea se forţă ca vocea să-i sune veselă.
—Băiete,am o mulţime de amintiri legate de acest lac.
—Bune sau rele?Temându-se că Robert era mai pătrunzător decât crezuse,Kate spuse repede:
—Bune,desigur.Cu Linda şi Bill, sora şi fratele meu,obişnuiam să mă joc aici ore întregi.Şi cu câţiva din verişorii mei,de asemenea,până ce au început să se teamă de fantome.Mama,desigur,nu ştia niciodată că suntem aici.
—Ar fi avut ceva de obiectat? Kate strânse din umeri.
—Era locul nostru secret şi noi doream să rămână astfel.Nimeni altcineva nu venea aici.Robert se mişcă în scaun ca şi cum i se stârnise interesul.
—Am observat că Cynthia nu vine niciodată pe aici.De ce?
—Nu ştiu precis.Ea a locuit aici când eram mică.Poate este ceva legat de bunica.
—Ce este aşa de rău în legătură cu bunica ta? Kate zâmbi îngăduitor.
—Insinuezi că nu cunoşti povestea Judithei Brunschvvig,bunica mea rău famată?
—De ce aş cunoaşte-o? Kate râse.
—Din motiv că ea fost cea mai deocheată persoană care a locuit în Blynton.În comparaţie cu ea,restul acestui târg nenorocit era adormit.A dispărut,după cum cred că ştii.
—Ce? Robert arăta sincer surprins.Credeam că a murit tânără.
—Oh,nu! Poate că familiei mele îi place să pretindă că s-a întâmplat aşa ceva,dar n-a fost de loc astfel.Ea a fugit.
—Vorbim despre soţia lui Michael,mama Cynthiei?
—Corect.Bunica mea.Ea era capul de afiş la orice petrecere.Un spirit cu adevărat liber.Ea venea din Detroit şi ura viaţa monotonă din micile oraşe.Şi-a petrecut câţiva ani transformând cabana într-un adevărat palat,dar probabil că
s-a plictisit de aceasta.Sunt unii care cred că ea ar fi fugit cu vreunul din amanţii ei.
—Vreunul din ei?
—Te şochează? întrebă Kate amuzată.

—Femeile din trecut nu prea procedau în acest fel.
—Judith a făcut-o.Ea făcea tot ce-i plăcea.
—Ah,făcu Robert.Kate se încruntă,neplăcându-i tonul lui.
—Ce vrei să spui'?El o privi intens,dar nu spuse nimic.
—Tc gândeşti că semăn cu ea,nu-i aşa?
—Şi nu-i adevărat?
—În unele privințe poate.Dar nu în toate.Eu nu fac niciodată ce a făcut ea,nu abandonez oamenii pe care îi iubesc.Foarte liniştit,Robert spuse:
—Nu este totuşi ceea ce ai şi făcut?
—Taci din gură! Ce ştii tu?
—Într-adevăr nimic,spuse Robert calm.
—Eu n-am abandonat pe nimeni.Am plecat când lucrurile deveniseră insuportabile,aceasta-i tot.Familia mea ştia unde mă aflu.Pur şi simplu ne-am hotărât să nu mai comunicăm: Tot ce am făcut a fost să plec departe ca să găsesc un loc unde să respir în linişte.Ochii negri a lui Robert erau penetranți.
—Şi l-ai găsit.
—DaDar aerul era puțin cam toxic nu-i aşa?
—Ce vrei să spui?
—N-ai putut să foloseşti libertatea pe care ți-ai dorit-o.Aşa că acum eşti înapoi aici. Nu eşti ceea ce crezi.Kate abia putea să mai vorbească din cauza furiei.
Sunt aici din motive economice,nimic mai mult.Până la urmă aş putea dormi cu toate ferestrele deschise de la cameră la noapte! Ce crezi despre aceasta?
Robert ridică din umeri
—Poți să o faci din partea mea,dar vei îngheța.
—Oh,nu mai fi aşa de grijuliu!
—Nici nu sunt.Se face rece noaptea aici,chiar şi în timpul verii. Şi nu există încălzire centrală,ştiiEa se răsuci şi se aşeză sfidător pe pervaz.
—Ei bine,nu am de gând să te invit în patul meu pentru a-mi ține cald,dacă speri aşa ceva.Expresia feței lui Robert se înăspri:
—Nu despre asta este vorba.
—Nu?Dându-se,jos de pe pervaz,ea păşi provocator spre el.
—Fii serios,Evans,mă consideri sexy,nu-i aşa? El îşi încrucişă mâinile pe piept.
—Cred că mi-am exprimat destul de clar sentimentele în ce te priveşte.
Kate zâmbi,cu o mână pe şold,într-o atitudine deliberat incitantă.
—Cuvintele tale spun nu,dar ochii tăi spun da.
—Eşti imposibilă!

—Şi probabil că tu mori de dorința de a fi cu o femeie adevărată după toți aceşti ani.Mai că mi-aş încuia camera.Doar aşa aş fi în siguranță față de tine.
—Dacă te face fericită,mă voi muta la magazia cu bărci.
—O.K.,nu este nevoie,spuse Kate veselă,bucurându-se-de a fi din nou ea cea care domină situația.Îmi voi încuia uşa şi voi începeni un scaun sub clanță,pentru cazul în care ți-ai pierde controlul.El oftă.
—Domnişoară Cranston...
—Trebuie să te avertizez,Evans.Nu sunt o femeie uşoară.Eu nu merg în pat cu oricine,de la prima întâlnire,aşa că să nu-ți faci iluzii în regulă? Sunt foarte intransigentă în această privință.
—Nu mă surprinde,spuse el sec.Kate îi sesiză tonul şi inevitabil se simți ofensată
—Ce-ai vrut să spui?
—Nimic deosebit.
—Insinuezi că aş fi un fel de femeie capricioasă,dornică să atâțe bărbații? Acum sunt prinsă de ideea aceasta a renovării cabanei şi...ei bine,cred că voi reuşi
să-mi fac o profesie din aceasta.Voi sta aici până ce o voi pune în funcțiune şi apoi plec de aici.
—Dacă este aşa,voi face tot ce pot ca să accelerez acest proces.Robert a vorbit sarcastic.Kate era sigură de aceasta,dar continuă cu acelaşi ton răutăcios:
—Aşa că tu îmi vei fi partener Evans.
—N-am afirmat aşa ceva,spuse el alarmat.Doamne,să fiu partenerul tău în cine ştie ce aventură riscantă,ar fi...
—Minunat,vrei să spui.
—Ar fi un iad.
—Şi tu eşti un încurcă-lume.Ai dreptate,ar fi un iad.Probabil că mi-ai înăbuşi creativitatea!El strigă dezaprobator:
—Acest loc are nevoie de mult mai mult decât creativitate.De mult mai mult!
—Şi eu nu am ceea ce-i este necesar?
— Energia nu ține loc de materiale.
—Oh,mă înebuneşti!Kate străbătu nervoasă distanța până la fereastră,apucă cremonul hotărâtă să respire aer proaspăt.Fereastra se dovedi blocată şi ea fu silită să o împingă cu palma.Când în cele din urmă s-a deschis,întrega cameră se umplu deodată de aerul răcoros al serii.Flăcările din şemineu începură să danseze sălbatic aruncând umbre ciudate pe perete.Kate se aplecă peste pervaz,încercând să-şi recapete calmul.
—Cât ai de gând să ții deschisă fereastra? întrebă Robert după un timp.Este frig.

—Nu este,răspunse înțepat Kate care încă mai fierbea în sinea ei.
—Eşti atât de furioasă încât nu poți simți nici cât este de rece afară.
—Nu sunt furioasă.Vreau doar să respir aer curat.
—Nu-i adevărat!
—Cred că tu îți închipui că bravez pentru a ascunde ceva,nu-i aşa?
—Eu încerc să nu mă gândesc deloc la acestea,i-o întoarse el rece.
Kate merse cu paşi mari până la scaunul lui şi întinse un deget lung spre nasul lui.
—La noapte te vei gândi mult la mine,Evans! Ți-o garantez.Kate porni spre uşă,dar nu se putu abține şi se întoarse pentru a mai arunca o săgeată la despărțire.
—Şi să nu încerci să faci ceva,Evans.N-am glumit când am spus că uşa mea va fi încuiată.Se îndreptă apoi spre scări,lăsând în urmă o linişte amenințătoare.Doar pocnetul uşor al lemnelor care ardeau mai putea fi auzit în afara bocănitului paşilor ei în timp ce urca scara spre etajul al doilea.Când ajunse sus,se opri şi ascultă.Dinspre camera de zi auzi un zgomot uşor: Robert îşi dregea glasul sau poate îşi înăbuşea râsul.Râdea de ea! înfuriată,Kate intră în camera ei trântind uşa cu un zgomot răsunător.Se răsuci,răsuflând din greu şi privi uşa.
—Hai Evans! spuse spre uşă.Îndrăzneşte să vii aici şi să râzi de mine!Merse prin cameră câteva minute pufnind furioasă şi căutând în minte nişte remarei potrivite care să-1 pună pe Robert Evans la locul său cu fermitate.
Dar el nu a venit şi Kate căscă.Încercă să calculeze de când era trează şi înțelese că nu-şi mai putea forța mintea să se concentreze
Simțindu-se deodată foarte obosită,se spălă în baia mică,apoi se întoarse în dormitorul roz pe care şi-1 alesese.A încuiat uşa,cum promisese,şi apoi a început să cerceteze camera.Era una din micile camere pentru oaspeți unul din locurile de joacă favorite ale lui Kate pe când se juca la cabană în copilărie.Fără îndoială că fusese unul din locurile îndrăgite de Judith.Spre deosebire de celelalte camere rustice,care fuseseră folosite de bărbați în timpul petrecerilor vânătoreşti date de bunicul ei,dormitorul roz era intim şi drăguț,cu pereții vopsiți într-o culoare roz deschis,cu ferestrele împodobite cu perdele roz de dantelă,zdrențuite,şi un set de mobilă de mici dimensiuni,un pat mic de fier,o masă de toaletă pentru doamne şi un scrin vopsit în alb având pe el o lampă de porțelan decorată cu trandafiri.Volănaşele de la aşternuturi dispăruseră desigur,şi covorul pastel se decolorase şi se transformase într-o replică palidă a ceea ce fusese cândva,dar camera încă mai avea ceva romantic care se potrivea cu starea de spirit a lui

Kate,deodată nostalgică.Deşi nu-i fusese niciodată permis să doarmă la cabană vreo noapte,Kate folosise camera roz pentru jocuri în după-amiezilc ploioase.Fusese de asemenea locul în care îşi ascunsese colecția de păpuşi de hârtie.Şi ca nu voise ca fratele şi sora ei să ştie că ea posedă o astfel de colecție,ea se mândrea cu reputația ei de fată băiețoasă,aşa că îşi ținuse păpuşile în secret.Dintr-un capriciu,se lăsă sub pat să caute familiara cutie de pantofi pe care o decorase cu poze luate din revista „Life” dar nu mai era acolo.Probabil că voi fi aruncat-o chiar eu,murmură Kate pe când ieşea de sub pat.Încă stând în genunchi,căscă din nou.Nu colectează nimic pentru multă vreme.Ea găsi o pătură într-un sertar al scrinului şi o aşternu pe pat,fiind gata să se strecoare în aşternut pentru o noapte.În ultimul moment îşi aminti de promisiunea ei de a dormi cu ferestrele deschise şi se ridică din nou pentru a le deschide pe cât de larg era posibil.O adiere vioaie invada camera şi Kate zâmbi cu satisfacție...Bun e aerul de la țară.Perfect.Se urcă apoi în pat şi se ghemui sub pătura pentru a se încălzi.Zâmbind,închise ochii şi îşi lăsă corpul să se relaxeze.O cuprinsese somnul şi dormi un timp,dar un zgomot neobişnuit o făcu să devină deplin conştientă cam la vreo oră după ce adormise.Kate se ridică în capul oaselor —Ce naiba...Auzi din nou un zgomot,moale,tânguitor.Muzică,poate? Plânset omenesc? Cântec? Stând în întuneric şi ascultând cu atenție,Kate se străduia să descifreze exact ce auzea.Linişte.Şi apoi vaietul uşor se auzi din nou.Lui Kate i se strânse inima şi instinctiv îşi trase pătura peste piept,tremurând de frică în timp ce vaietul muzical,parcă nepământesc,răsuna prin cabana pustie.Plânsetul nefericit reverbera dintr-o cameră îndepărtată,deşi părea că umple toate spațiile goale ale clădirii cu o lamentare singuratică.Kate nu putea nici să mai gândească,nici să mişte.Asculta paralizată ecoul acelor sunete şi simțea cum i se face pielea de găina.Apoi,brusc,mintea începu să-i funcționeze din nou şi spuse cu voce tare:

— Evans,tu,ticălosule!El încerca să o sperie ca să o determine să părăsească cabana.Aceasta trebuie să fie.Oh,revino-ți în fire,mormăi Kate băgându-se din nou în pat.Dacă ți-ai propus să mă fugăreşti de la Greatoak.Evans,va trebui să găseşti ceva mai bun decât câteva sunete fantomatice stupide!"

Auzi zgomotul din nou,dar de data aceasta o făcu să chicotească.Apoi,fără să-şi mai facă probleme,adormi imediat.

CAPITOLUL 5

Robert se trezi şi îşi dădu seama că se află în întuneric în,camera de zi,amorțit din cauza poziției incomode în care adormise pe scaun.Instinctiv,nu se

mişcă,stătu foarte liniştit şi asculta atent,pentru a descoperi ce anume îl trezise.Pentru el somnul era un lux.Descoperise aceasta cu mult timp în urmă.În Cambodgia se temea să se deplaseze în întuneric.Dacă adormea,putea fi omorât de cineva.Recent,în State,coşmarele îl ţineau treaz,uneori timp de zile întregi.Dacă moţăia,imagini groaznice i se perindau prin minte,izvorându-i din imaginaţia înfierbântată,din memorie,din frică.Se forţase să rămână cât putea de mult treaz pentru a evita ororile din subconştientul său.Dar la cabană coşmarurile erau diferite.El ascultă cu atenţia încordată,temându-se că poate doar îşi imaginase un zgomot şi în cele din urmă un sunet îndepărtat coborî din nou spre el.Era ceva monoton ca o îngânare de cântec.Când îl auzise prima dată,nu mult după ce se mutase în cabană fusese înfricoşat de acest sunet fantomatic.Considera că era un nou fel de chin generat de cele întâmplate în Cambodgia.Dar,treptat,Robert se acomoda cu această serenadă nocturnă.Nu părea ameninţătoare.Era...ei bine,prea feminină ca să fie ameninţătoare.Ceea ce-l necăjea mai mult era incapacitatea lui de a explica sunetul.Cercetase cabana în întregime şi nu găsise nimic care să-l poată scula din somnul lui chinuit în fiecare noapte.Nu existau ferestre deschise,animale care şi-au găsit adăpost în vreun ungher.Nu era nici o explicaţie logică.„Decât una,îşi spuse el cu voce tare.Am înnebunit complet.Se ridică repede în picioare şi întinse mâna după o sursă de lumină,nefiind surprins că mâinile îi tremurau.

„Sunt oare nebun? N-aş putea spune",murmură el obosit,trecându-şi mâna prin părul lung.Robert merse greoi până la bucătărie şi îşi turnă un pahar cu lapte,vărsând o bună parte din el pe masă.Încercă să bea,dar i sc părea că lichidul i se congela în gură,aşa că aşeză,cu mişcări nesigure,paharul din nou pe masă şi închise ochii.

.”Nu permite să ţi se întâmple în această noapte.Nu-ţi pierde minţile cu Kate aici,în cabană!" Se forţă să-şi normalizeze respiraţia,să-şi domolească bătăile inimii şi să-şi elibereze mintea de imaginile coşmarului care îl asaltau,i-a luat mult timp să se calmeze.Când se simţi destul de sigur ca să se mişte,ieşi afară pe verandă şi se aşeză pe trepte cu spatele rezemat de balustradă.Acolo nu a mai auzit sunetele din cabană.Nici latura bizară a imaginaţiei lui nu l-a mai stânjenit.

Aerul rece al nopţii l-a menţinut treaz.Dacă rămânea conştient nu putea să facă rău nimănui.A moţăit puţin şi s-a trezit din nou,spre dimineaţă.Pădurea înviase datorită ciripitului păsărilor şi Robert asculta cântecul lor vesel în timp ce încerca să-şi pună în mişcare picioarele înţepenite.Apoi a coborât spre lac şi aruncă undiţa în apă de câteva ori.Găsea binevenită pacea dimineţii şi căldura soarelui.Lumina dimineţii părea să-i alunge visele urâte cu un fel de seninătate

aurie.Norocul a fost de partea Iui.O plătică grasă i-a tras cârligul,în pofida uneltelor lui nu tocmai bune.Aceasta l-a bucurat şi l-a uşurat de vedeniile nopții.Apoi a dus peştele la cabană.Tocmai îl curăța în chiuvetă când Kate a coborât scările.Ea avea ochii tulburi şi injectați,imagine care-1 umplu de bucurie pe Robert.

—Ce faci? mormăi ea,dându-şi părul lung spre spate cu o mişcare grațioasă.Miroase groaznic aici.Ea purta o pereche de jeans confortabili şi acelaşi tricou de ieri.Era o ținută care se pare că i se potrivea mai bine decât fusta scurtă şi,pantofii cu locuri cui.Părea neafectată,dar magnific de sexy.

—Îți curăț micul dejun,spuse Robert ridicând peştele,ținându-1 de sub branhii şi încercând să nu se întrebe dacă ea mai purta ceva pe sub tricou.Ea se apropie mai mult de el.

—De ce această schimbare de atitudine? Credeam că doreşti să mă vezi murind de inaniție.

—Mă simt generos în dimineața aceasta..

— Cum se explică?El strânse din umeri.

—Nu ştiu.Ce este în neregulă cu tine în această dimineață? Arăți rău.

Ceea ce nu era chiar adevărat.Ea arăta foarte atractivă în pofida cearcănelor evidente de sub ochi şi a lipsei machiajului care îi aceentuau paloarea tenului.Kate se aşeză pe un taburet şi îl privi.

— N-am dormit bine,spuse ea.Din cauza ta.

— Ce vrei să spui?

— Refuz să-ți onorez întrebarea cu un răspuns.Să zicem că n-am apreciat felul supărător în care te-ai comportat astă-noapte.Acesta,combinat cu un pat mizerabil,s-a tradus într-un corp care doare peste tot şi un nas înfundat.

—Poate că eşti pe cale de a răci.

—Asta-i ridicol.Robert lăsă peştele să cadă pe farfurie şi îşi spălă mâinile de solzi; urmărind-o pe Kate care verifica dacă are febră,punându-şi mâna pe frunte.

—Ai lăsat ferestrele deschise toată noaptea,nu-i aşa? Iritată,ea răspunse.

—Nu se răceşte de la ferestre deschise! Nu sunt bolnavă.

—Atunci imiți destul de bine un om bolnav.

—Nu sunt bolnavă!

—Nasul îți este roşu.Ochii îți sunt înceţoşați.

— Încetează de a-mi mai vorbi afectuos.Evans!

—Înfruntă adevărul miss Cranston.Te-ai îmbolnăvit.Aceasta a scos-o din sărite.

—Nu sunt bolnavă.Niciodată nu mă îmbolnăvesc.Nigiodată.Kate îşi sublinie ultima afirmație cu un strănut puternic.Robert izbucni în râs.N-a putut să n-o facă.După o noapte lungă,neplăcută şi fără somn,imaginea încăpățânatei Kate Cranston declarându-şi deplina sănătate smiorcăind şi strănutând ca o reclamă pentru farmacii...,ei bine,era prea amuzantă ca să poată trece neobservată.
Chicotind,el întinse mâna după prosop.Kate îl privea,având nasul roşu şi clipind din ochii ei mari albaştri.
—Care-i problema? întrebă el încă amuzat.
—Tu arăți..Ea scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi îndepărteze nedumerirea.
—Este ciudat să te văd râzând,asta e.Nu eram sigură că eşti capabil de aşa ceva.
—Desigur că sunt.
—Când a fost ultima dată când ai râs cu adevărat,ca acum?Robert reflectă la întrebarea ei şi constată că nu putea răspunde.
—Nu ştiu,spuse el surprinzându-se că spune chiar adevărul.
—Bine,este cu siguranță o îmbunătățire,răspunse Kate care era convinsă de ce afirma.Simțindu-se mult mai bine,Kate se ridică de pe taburetul înalt.În pofida unei dureri de cap şi a unor junghiuri,dispoziția începuse să i se îmbunătățească la auzul râsului lui.Robert Evans arăta groaznic când a intrat ea în bucătărie,dar râsul îi sunase foarte natural şi adevărat.Gura lui avea o curbă sexy când zâmbea.Ea îşi scutură părul şi spuse:
—Arăți ca o ființă normală când zâmbeşti aşa,Evans.Şi doar ca să-l necăjească,ea îl prinse de partea din față a cămăşii lui şi îl trase în jos pentru un sărut.A fost un sărut negândit,dat de impuls,din cele care nu au tentă sexuală,doar ca să-l sâcâie.A dat rezultate.Contactul a fost rapid,puternic şi foarte fierbinte,îi dădu fiori lui Kate.Trebuie să se fi întâmplat acelaşi lucru şi cu el.Când ea i-a dat drumul şi s-a retras,a putut vedea cum privirea lui se umpluse de lumină,iar respirația îi devenise precipitată.
—Pentru ce a fost aceasta? întrebă el cu voce joasă.Kate strânse nepăsătoare din umeri.
—Aşa am simțit.Pe lângă aceasta,a fost un mijloc de a te prinde în capeană!
—Pentru ce?
—Pentru sfatul de-a nu-mi ține ferestrele deschise.
—Şi ce legătură are?
—Este simplu.Dacă răcesc vei răci şi tu.Clar?Ea râse de perplexitatea lui şi ieşi repede din bucătărie spunând.
—Nu mănânc micul dejun în dimineața acesta.Merg în oraş..

—Vei pleca definitiv,vrei să spui.
—Nu ai tu acest noroc.Kate începu să urce scările şi strigă către el:
—Merg să văd ce e cu maşina mea,să vorbesc cu bunicul şi să alerg în alte câteva locuri.Voi fi înapoi aici la vremea prânzului.Vrei să mă conduci?
El ieşi din bucătărie şi stătu la capătul scărilor,în vechiul său mod,solemn din nou
—Nu.
—Cum vrei...îmi împrumuți furgoneta?
—Bineînțeles că nu,spuse el şi zâmbi din nou.Râzând,Kate se sprijini cu coatele de balustradă.
—Îmi poți încredința ceva,Evans?
—Nici un lucru,spuse el şi zâmbi din nou.
Kate luă rabla de furgonetă în oraş în speranța că-1 va întâlni pe bunicul său la localul lui Bonnie.Ea voia să-i smulgă o promisiune fermă şi câteva mii de dolari pentru a reamenaja cabana în felul în care credea ea că trebuie renovată.Ar fi vrut să-1 fi convins pe Robert să vină cu ea.Era evident că el avea nevoie de cât mai mult contact cu oamenii.Tipul era un adevărat pustnic.Dar nu era pregătită să mai aibă cu el o nesfârşită discuție în contradictoriu.Cu părere de rău l-a părăsit şi a plecat spre Blynton.S-a oprit întâi la farmacie şi a cumpărat medicamente contra gripei.
Drumul de la farmacie spre local o făcu să treacă pe lângă vechea Washington House,o clădire în stil victorian care fusese transformată într-o casă de odihnă,cu asistente medicale,pentru bătrâni.Cum mergea de-a lungul clădirii,strănută zgomotos.
—Noroc,strigă o voce de după perdelele verandei.
—Mulțumesc,răspunse Kate neoprindu-se în timp ce făcea colțul.Dar nu putu să ignore şoaptele repezi care s-au iscat pe veranda de la Washington House.Râzând,Kate coborî de pe trotuar pornind spre local.Îşi puse în gând să se întoarcă la Washington House curând cu ciocolată şi pizza pentru toată lumea.
Spera să nu-1 fi pierdut pe bunicul său,căci pleca din local la aceeaşi oră în fiecare zi pentru a merge la biroul său de la uzina Brunschwig,aflată în afara oraşului.Acolo,Michael,un perpetuu inventator,lucra la nişte formule şi mijloace,care,spera el,îl vor ajuta să revoluționeze industria agricolă.
Kate grăbi paşii şi ajunse la local cu câteva minute înainte de ora nouă.Îl găsi pe Michael terminându-şi cea de-a doua ceaşcă de cafea şi conversând cu Bonnie.
—Te-ai întors,nu-i aşa? întrebă Bonnie luminându-se la față.Vrei mai multe clătite în dimineața aceasta,Kate?

—Ce-ai zice de o oranjadă dublă şi o prăjitură în schimb? întrebă Kate în timp ce se aşeza pe scaunul opus celui al bunicului.
—Vine imediat,spuse Bonnie,îndepărtându-se grăbită să îndeplinească comanda.
Michael îi aruncă o privire impresionantă şi spuse:
—Ce naiba se întâmplă cu tine?
—Sunt pe punctul de-a contracta ceva,spuse ea căutând o altă batistă în buzunarul pantalonilor.Poate o răceală Arăt aşa de rău?
—Arăți de parcă n-ai fi închis ochii toată noaptea.Fața lui Michael sc întunecă şi acelararea pulsului i se putea vedea în una din venele de pe frunte.
—Te-a necăjit cumva acel Evans? Pe Dumnezeu,îi voi suci gâtul cu cele două mâini ale mele,dacă el...
—Linişteşte-te,spuse Kate întinzându-se şi prinzându-1 de mână.Robert m-a lăsat în pace.Simțind dorința irezsitibilă de a-l atinge pe Robert pe când făcea locul în şemineu,ea adăugă cu regret oarecum simulat:
—Din nefericire pentru mine.Michael se arătă alarmat când o auzi.
—Ce vrei să spui? Nu contează,nu vreau să ştiu.
Cu indulgență,Kate îşi propti coatele pe masă şi întrebă:
—Care-i problema bunicule? Nu crezi că nepoții tăi au nevoile lor sexuale din când în când?Fața severă a lui Michael se înroşi de mânie.
—Nu vreau să ascult astfel de vorbe de la nimeni,nici chiar de la tine.
—O.K..O.K.,scuză-mă,Robert nu m-a deranjat câtuşi de puțin,e-n regulă? Sunt în perfectă siguranță la cabană.Sunt sigură de aceasta.
—Oricum,pentru moment.Kate se hotărî să ignore acea remareă.
—N-am venit aici să discutăm despre Robert.Bunicule!
—Aceasta-i o uşurare.Intenționezi să-i faci o vizită mamei tale.nu-i aşa?
Kate oftă.
—Nu,nu am de gând.
—I-am spus deja că te-ai întors în oraş.Ea îngheță şi în final reuşi să spună:
—Aş fi vrut să n-o fi făcut,bunicule.
—Nu poți s-o ocoleşti la infinit,ştii asta.
—Eu nu o ocolesc,spuse ea repede.Eu...eu doar sunt în aşteptare.
—În aşteptare pentru ce? Să se facă luna albastră? Ascultă-mă,fetițo,vei merge acasă în această dimineață,sau vei avea de-a face cu mine!
—Voi merge să o văd,spuse ea fără entuziasm.Dar nu în dimineața aceasta.Am prea multe de făcut.
—Prea multe de făcut,repetă Michael,punându-se în gardă deodată.Aş vrea să aud despre ce este vorba.

—Cred că ți-am spus deja totul.
Bonnie aduse comanda.Kate îşi deschise plicul cu medicamente şi începu să-şi prezinte planurile în timp ce înghiţea pastilele.Michael a ascultat-o fără să o întrerupă.
—Cred că ar putea fi o staţiune minunată,bunicule,spuse ea în cele din urmă.Va fi un adevărat loc care merită văzut după ce va fi terminat şi va fi făcut frumos din nou.Şi dacă ne asociem în această întreprindere amândoi,renovarea va face cabana mai atrăgătoare pentru un eventual cumpărător care ar putea să o pună în funcţiune.Ce zici?Michael era tăcut.Privirea lui rătăcea departe de Kate şi privea pierdut în gânduri.În cele din urmă,Kate îl trezi din reverie:
—Spune ceva,bunicule.Este o ideee rea?
—Nu este rea,spuse el încet.
—Ei bine,poţi să-mi avansezi banii pentru a începe?
Kate aşteptă ca el să-şi adune gândurile,i-a luat ceva timp şi ea se întreba la ce s-o fi gândind.După expresia îndurerată care i se putea citi în ochi,el trăia simţăminte contradictorii.În final,Michael clătină din cap obosit.
—Am prea multe amintiri neplăcute ca să iau o hotărâre ca aceasta pe loc.
—N-ai mai folosit cabana de ani întregi! De ce să nu laşi pe cineva să aibă plăcerea de a încerca să o repare înainte de a se dărâma?El se gândi la aceasta,apoi oftă şi murmură:
—Lucrurile de multe ori nu se aranjează cum speri,nu-i aşa?
—Ce vrei să spui bunicule?
—Nimic! Păru să iasă din reverie.Poţi să-i dai drumul să faci ce-ţi place.Îţi voi da banii imediat ce-mi prezinţi un deviz.
—Un deviz?El surâse spre ea.
—Te aşteptai să-ţi înmânez cecuri în alb,nu-i aşa? Dacă vrei ca aceasta să-ţi devină o ocupaţie,trateaz-o ca pe o slujbă,draga mea.Vreau cifre,cifre dure şi reci,înainte de-a începe să cheltuieşti un singur ban din ce-ţi voi da şi,odată ce am căzut de acord asupra unui buget,nu se vor admite depăşiri,ai înţeles?
—Dar...
—Nici un dar,spuse hotărât Michael.Dacă există ceva ce te pot învăţa înainte de a muri,este cum să te descurci în afaceri fără a da greş.Şi,după câte am auzit,este o lecţie de care ai nevoie.
—În regulă.Altceva?
—Da,mai am o cerinţă.Kate se pregăti pentru a putea discuta în contradictoriu cu el.

—Aşa că vreau să-ți vizitezi mama.Imediat.Ai înțeles?

CAPITOLUL 6

Kate nu s-a supus.Şi-a alungat din minte toate gândurile legate de mama ei.Avea lucruri mai importante de făcut.Reamenajarea de la Greatoak era visul oricărui decorator.Mintea îi era plină de idei legate de ceea ce putea face ca locul să arate spectaculos.Va fi invidiată de orice designer din lume când va termina.

—Hei,Evans! strigă ea când se întoarse la cabană.Ieşi afară de oriunde ai fi! Strigă câteva minute,dar Robert nu era de găsit.

Dezamăgită că nu are cui să-i împărtăşească bucuria,ea începu să meargă prin camere cu caietul de schițe,făcând adnotări şi desene unde cuvintele nu ajungeau,imaginația ei se înfierbânta tot mai mult şi mai mult văzând câte posibilități de schimbare existau.

..Bugetul poate să mai aştepte,acum trebuie să-mi las creativitatea să zboare îşi spuse ea.Cea mai bună idee i-a venit când cerceta intrarea cabanei.Era necesar să fie mai mare,largă şi aerisită.Are nevoie de un lampadar imens,ceva de bun gust,nou...„Poate ar trebui să dărâm acest perete.Mă întreb dacă e posibil." Există doar o singură cale de a afla.În furgonetă,Kate găsi un levier greu.Cu această sculă începu să demoleze peretele pornind de la uşă,strănutând şi tuşind în timp ce lucra.Molozul căzu cu zgomot puternic şi în aer stărui un nor de pulbere.Dedesubt,Kate găsi câteva scânduri.Lucra intens la ele când sosi Robert.El se opri în pragul uşii,fața fiindu-i un adevărat tablou de uimire.

—Bunule Dumnezeu,zise el...Eşti nebună?",continuă în gând.Kate se lăsă pe călcâie,îşi scutură o bucată de ipsos de pe față şi surâse larg către Robert care se uita fix la mizeria pe care ea o crease.El arăta foarte atractiv în tricou şi jeans.Mai purta încă urmele oboselii specifice unui om care nu a dormit bine de luni de zile,dar altfel arăta destul de drăguț.Ea era bucuroasă că îl vede şi strănută tocmai ca să i-o dovedească.

—Ce crezi,îi ceru ea părerea suflându-şi nasul cu zgomot,nu va fi ceva măreț?

—Tu eşti nebună,declară el plin de admirație în timp ce trecea peste molozul căzut ca să vadă distrugerea mai de aproape.

—Ai pus o bombă aici?

—Extind spațiul.Îi explică ea folosind levierul pentru a-i arăta dimensiunile şi liniile camerei pe care o avea în vedere.Vom dărâma acest perete şi unul de acolo şi vom ridica un altul aici,în spate,pentru a proteja camera de oaspeți şi apoi...

—Cine urmează să facă toate acestea?
—Tu şi cu mine,desigur.Nu ne-am înțeles aşa înainte? Robert stătea în picioare lângă ea ca un sever director de şcoală.
—Miss Cranston,spuse el vorbind cu grijă pentru a evita orice confuzie,această treabă este peste posibilitățile mele şi ale tale.Ai nevoie de un adevărat tâmplar,un arhitect,un inginer...
—Ce fel de măiestrie este necesară ca să dobori un perete?
—Nu dărâmatul este greu.Este...Oh,la naiba,ce-mi bat cu capul să-ți explic? Mai ales ție din toți oamenii! Este inutil.El se întoarse să plece,clătinând din cap.Kate fierbea.
—Ce-a vrut să însemne această lovitură?El se întoarse,fața fiindu-i mareată de oboseală.Kate simți în vocea lui şi o undă de mânie,pe lângă oboseală.
—N-a fost o lovitură,a fost adevărul.N-ai ascultat pe nimeni în viața ta,aşa că de ce să cred că aş putea fi unul care să pătrundă în capul acela pătrat al tău?
—Capul meu nu este pătrat.Kate încercă să sară peste mormanul de dărâmături pe care-l crease,dar păşi greşit şi-şi pierdu echilibrul.Când Robert o prinse de mână,la timp pentru a o salva de la cădere,ea îşi ridică capul şi izbucni:
—Sunt perfect capabilă să fac această treabă.Sunt calificată pentru asta.Ideile mele sunt emoționante şi dramatice,aşa că nu merge...
—Nu am îndoieli în privința ideilor tale,spuse Robert.O ajută să treacă peste o movilă de moloz.Bunul simț este cel care lipseşte.
—Nu am bun simț? Kate îşi smulse mâna dintr-a lui.Ei bine,eşti singurul de această părere,Evans! Bunicul meu are încredere în mine El mi-a dat mână liberă să fac orice fel de schimbări consider necesare!
—A spus el asta? Chiar aceste cuvinte?
—Nu chiar exact aceste cuvinte,dar...
—Care au fost exact cuvintele lui?
—Că am permisiunea să reamenajez cabana cum îmi place.
—Şi el plăteşte!
—Da,desigur.Imediat ce întocmesc un deviz,el...
—Oho,spuse Robert întorcându-se pe călcâie.Se pare că bătrânul nu este prost deloc.El are de gând să-ți dea atâția bani cât să te țină ocupată.
Kate simți cum i se urcă sângele la cap şi îşi puse mâinile în şolduri.Fusese fericită cu realizările ei din acea zi şi Robert îi spulbera fără inimă toate visele.
—Ce sugerezi?Robert scoase o batistă veche din buzunar şi-şi şterse fața de transpirație.

—Ei,hai Kate,spuse el părând obosit de discuții în contradictoriu.Ştii cum face el.Michael îi dă nepoatei sale capricioase un proiect ca să o țină ocupată până îşi găseşte un rost.
—Ticălosule! Unde ai învățat să spui asemenea lucruri? Aceasta este o condiție cinstită,un proiect pe care-1 pot realiza.Dacă crezi că bunicul îmi oferă un fel de asistență caritabilă ar trebui să te gândeşti din nou.
—Vor trebui milioane pentru renovarea vechii şandramale.
—Nu fi ridicol,i-o întoarse Kate.Pot decora acest loc cu mult mai puțin decât un milion.
—Dar ce spui despre problemele legate de structură? Țevile? Acoperişul? Sistemul electric este ceva din epoca medievală!
—Exagerezi,spuse Kate,dar încrederea i se clătină la enumerarea problemelor de structură.Nu le indusese în planurile ei.Robert râse scurt.
—Exagerez? Ai încercat să foloseşti un prăjitor de pâine şi un radio în acelaşi timp? Şi etajul al doilea este crăpat aşa de rău...
—Nu va lua mult să le repari,insistă Kate fără prea multă convingere.
—Eşti calificată să faci o astfel de apreciere? Fii sinceră,eşti o amatoare.Câteva perdele şi schimbarea tapetului de pe perete nu vor fi în stare să trasforme Greatoak într-un club select.O străfulgerare o lovi pe Kate şi ea îşi încrucişa brațele pe piept.
—Oh,înțeleg.
— Ce înțelegi?
—Tu încerci să mă determini să plec
— Ce?
—Ai urât de la bun început întregul plan,îl acuză ea împingându-l cu degetul arătător în piept cu atâta forță încât îl făcu să se dea cu un pas înapoi.
—Tu nu vrei cabana transformată într-o stațiune.Tu vrei să o ai toată pentru tine.Desigur,încerci să mă descurajezi.
—Ascultă!
—Nu,tu să asculți! țipă Kate.Nu sunt acel gen de femeie care să aibă nevoie de un protector Am de gând să fac ceva minunat din această cabană şi tu nu mă vei împiedica doar din cauză că vrei s-o faci pe Robinson Crusoe,rămânând total singur aici pentru tot restul vieții tale!
—Aceasta nu are nici o legătură cu...
—Ba are.Dacă nu-ți place ce fac,Evans,poți să pleci dracului.Pleacă! Pleacă!
Robert o privi câteva secunde,abia venindu-i să creadă ceea ce auzea.Fața ei crispată era mult mai mânioasă decât fusese vreodată înainte.

—Nu,începu el hotărât să-şi păstreze calmul fără să-şi piardă controlul în preajma lui Kate, era fără îndoială periculos.Aşteaptă un minut!
—M-ai auzit?? şuieră ea nedându-şi seama cât de profund îl afectaseră cuvintele ei furioase.Eu voi continua cu ideile mele şi tu poți să-ți faci bagajele dacă ai de gând să-mi stai în cale.
—Nu plec,spuse el.Eu...
—Şi să nu mai începi cu alte tertipuri să mă alungi fiindcă nu am de gând să plec!Ea aruncă levierul care aproape că îi atinse rotula lui Robert.El s-a retras exact în ultimul moment,evitând astfel să fie schilodit.Din părul lung al lui Kate săriră bucăți de tencuială când se întoarse spre scări.
—Kate...
—Şi poți să uiți de cina cu spaghetti!
—Ce cină cu spaghetti?
—Cea pe care aveam de gând să o gătesc pentru tine,strigă ea.Şi,crede-mă,nu gătesc pentru nimeni în această lume,bastardule!Privind-o pe Kate cum îşi făcuse ieşirea teatrală şi luând-o spre scări.Robert se simți deodată foarte nefericit.Nu voise s-o jignească.Nu,într-adevăr.Ea era al naibii de explozivă.
—Kate,strigă el.Ea se opri în capul scărilor şi se uită în jos spre el.
—Vrei să ai ultimul cuvânt?
—Îmi pare rău,spuse el.
—Ce?El tuşi şi spuse mai tare:
—Îmi pare rău pentru ce am spus.Mă refer la faptul că Michael ți-ar da bani ca să te țină ocupată.I se păruse lui că zărise o sclipire în ochii lui Kate sau îi dăduseră ochii în lacrimi cât urcase scara? Ea arăta ca la 16 ani,aşa cum o vedea acum când îşi ştergea nasul.
—Nu-i adevărat.
—Eu tocmai...n-ar fi trebuit să spun ce am spus.Oftă şi mormăi:
—Oh,la naiba,nu sunt foarte bun la aceasta.
—La ce?
—La conversație.La explicații.N-ar fi trebuit să spun acele lucruri.
—Poate că nu m-am gândit la problemele structurii,spuse ea după un moment.Dar tu nu aveai dreptul să...
—Ți-am rănit sentimentele.Îmi pare cu adevărat rău.
—Bine,spuse ea ezitând.Acesta-i un început,cred.
—Un început?
—Eşti o persoană dificilă,Evans.

—Eu? Robert îşi croi drum printre grămezile de moloz pe care le crease ea pe duşumea şi se opri în fața scării privind spre ca.Crezi că sunt dificil?
—Da! ea îşi ridică arogant nasul înroşit.Dar admit că şi eu pot fi...ei bine,nu tocmai sociabilă tot timpul.Nu-mi place să aud nimic negativ,asta-i tot.Sunt emoționată din cauza acestui proiect.
—Aceasta se poate vedea,dădu Robert sugestiv din cap arătând spre mizeria pe care o făcuse prin dărâmarea peretelui.
—Poate că este puțin mai greu decât am crezut la început.De fapt,poate că aceasta este cea mai grea slujbă din viața mea.
— Hm,făcu Robert încercând să nu o aprobe prea mult ca să nu o facă să explodeze din nou.El nu mai era sigur care latură a lui Kate îi plăcea mai mult: cea tumultoasă sau cea inocentă,necăjită.Ambele erau atrăgătoare.Fără să se gândească,Robert se auzi spunând:
—Ce-ai zice dacă aş găti cu spaghetele? Fața lui Kate se lumină.
—Chiar vorbeşti serios?
—Aş putea încerca.
—Este doar sos îmbuteliat,spuse ea.Nimic complicat.
—Probabil că mă voi putea descurca.Ce zici? întrucât tu eşti bolnavă,cu voi găti.
Kate zâmbi:
—Voi merge să mă spăl pe față întâi.Când a zâmbit,lui Robert i s-au accelerat bătăile inimii.Era un sentiment ciudat,un junghi în piept care-l lăsa fară respirație.După ce ea plecă,el rămase în picioare năucit şi se miră de el însuşi.Lucrurile păreau aşa de normale cu un minut înainte şi înspăimântător de nefireşti după aceea.Zgomotul făcut de Kate care se spăla veselă în baie îl făcu să se simtă absurd de fericit.După ani în care căutase izolarea şi liniştea,era fericit că această femeie apăruse în existența lui.Se scutură şi porni spre bucătărie.Făcu curat în bucătărie,pregăti cele necesare şi se apucă de preparat cina.Kate i se alătură timid după câteva minute şi cu foarte mult calm începu să-şi descrie planurile despre cabană.Robert nu era atent la detalii,ca să fim sinceri.Mai mult privea la fața lui Kate în timp ce ea vorbea.Lumina din ochii ei,zâmbetul ei şi animația de pe fața ei erau fermecătoare.Îi amintea de o păpuşă mare,posesivă,toată numai entuziasm şi picioare lungi,frumoase.Se simțea înviorat în preajma ei.Energia radia din Kate precum căldura din sobă.Îl încălzea şi pe el.Îl făcea să se simtă bine.
Ea flecărea şi-i stătea în cale fară a-i fi de prea mare ajutor,aşa că Robert o conduse delicat spre taburet şi puse un vas cu salată în fata ei.În timp ce

vorbea,ea alegea franzele de salată fără să pară că observă dacă sunt destul de curate şi că deja era o cantitate suficientă pentru a hrăni cei şapte pitici.
—Oh,spuse ea clipind a surpriză când înțelese ce a făcut.Al naibii de multă salată!
—E-n regulă,spuse Robert luându-i vasul din față.Sunt destul de flămând.Vrei să pui untul pe pâine?Ea îndeplinea orice sarcină îi dădea Robert,dar el avea grijă să nu-i ceară prea mult.
În sfârşit,masa era gata şi ei mâncară fără ceremonie la masa din bucătărie.Aici se simțeau mai bine.Să fi mâncat în marea sufragerie goală ar fi fost neplăcut.Robert era mulțumit să o audă,să o observe abia gustând din mâncarea din fața ei.Energia ei părea fară limită,zâmbetul contagios,spiritul neîmblânzit.Când ajunseră la desert,Robert începu să-şi imagineze felul în care s-ar simți dacă ar face dragoste cu ea.
—Am pierdut din vedere să pun înghețata deoparte când am venit acasă,spuse Kate.Eram aşa de nerăbdătoare să încep lucrul cu carnetul de schițe,că am uitat complet să o pun în frigider.
—Nu-i mare pierdere.Ea îşi propti bărbia în mâini şi îşi concentra toată atenția asupra lui şi părea că-1 soarbe din priviri,îşi consumase cina cu mare plăcere.Îl întrebă:
—Nu mănânci desert?
—Ce? Nu,deloc.
—Adevărat? Sprâncenele ei se ridicară de curiozitate.
—Nu simți niciodată nevoia să mai ieşi din acest loc şi să mergi să mănânci o plăcintă la Bonnie?
—Nu.spuse Robert.Nu simt nevoia.Dar dacă ție îți place să mergi,eu nu te împiedic.
—Băiete,eşti o adevărată ciudățenie.Nu pot ghici niciodată ce vei spune.Aş vrea să-ți pun un milion de întrebări.El îşi ținu răsuflarea.Dacă îl provoca să vorbească despre el,ar putea să o facă.Simțea că nu-1 va respinge dacă i-ar fi povestit unele lucruri pe care le văzuse şi felul în care se decisese să ducă viața pe care o duce acum.N-ar fi râs de el şi nu l-ar fi privit de parcă s-ar fi transformat în monstrul Frankenstein.Simțea că Kate Cranston putea într-adevăr să asculte şi să înțeleagă.Dacă ea ar fi pus atunci o întrebare,credea că-i va răspunde.În loc de aceasta,Kate căscă.
—Nu merg să iau plăcintă în seara aceasta,mi-e teamă.Cred că voi lua câteva medicamente şi mă voi culca,cu ferestrele închise.Robert îşi permise un mic zâmbet.

—Poate că fereastra nu are nici o legătură cu răceala.
—Poate,spuse Kate ridicându-se şi întinzându-şi fiecare muşchi al corpului ei înalt şi zvelt.Era un corp foarte atrăgător,conchise Robert,feminin,dar nu fragil. Sinuos,gândi el.Şi părea că se simte bine în propria ei piele.Se mişca mândră,în felul în care o fac pisicile mari.Inconştientă de atenţia lui,ca spuse:
—Voi spăla vasele înainte de a merge sus.
—Nu,spuse Robert punându-i uşor mâna pe coapsă.Mergi la culcare,le voi spăla eu.Ea îi zâmbi,un zâmbet recunoscător şi aţâţător în acelaşi timp.
—O.K,îţi dau voie.Kate se aplecă şi-1 sărută uşor pe tâmplă.N-a fost un sărut tandru,ci unul scurt,incitator.Îi prinse lobul urechii între degetul mare şi arătător şi-1 trase uşor.
—Noapte bună,Evans.
—Noapte bună,Kate.El a mai stat o bună bucată de timp în bucătărie gândindu-se la femei în general.Nu se mai gândise la aşa ceva de multă vreme.Cel puţin nu în felul în care se gândea la ele în acea noapte.Sexul fusese o altă parte a vieţii lui.De când se întorsese de acolo nu mai avusese nici una.Nu lăsase pe nimeni să se apropie suficient de el.Oh,el privise altfel la femei cândva,desigur.Era o femeie drăguţă care locuia în Blynton.Kim Preston i se pare că o chema.O văzuse în magazinul de mărfuri cu amănuntul odată şi observase că ea cumpărase un ciocan.Ea făcuse o oarecare remareă către el,dar el era într-o perioadă proastă şi nu i-a răspuns.S-a întâmplat totuşi că un gând i-a venit în minte: Kim Preston avea înfăţişarea unei femei care avusese deja inima zdrobită..Arăta vulnerabilă şi dulce,o combinaţie cu care Robert nu s-ar fi putut descurca.Dar Kim Preston nu-1 făcuse să se gândească la sex.Nu în felul în
care-1 făcea Kate.Stând acolo şi ascultând-o pe Kate făcând baie sus,deasupra capului lui,auzindu-i lipăiala paşilor pe hol,zgomotul de la uşa dormitorului,Robert cugetă un timp.Oare uitase cum se face dragoste? Aveau femeile ceva nou sub îmbrăcăminte pe care el nu-1 înţelegea? Cum te-ai simţi îmbrăţişând strâns o femeie şi ascultându-i răsuflarea? Să o exciţi şi să-i oferi cea mai mare dintre plăceri!
Totul era însă pe plan teoretic.Robert nu avea intenţia să facă dragoste cu nici o femeie.Era imposibil.S-ar putea să aibă vreun fel de cădere psihică sau să devină violent.Numai cerul putea şti ce s-ar întâmpla dacă îşi pierde autocontrolul.
Nu,cel mai bine era să se ţină departe.Dar Kate Cranston era unica femeie de pe faţa Pământului care putea să se bage forţat în patul unui bărbat,chiar dacă era dorită sau nu.Ce s-ar întâmpla dacă ea ar face presiuni prea mari? Robert se ridică în grabă şi începu să spele vasele.Iat-o din nou! Aceeaşi veche teamă.Ce

s-ar întâmpla dacă şi-ar pierde controlul şi ar face rău cuiva? Ura ideea de a face rău.Mai ales lui Kate.Ideea îl făcu să tremure.
Kate înghiți un medicament greţos-dulceag şi se urcă în patul roz.Cu stomacul plin,mintea încă îi era străbătută de ideile legate de cabană şi surprinzător de agreabila seară pe care o petrecuse cu Robert.Se întinse şi aţipi imediat.Din cauza medicamentului,adormi buştean.De câteva ori,în timpul nopții ea a auzit un zgomot.O voce îndepărtată,fantomatică,murmura poate un cântec sau poate că visa.
—Evans,murmură ea.Sunt sigură că nu crezi că mă voi lăsa răscolită de această...Sunetul se stinse şi ea adormi din nou.Nederanjată,Kate dormi adânc până târziu,dimineața.Când coborî să-1 găsească pe Robert,văzu un bilet pe masă.„Lucrez la debarcader.Sper să te simți mai bine."Kate puse biletul înapoi pe masă şi oftă.Nu-i chiar un poem de dragoste,dar la ce te aşteptai? îşi spuse.
Găsi cheile furgonetei şi porni încă o dată spre Blynton.În loc să-1 caute pe bunicul ei,făcu unele investigații şi ajunse la Dick Satriani.Acesta era cel mai bun constructor din oraş,aflase ea de la Bonnie şi de la Suc Birkin.
—El se angajează la lucrări de mică amploare,dar face lucru de calitate şi este cinstit.
—Pe lângă aceasta,a adăugat Sue Birkin,el este încă un bărbat frumos.
—O.K.,spuse Dick când ea i-a propus ideea.El era un bărbat atrăgător,un surâs continuu părea a fi partea lui cea mai tare,dar Kate cu greu i-ar fi dat calificativul de bărbat bine.El era masiv,cu mişcări repezite,şi-şi purta şorțul de tâmplar ca pe o apărătoare de soare.Când ea a venit la biroul lui,el cânta zgomotos un cântec melodramatic italian.Orice oraş mic îşi are porția lui de personaje deosebite şi Dick Satriani era fără îndoială unul dintre cele mai colorate personaje din Blynton.Cu o voce plăcută,moale,el spuse:
—Te voi urma la cabană şi vom arunca o privire în timpul acesta.
Mulțumită că Dick fusese de acord să-i examineze proiectul ea îl conduse spre Greatoak.Au parcat maşinile una lângă cealaltă şi au pornit-o pe aleea cu pietriş pentru a arunca o privire la veranda
—Santa Maria,făcu Dick,scoțându-şi şapea şi scărpinându-se prin părul lui negru şi creț în timp ce o porniră spre cabană.El ținea un capăt scurt de trabuc neaprins între dinți şi spuse fără să-1 scoată.
—Acesta da loc frumos!
—Nu-i aşa că-i grozav?

—Ei bine,este spectaculos,trebuie să fiu de acord,spuse Dick.Auzisem că este dărăpănat.Îmi pot da seama că cei care mi-au spus nu greşeau prea mult.Individul acela mai locuieşte aici? Kate scrâşni din dinți.
—Nu există nici un indivind aici.Robert Evans este supraveghetor.
—Ei,acela,veteranul nebun.
—Nu este nebun,replică tăios Kate.Este perfect sănătos.Dacă tocmai ai de gând să...Oh,dar iată-l.Poți să-ți dai seama şi singur.Robert tocmai ieşea pe verandă cu un sandviş pe jumătate mâncat într-o mână.Se opri şi privi îngrozit când înțelese că Kate adusese un intrus.
—Bună,zise Kate cotind-o spre scări înainte ca Robert să aibă,timp să se retragă înapoi în cabană.
—Acesta este Dick Satriani.El urmează să evalueze amenajarea cabanei.
Robert nu răspunse.Avea o expresie fixă pe față şi părea puțin înspăimântat.
—Salut! rosti Dick tărăgănat,urcând pe trepte inimos şi întinzând mâna.Cineva care are curajul să locuiască în această veche epavă trebuie să fie o fire destul de tare.În tăcere,Robert strânse mâna întinsă a lui Dick şi Kate voia să țipe la amândoi.Robert acționa mai ciudat decât oricând,cu ochii în jos şi cu capul țeapăn ca al unui soldat de plumb,ceea ce făcea să întărească părerea lui Dick că el era lunatic.Dick părea să gândească că Robert ar trebui ținut închis într-o cuşcă.Ea făcu un efort să sară în ajutorul lui Robert spunând repede:
—Cabana nu este chiar o epavă.Arată rău,dar cred că vom descoperi că structura ei este O.K.
—Să începem atunci.Dick îşi scoase un carnețel zdrențuit din buzunar şi dădu să pornească,schimbându-şi țigara în celălalt colț al gurii.
—Să vedem,care este situația acoperişului? Are spărturi?
—Nu sunt sigură.Eu...
Kate observă că Robert încearcă să plece,aşa că se grăbi să-l prindă de mână.
—Robert ți-ar putea spune mai multe.
El nu răspunse până ce Kate nu-l împinse uşor:
—Acoperişul s-ar putea să aibă fisuri,dar nu ştiu cum am putea pătrunde în mansardă.
—Of! făcu Dick privindu-l cu îndoială pe Robert.
—Poate ar fi mai bine să mergem şi să ne uităm.Robert îi aruncă lui Kate o privire ucigătoare,apoi îi conduse în cabană fără un cuvânt.Dick şi Kate mergeau în urma lui.Kate se ruga în gând ca Robert să se poarte normal.I-a luat aproape o oră,dar a reuşit mulțumită lui Dick.Kate mulțumi stelei ei norocoase că îl alesese pe Dick să vină la cabană,deoarece el era un băiat cu inimă bună şi simț al

umorului.Kate se îndoia că ar putea avea ceva răutăcios în firea lui.Dick încetă să mai acționeze nervos făcând unele remarei uşoare care i-au dat lui Robert şansa să se relaxeze,aşa că după un timp cei doi conversau ca şi cum ar fi lucrat împreună de mult timp.
—Veranda este solidă,spuse Robert ca răspuns la una din întrebările lui Dick când coborau împreună scările.Țevile de la instalația de apă îmi dau mai mult de gândit.
—Se află vreo fântână prin apropiere?
—Numai pentru apă potabilă.Restul apei provine din lac.

—Când au fost instalate țevile? Robert dădu din umeri.
—Cu cel puțin cincizeci de ani în urmă.Poate ştie Kate.Kate nu ascultase.În schimb privea cu mirare cum Robert devenea mai natural în timp ce discuta afaceri cu Dick.Nu părea deloc nebun,doar puțin stânjenit.Şi,în fond,cine n-ar fi aşa după ce ar fi petrecut atât de mulți ani total singur,având grijă de peşti?
Ambii bărbați se întoarseră spre ea aşteptând un răspuns şi ea le spuse:
—Îmi pare rău,nu am auzit ce ați întrebat.Robert surâse.
—Am uitat.Nu poți s-o deranjezi pe Kate cu detalii plictisitoare.
Ea are ca sarcină gândirea creatoare a întregii afaceri.Dick chicoti:
—Bine,cineva trebuie să aibă şi această sarcină,fie bărbat sau femeie.Mă voi uita la țevi şi-mi voi spune părerea.
—Mulțumesc,spuse Kate recunoscătoare,
—S-ar putea să fie nevoie de ceva săpături.
—Cred că e bine să faci tot ce crezi că trebuie.Kate strănută.
—Vai,cred că ai răcit!
—Voi trece şi peste aceasta.Între timp,Robert şi cu mine vom căuta o cale de a pătrunde în mansardă.Îmi amintesc că mă urcam acolo când eram copil.Cred că-mi voi aminti unde este scara.
—Voi reveni.
—Presupunând că acoperişul va trebui înlocuit,ne poți spune în mare cam cât ar costa?Dick îşi scoase şapea şi-şi luă ciotul de creion de după ureche,încruntându-se profesional la cabană şi mestecându-şi trabucul spuse:
—Este o treabă grea,fără îndoială.Va trebui o mulțime de materiale pentru a moderniza acest loc.Partea bună este că nu va fi nevoie să dărâmăm jumătate din structură înainte de a începe,deoarece fundația este solidă.
Kate îşi suflă nasul şi îşi aduse aminte că a uitat să-şi ia pastila.
—Ce bine! Ce-ar fi să faci un calcul sumar pentru mine?

—Desigur.Am nevoie de câteva zile,întrucât trebuie să revin cu excavatorul.Mâine este vreo problemă?
—Nici o problemă,spuse Robert.Vino oricând,în cele din urmă,Dick se urcă în camion.
—Ştii,spuse el aruncând o ultimă privire spre cabană,acesta s-ar putea să devină un loc măreț.
—Aşa sper şi eu.
—Oh,sunt sigur că voi doi veți fi fericiți să locuiți aici împreună.
Kate roşi şi spuse repede:
—Noi nu locuim aici împreună.Dick se arătă uimit:
—Nu?
—Nu în felul în care crezi.Noi suntem prieteni.Nici chiar prieteni,suntem cunoştințe,atâta tot.Kate strănută din nou şi căută precipitată o batistă.Nu este nimic între Robert şi mine.,
—Absolut nimic,confirmă Robert.
—De fapt,abia ne tolerăm unul pe celălalt.
—Aşa este.Fu rândul lui Robert să strănute.Un strănut exploziv care răsună deasupra copacilor din jur.Dick râse:
—Nu e nimic între voi? El porni camionul continuând să chicotească la tabloul pe care-l reprezentau cei doi stând în drum,într-o poziție rigidă.Nimic mai romantic decât împărțirea unui guturai,nu-i aşa?
—Nu împărțim nimic.
—Din cauza sărutului tău,ştii asta.Mi-ai transmis viruşii.
—Nu-i ceea ce crezi,strigă Kate ca să acopere duduitul motorului.
Robert strănută din nou.
—Opreşte-te comandă ea.Mă pui într-o situație jenantă.
—Nu pot,spuse Robert în timp ce camionul lui Dick porni la vale.La naiba! Tu mi-ai dat aceşti viruşi!
—Nu ți i-am dat! Ea apucă o batistă curată şi i-o întinse.El mai strănută de trei ori.
—Nu-mi vine să cred.Tu mi-ai dat o răceală.Chiar mi-ai dat-o!
—A fost un accident.Oh,cerule,acum noi nu vom mai îndrăzni să mergem în oraş.Bârfitorii ne vor şi căsători până la sfârşitul săptămânii!
—Nu te pot auzi.Ultimul strănut mi-a blocat complet auzul.
—Am spus că nu vom îndrăzni să fim văzuți împreună,strigă Kate.Oricine va crede că noi...că noi am fost...

—Ce? Robert strănută; în batistă şi când îşi ridică capul avea ochii în lacrimi.Nu pot auzi nimic.
—Oh,nu contează,zise Kate apucându-1 de braţ şi trăgându-1 spre cabană.Vino înăuntru să-ți dau o tabletă pentru răceală.Din fericire am cumpărat un flacon întreg.Boala lui Robert se agrava foarte repede.Aşa cum îşi închipuise Kate,prima lui boală după câțiva ani îl doborâse.Băuse două pahare cu oranjadă,înghiţise o tabletă pentru răceală şi nişte aspirină,dar acestea au avut un efect redus.Kate l-a trimis la culcare pentru restul după-amiezii şi fără să o contrazică,el urcă scările clătinându-se ca un om beat.În timp ce el se odihnea,Kate şi-a petrecut câteva ore căutând o cale de acces spre mansardă.Cu cât căuta mai mult cu atât îi era mai ciudă pe ea însăşi.Cum putuse uita ceva aşa de mare ca o scară? .,Ştiu că este pe undeva.Obişnuiam să ne jucăm acolo tot timpul.Emily şi-ar aminti”,gândi ea.Sora ei mai mare avea o memorie bună,potrivită profesiei ei de avocat; şi îşi putea aminti aproape orice fapt pe care îl auzise la şcoală.Kate fusese mai puțin strălucită,dar cu mare succes în viața socială.Emily trăise o adolescenţă mai liniştită şi devenise un avocat de succes.Dar a-i face o vizită lui Emily pentru a afla locul scării ce duce spre mansardă ar fi însemnat să se pună față în față cu conflictul care o făcuse pe Kate să plece din Blynton.Ea nu avea de gând să pună piciorul în casa mamei ei fără să fie pregătită pentru confruntarea de care era sigură că va avea loc.Kate nu voia să-i vorbească lui Emily sau Cynthiei.Mai ales după ce fusese bombardată de amintirile din copilăria ei de la Greatoak! Oriunde privea,erau lucruri care îi aminteau de zilele lipsite de griji ale copilăriei,zile în care nici nu-şi putea imagina ceva atât de teribil ca moartea tatălui ei.Acea rană încă o mai simțea vie în ea,pe când restul familiei dăduse uitării întâmplarea.Poate că ea era mai apropiată de tatăl ei decât oricare altul din familie.
„Nu voi cere nici o favoare de la ei.Voi continua să caut scara eu însămi îşi spuse Kate.La căderea nopții,ea nu găsise nimic în afară de o mulțime de praf Renunță şi merse în bucătărie să încălzească nişte supă.
,.Când Robert se va trezi,sigur îi va fi foame",gândi ea.El nu coborâse scările şi Kate presupuse că încă mai dormea toropit de boală.În mod înțelept,hotărî să se răsfețe cu un somn bun de o noapte care să-i alunge definitiv răceala.Se duse la culcare devreme.Dar la miezul nopții acea voce tânguitor-cântătoare o trezi.

CAPITOLUL 7

— Asta era?Kate sări din pat şi aprinse lumina din dormitor.„Acel idiot este foarte bolnav,dar are suficientă energie să încerce să mă alunge din această cabană.Oh,am să-i arăt eu!"Ea merse tropăind pe duşumeaua dormitorului şi deschise uşa.Zgomotul nefiresc pe care-l făcea Robert se auzea mai tare pe hol,dar Kate merse fără şovăială spre camera lui,aprinzând lumina de pe hol.

—Nu este politicos să faci aşa ceva,murmură Kate ridicând pumnul să bată în uşă.Ieşi afară,laşule,strigă ca.Bătând în uşă din ce în ce mai tare,aproape urlă: Decât să te pretezi la jocuri stupide,Evans,mai bine îndrăzneşte să te confrunți direct cu mine.Hai.deschide uşa!

El strigă ceva,dar Kate nu înțelese.Ea trase de mânerul uşii şi se strecură înăuntru.Simți că ceva nu este în regulă şi se opri încremenită în uşă.Camera era complet întunecată,dar o dâră de lumină în formă de triunghi venea pe sub uşa de pe hol şi reflecta un fel de zig-zag pe patul lui.Robert ieşi din întuneric cu mişcări care aminteau de săritura unui tigru.El purta o pereche de jeans şi nimic altceva.Pieptul îi era dezvelit.Părul lung îi era încâlcit şi ochii îi erau sălbatici de mânie şi încă de ceva nedefinit.

—Ieşi afară! ordonă el cu voce groasă,gâfâind.Prea furioasă ca să mai judece normal,Kate explodă:

—Ai al naibii de multă dreptate! Eu voi pleca,dar nu înainte de a şti cum stau lucrurile! Trebuie să încetezi jocul acesta prostesc de-a fantoma chiar acum.Evans,din cauză că eu...

—Ieşi odată de aici!

—Nu poți să-mi ordoni...Robert îi prinse mâna şi i-o strânse atât de tare încât Kate țipă.În acel moment Kate văzu transpirația lucindu-i pe față şi îi simți muşchii încordați atât de puternic încât păreau gata să plesnească.

Ochii negri îi erau larg deschişi,inundați de o mânie nejustificată.

—Pleacă! spuse el cu voce aspră.Nu vreau să-ți fac rău.

—Evans...

— La naiba,nu mai comenta!

—Lasă-mă să plec.Dar el nu o auzea.Cuvintele ei nu pătrundeau dincolo de demonii care puseseră stăpânire pe creierul lui.Kate se strădui din nou să scape,din strânsoarea lui.

—Îmi rupi mâna.Evans!El visa,asta trebuie să fi fost.Sau vreun fel de catalepsie. „Flashback",gândi Kate deodată.Nu sufereau unii din cei care luptaseră în Vietnam de flashback? Această stare de trecere dincolo de pragul normalului? Kate încercă să-şi păstreze calmul şi îşi forță vocea să sune rezonabil.

—Lasă-mă să plec,Robert.Dar el o trase până la uşă,o deschise şi o fixă acolo apropiindu-şi faţa la câţiva centimetri de a ei.
—La naiba cu tine,nu vezi cât de periculos este pentru tine? Puteai fi omorâtă!
Kate se smuci ca să se elibereze.
—Încetează,întâi acel joc obişnuit de-a fantoma şi acum...
—Fantomă? repetă el.El clipi des,străduindu-se să-şi regăsească calmul,slăbind strângerea braţului ei.Despre ce vorbeşti?
De deasupra,dinspre mansardă,un ţipăt straniu îi făcu pe amândoi să tacă.Fu bucuroasă când Robert o trase spre el.Se strânse cât mai mult de el ascultând ciudatele sunete care veneau de sus.Sunetele au încetat aproape la fel de brusc cum începuseră,dar au lăsat-o pe Kate răscolită până în adâncul sufletului.Pentru un moment ea se concentra să asculte şi putea simţi că şi Robert ascultă cu fiecare nerv încordat la maximum.În cele din urmă,Kate îşi recapătă vocea şi spuse încet:
—Ce-a fost asta?Pieptul lui Robert era cald şi puternic,dar simţi cum trece un tremur prin el înainte de-a sparge liniştea cu o şoaptă înspăimântătoare.
—Ai auzit?
— Desigur că am auzit.Nu sunt surdă!
—Nu eşti...Nu ţi-ai imaginat sau...
—Să-mi imaginez! Drept ce fel de idioată mă iei? Mă jigneşti!
Robert înghiţi în sec.Kate se cutremură când el îşi intensifică strângerea umărului ei şi o răsuci până ce feţele lor erau la doar câţiva centimetri distanţă.Expresia feţei lui o paraliza de groază.Cu o voce aspră el rosti:
—Spune-mi,ce-ai auzit?
—Pe Sfântul Petru,a fost clar ca lumina zilei! Cineva cântă sau interpretează muzică la un instrument...Ochii lui Robert sclipiră într-un fel care o făcu pe Kate să se întrebe dacă vorbise într-o limbă străină.Strângerea lui s-a intensificat.
—Au! Mă doare!Toate avertismentele lui Michael îi veniră în minte într-o secundă.Robert arăta periculos.Cu părul răvăşit şi ochii tulburi el arăta sălbatic şi pe punctul de a-şi ieşi total din minţi.Întregul corp i se transformase în piatră şi faţa avea o grimasă fioroasă.Violenţa îi ardea în ochi,împotrivindu-se instinctului de a-l lovi şi a o lua la fugă.ea se forţă să-i vorbească calm.
—Este O.K.,Robert.
—Nu,mormăi el şi apoi începu să-şi scuture capul ca şi cum ar fi vrut să scape de diavol.La naiba,la naiba...
—Robert.te rog! Deodată el strigă:
—De ce-mi faci asta mie?Ea îşi puse mâinile pe pieptul lui.

—Nu-ți fac nimic,Robert,sunt eu.
—Nu pot.Nu pot...
—Robert,sunt doar eu,Kate.Vocea ei trebuie să-l fi pătruns în cele din urmă,deoarece privirea începu să i se limpezească cercetând fiecare centimetru al feței ei,căutând răspunsuri,căutând adevărul.Cu blândețe,Kate spuse:
—Lasă-mă să plec.Am să-ți aduc puțină apă.Robert nu se mişcă şi Kate îşi puse mâna liberă pe umărul lui ca să-l mişte puțin.
—Este O.K..Eu sunt Kate.Îți aminteşti?
—Kate...,şopti el.
—Exact.Mă sperii Robert.El îi eliberă mâna atât de brusc încât ea căzu cu spatele de uşă.Arătând încă amețit,el spuse:
—Am crezut ca a fost un vis.
—Ce a fost un vis,sunetele?
— Le-am auzit dar niciodată...N-am putut..Deodată începu să tremure,ca şi cum ar fi fost cuprins de un acces de febră.Kate nu văzuse niciodată ceva aşa de înfricoşător,cel puțin nu la un om matur care cu un minut înainte părea în stare să dărâme o casă.Ea se reculese şi se grăbi,traversând holul,spre mica baie de acolo.Umplu repede un pahar cu apă de la robinet,luă un prosop şi se întoarse în camera lui Robert.El se târâse spre patul răvăşit şi stătea pe marginea saltelei cu capul în mâini.Kate aprinse lumina.Luându-i una din mâini şi punându-i paharul în ea,îi spuse:
— Ia o înghițitură.A trebuit să-l ajute,ținându-i paharul la gură în timp ce bea.El înghiți apa,apoi se înecă.
—Este O.K.,îl linişti Kate,netezindu-i părul de la tâmple ca şi cum ar fi fost un copil bolnav.Robert îşi scutură capul şi scoase un surâs ciudat.
—Scuză-mă,spuse el cu voce gâtuită.Lasă-mă să-mi revin.
—Ia-ți tot timpul de care ai nevoie.În timp ce el se străduia să-şi revină.Kate spuse:
—Cred că te-am trezit prea repede.Nu trebuia să-ți bat în uşă.Te-a şocat,nu? Probabil dormeai foarte adânc.El negă din cap.
—Eu abia de dorm câteodată.
—Cum?
—Nu pot să dorm.Vocea aceea îmi vorbeşte în fiecare noapte.Kate clipi şi încercă să înțeleagă.
—Îți vorbeşte?El dădu din cap,frecându-se la ochi.
Kate se întrebă dacă totuşi nu greşise în ce-l privea pe Robert.Poate că toți cei din Blynton aveau dreptate.Poate Robert era chiar sărit de pe fix.

—Şi ce-ți spune când vorbeşte cu tine?
—Nu spune nimic,replică cu o voce mai apropiată de cea normală.Mă face doar să...
—Să înnebuneşti.Sunetele muzicale au început deodată din nou,negând orice gând rezonabil şi făcând ca lui Kate să-i bată inima într-un ritm înfricoşător.
—Oh,doamne,spuse ea trăgându-se mai aproape şi prinzând mâna lui Robert pentru a-şi da curaj.Robert îşi ridică capul şi ascultă intens în timp ce sunetele se stingeau.
—Dacă le auzi şi tu,poate că nu sunt...poate că nu sunt...
—Nu eşti smintit,răsuflă uşurată Kate.Dacă nu cumva sunt şi eu.
Genunchii îi cedară în acel moment şi se aşeză pe pat lângă el tremurând.Ezitând,Robert îşi puse braţul peste umerii ei şi au stat împreună până ce sunetele care-i înfiorau se pierdură într-o tânguire şi în cele din urmă se stinseră.Liniştea se reinstală încă o dată.Apoi undeva,în marea casă,un oblon rămas deschis se lovi de cadrul ferestrei.
—Cerule sfânt,zise Kate tremurând,simțind impulsul de a o rupe la fugă şi de a nu se mai întoarce niciodată la cabană.
—Oamenii obişnuiau să spună că acest loc este bântuit de strigoi,dar eu n-am crezut niciodată.Cum poți rezista în fiecare noapte? Pe Dumnezeul meu,Robert,mă mir că nu eşti total lunatic.
Uneori Robert se simțea ca un lunatic.Dar de data aceasta depăşi momentul destul de bine.Stomacul încă îi mai zvâcnea,dar nu-şi pierduse controlul.Nu înnebunise şi nu-i făcuse nici un rău într-o criză de anxietate.Uşurarea îl copleşi ca un val de apă purificator.Mulțumi cerului că violența nu se declanşase.Kate era în siguranță.Stătea confortabil sub braţul lui,dar pe jumătate întoarsă spre el.
—Robert! Vocea îi era blândă dar fermă.Vorbeşte-mi!
—Nu pot să-ți explic.
—Încearcă.Spune-mi ce simți.Fără să gândească,el zise:
—Sunt înspăimântat mai tot timpul.Kate avea un prosop mic în mână şi îl folosi ca să să-i şteargă o parte din transpirația care-i curgea lui pe față.
—Acel sunet,ce este?Robert nu reuşi să articuleze nici un cuvânt un timp.Apoi zise:
—Până în această noapte,eu...eu n-am fost sigur că este real.
—Vorbeşti serios?
—Nimic n-a fost cum trebuie,spuse el slab.Ea îi tampona uşor gâtul şi pieptul cu prosopul.
—Ce n-a fost bine?

—Totul.De când m-am întors din Cambodgia totul a fost...diferit.
—Diferit?
—Nefiresc,se corectă el.Kate reflectă puțin,apoi întrebă moale:
—Ai consultat un medic?Robert clătină din cap,simțindu-se mai bine datorită ei,care tocmai îi ştergea umerii cu prosopul.
—Am consultat,dar nu m-am simțit mai bine după aceea.Atunci am venit aici şi,într-un fel,m-am descurcat.
—Cu excepția faptului că nu poți dormi.
—De vină sunt visele,spuse el şi deodată începu să tremure necontrolat.
—Acela nu a fost un vis,strigă Kate ținându-1 de umăr.A fost real,l-am auzit.Robert,ce a fost acel sunet?
—Nu ştiu.El râse scurt,mirându-se şi el de ce spunea.O fantomă,presupun.
—Nu fi prostuț!
—Nu sunt.Kate îşi folosi degetele ferm şi cu siguranță pentru a-i întoarce fața spre ea.Cu sprâncenele strânse a glumă deasupra ochilor ei albaştri şi curioşi ea întrebă:
—Chiar crezi că există o fantomă în cabană?
—Nu,spuse el repede,dar ea trebuie să fi citit pe chipul lui că minte.El deveni mai îngăduitor şi adăugă: Poate.Este o prostie,dar uneori nu pot să nu simt...
Vocea i se opri din nou şi Kate îl îndemnă:
—Ce simți?
—Că ar fi cineva aici uneori.
—Lângă tine şi lângă mine? îl ațâță Kate începând să-1 privească cu îndoială.Prosopul rămase uitat în poală.
—Am simțit de la început,uneori cred că de aceea îndrăgesc cabana.Ea m-a întâmpinat binevoitoare.Înțelegi,şi...
—Ea?Kate nu înțelegea.Robert nu era nici el sigur că înțelegea ce se întâmplă.El a încercat să-şi expună impresiile în termenii cei mai potriviți.
—Întotdeauna am crezut că a fost o femeie aici.O prezență feminină care să mă ajute cu visele.
—Robert,fantome nu există,nici sub formă de femeie,nici altfel.
—Ştiu aceasta,dar eu,eu n-am fost niciodată sigur.
Kate îi ascultă cuvintele cu solemnitate,n-a fugit râzând din cameră şi pentru aceasta Robert îi era nespus de recunoscător.Ea credea în el.Ea îşi rodea unghia de la degetul mare.Încruntându-se la el,şi în acel moment Robert văzu calitățile care o făceau pe Kate Cranston cea mai deosebită femeie pe care o întâlnise vreodată.Nu era aşa de dură precum pretindea.Obişnuia să folosească acel limbaj

spontan,aspru şi nepoliticos uneori,dar era o mască pentru exterior ca şi pielea,dar nu aceasta era adevărata Kate.
Kate cea reală era o tânără sensibilă care stătea alături de o altă ființă umană când era nevoie de ea.Mâna ei fină se îndoi într-a lui,dându-i confort şi fermitate.Ea îşi devotase incredibila ei energie lui şi Robert se simțea încălzit de focul acestei devoțiuni care i se oferea.În cele din urmă ea spuse:
—Cred că ai nevoie să consulți un doctor.
—Nu.
—Robert,este evident că ai nevoie de ajutor.Dacă tu ai locuit aici ani de-a rândul crezând că sunetul este doar imaginația ta,ei bine,este o minune că nu ți-ai ieşit cu totul din minți.Tu chiar crezi că eşti sărit de pe fix?
—N-am nevoie de doctor.Am auzit tot ce am avut nevoie de la doctori.Şi nici nu-mi pot permite unul oricum.
—Oh,orice spital pentru veterani îți va oferi ajutorul.
—Nu sunt veteran.Gura drăguță a lui Kate rămase deschisă câteva secunde.Apoi ea spuse:
—Dar am crezut că ai fost în război.Robert clătină din cap.
—Nu.Tatăl meu a fost.
—Tatăl tău?
—Era aviator de carieră şi făcea serviciu în Vietnam.De aceea am mers acolo.
Kate se încruntă.
—Nu înțeleg.
—Ascultă,spuse el,răsuflând adânc.Nu vreau să discutăm despre aceasta!
—Crezi că mă poți speria aşa de tare în noaptea aceasta şi să scapi fără o explicație?
—Nu este treaba ta.
—Mi-o datorezi.
—Nu-ți sunt dator cu nici o explicație.
—Cum aşa? Ai acționat ca un monstru gata să-şi rupă lanțul şi nu este timpul să-ți arăți curajul de a-mi spune despre ce este vorba? Evans,vreau câteva răspunsuri,şi le vreau acum! Pentru a fi mai convingătoare,ea îl lovi cu pumnul peste umăr.Instinctiv,Robert o prinse de mână:
—Încetează!
—Nu,încetează tu! îşi dădu capul pe spate şi spuse: Nu poți spune nimic care să mă şocheze.Ştiu că ai trecut prin ceva teribil.Aceasta-i evident.Spune-mi! Poate amândoi avem nevoie să auzim.

Robert lupta cu tentația de a o respinge.Au trecut ani de când nu-şi mai spusese povestea vieții sale,dar şi când a făcut-o a avut senzația că niciodată celor care îl ascultaseră nu le păsa.Kate arăta mai mult decât un interes clinic.Frumusețea ei nu i se păruse niciodată mai radiantă ca în acel moment.Sub aparenta ei mânie se afla o preocupare reală pentru soarta lui.Simțea asta,încetişor,Robert îşi retrase brațul. Luă prosopul din mâna ei şi-şi şterse fruntea.
—Tatăl meu a dispărut în Vietnam,spuse el.
—A dispărut?!
—Ni s-a spus că fusese luat prizonier.
—Cum adică „ni s-a spus"?
—Familiei mele.Fratelui meu,mamei şi mie.Kate dădu din cap.
—Continuă.Robert îşi drese glasul simțindu-se inconfortabil să povestească,dar îşi impuse să o facă pentru interesul posibil pe care îl arăta Kate.Încrederea pe care i-o putea citi în priviri i-a dat curajul să vorbească.
—Tatăl meu a dispărut tocmai când forțele armate americane fuseseră respinse complet.Nu ni s-a spus ce s-a întâmplat cu el.Guvernul l-a declarat dispărut şi probabil mort.Dar eu nu puteam să las lucrurile să rămână aşa.Nenorocirea aceasta aproape că a omorât-o pe mama.Eu trebuia să ştiu ce s-a întâmplat.
—Aşa că ai mers în Vietnam să-1 cauți.
—Da.El...el dispăruse în Cambodgia.spuse Robert cu greutate.Aşa că m-am dus acolo.
—Şi? Kate îşi ridică capul.L-ai găsit?
—Am găsit oamenii care îl ajutaseră după ce se prăbuşise,oameni care erau cu el când a murit.
—Oh,Robert.Ea se emoționa uşor.Nu se temea să se lase copleşită de sentimentele pe care le trăia.El îşi scutură capul nefiind în stare să reacționeze în acelaşi fel de teamă să nu se rupă zăgazul care-i ținea în spate potopul de emoții pe care încercase să le țină sub control în aceşti ani.Şi a fost în stare să spună calm:
—Între timp am aflat ce se întâmplase cu adevărat.Eram pregătit să aud adevărul M-a durut moartea lui,dar eu...eu...era nevoie ca eu să rămân.Să-i ajut pe prietenii lui.
—Ce vrei să spui? Robert se trezi explicând:
—Cambodgia avea necazuri atunci.Oamenii erau terorizați de Khmerii Roşii.Femei şi copii erau omorâți cu zecile de mii,aşa că cu am rămas să-i ajut.
—Ce fel de ajutor?

—Călăuzindu-le familiile peste munți,în special.Să-i protejez în timp ce călătoreau.Noi am strămutat sate întregi cu bărcile care puteau să-i scoată din țară.
—Cât timp ai făcut aceasta?
—Doi ani.Apoi am fost rănit şi..
—Rănit? Kate se arătă şocată.
—Dar era război,Kate.
—Dar nu era războiul tău,murmură ea privindu-i fața.Cât de grav ai fost rănit?
—Nu prea grav.Mâna i se duse fără să vrea spre ceafă,unde fusese rănit de-o schijă.Abia de se mai vedea o cicatrice,doar o linie de țesut colțuros şi crestat pe pielea capului.Amintirea durerii era încă foarte vie şi mâhnirea de a-şi fi părăsit prietenii înainte ca treaba să fi fost terminată era o rană care nu s-a vindecat niciodată.Fără nici o invitație,Kate puse degetele ei peste ale lui şi descoperi mici protuberanțe sub părul lui.Atingerea ei fu foarte tandră,dar nu incitantă.O simțea ca pe o mângâiere.
—Încetişor,zise ea.Tu ai stat să lupți pentru războiul altcuiva şi să ajuți oamenii pe care nu-i cunoşteai,
—Îi cunoşteam.Ei erau prietenii tatălui meu.Pe lângă aceasta,dacă ai fi fost acolo să îi vezi pe acei copii...Vocea lui tremura şi Kate stătea foarte liniştită şi asculta.Când el a putut vorbi fără să tremure, a continuat:
—Am petrecut câteva luni într-un spital din FilipinceDupă aceea nu m-am mai putut întoarce în Cambodgia,aşa că am venit acasă.Nu chiar acasă,dar înapoi în State.
—De ce nu acasă?
—N-am putut,spuse Robert simplu.Nu mai eram aceeaşi persoană care eram înainte de a pleca.
—Dar familia ta? Le-ai spus despre tatăl tău?
—Oh,da.Am mers să-i văd,dar...ei,bine,aveam nevoie să fiu singur..Şi încă mai am.
—De ce?
—Din cauză că nu pot suporta oameni în jurul meu.
—Dar de ce? Eşti inhibat de imagini ale trecutului?
— Visele sunt problema mea cea mai gravă.Nu vreau să fac rău nimănui,asta-i tot.
—De ce ai face rău oamenilor?
—Îmi scapă de sub control.Este...Eu sunt...
—Nu eşti un criminal,pentru numele lui Dumnezeu!

—Am fost,spuse Robert liniştit.Kate îl privi lung.
—Nu,spuse ea dând din cap.Nu cred aşa ceva.
—Nu ştii nimic despre mine!
—Ştiu destul,replică ea,expresia devenindu-i furioasă din nou.Eşti un om bun,Robert Evans.Orice prost poate vedea acest lucru.Dacă ai folosit o puşcă,ai folosit-o dintr-un motiv bun,numai dintr-un motiv bun,ca să ajuți oameni nevinovați!
—Este aceasta o scuză pentru omor?
Kate se smulse din strânsoarea lui şi se ridică în picioare agitată.
—Acum ştiu ce se întâmplă.
—Ce?
—Te pedepseşti singur,nu-i aşa?
—Eu stau aici,asta-i tot.Ştiu ce sunt capabil să fac.Şi nu mă pot controla întotdeauna.Era prea greu să-i explice.Controlul era ceea ce conta cel mai mult.Afară,în lume,erau prea mulți oameni necunoscuți.Ceva simplu putea să-1 ducă dincolo de limita normalului,să-1 facă să înnebunească.Dar să încerce să-i explice lui Kate aceasta,Kate care era mai puternică decât oricine de pe-fața Pământului,părea o sarcină imposibilă.Ea spuse:
—Tu nu eşti din aceia care se cațără pe un turn cu o carabină grea şi începe să împuşte?
—Aş putea fi.Ştiu prin ce trec acei oameni.Visez visele lor,am văzut aceleaşi tenebre.
—Pe mine nu m-ai omorât.
—Nu încă,spuse Robert.Kate râse aspru.
—Nu eşti aşa de nebun.Oricine ar încerca să-mi facă vreun rău urmează să sfârşească într-o spânzurătoare.Mă îndoiesc că este ceva atât de rău în ceea ce te priveşte.Ai avut parte de puțin prea multă solitudine,asta-i lot.
—Kate,.,
—Îmbracă-te! comandă ea.
—Ce?
—Pune-ți o cămaşă şi nişte pantofi.Vii cu mine.
—Despre ce vorbeşti?
—Mergem să dovedim că nu eşti nebun.Mergem sus în mansardă să vedem cine te hăituieşte.
—Deja am cercetat cabana,fiecare colț.
—Nu împreună cu mine.Ea îl trase pe Robert în picioare şi-şi petrecu brațele în jurul lui atât de natural ca şi cum ar fi fost doi îndrăgostiți.Se simțea ciudat să fie

susținut de o femeie.Senzațiile pe care îmbrățișarea ei i le evocau erau şi mai neobişnuite.Buimăcit de încrucişarea emoțiilor contradictorii care-l acopereau,ca un val,Robert îşi lăsă automat brațele să cuprindă mijlocul zvelt al lui Kate.Liniile sinuoase ale corpului ei îl ațâțau şi-l îmbătau în acelaşi timp.
Ea vorbea şi lui Robert îi trebuiră câteva secunde ca să prindă firul spuselor ei.
—Trebuie să intrăm în mansardă,spuse ea.Încă de când era Dick aici am încercat să-mi amintesc cum procedam când voiam să ne urcăm acolo ca să ne jucăm.În timp ce mă îndreptam spre dormitor am început să-mi amintesc.Ea continuă să vorbească fără să-şi tragă răsuflarea: Bunica mea obişnuia să doarmă la parter în propriul ei dormitor.Ştii camera aceea mică ce dă spre verandă? Era budoarul ei,lângă ferestrele franțuzeşti,aşa că putea fugi afară să-şi întâlnească amantul.În timp ce ea vorbea,Robert se întreba dacă Kate a avut amanți,amanți adevărați şi nu doar bieți prieteni.
—Şi exista o scară din camera ei,continuă Kate.O scară cu trepte înguste care ducea spre mansardă.Este în spatele dulapului şi sunt sigură că o pot găsi.Putem încerca? Robert? Eşti O.K.,Robert?El devenise conştient că ea nu purta nimic pe sub puloverul pe care i-l împrumutase el în momentul când ea sosise la cabană.Poartă vechitura aceea tot timpul? sc întrebă el.Liniile corpului ei,aşa de zvelte şi încordate în aparență,le simțea a fi şi mai feminine când o apropia de trupul lui tare.Oare pielea ei se simte moale sub pulover? Fără să gândească,el luă în mâini țesătura puloverului şi o strânse.Poate că nu este nebun.Poate că există o şansă de a fi normal.Să fie un om întreg din nou.Kate îşi întoarse capul spre el şi îi privi fața.Nu se putea citi nici un fel de teamă.
—Robert?
—Kate,spuse el,Kate trebuie să pleci.
—Să nu începem din nou.
—Nu e nevoie ca tu să stai aici.Mergi acasă la bunicul tău.
—Nu vreau să plec.Ea îi atinse fața cu degetele.Era un gest tandru care-i punea la grea încercare stăpânirea de sine.Ea spuse moale:
—Vreau să stau.
—De ce?Ea răspunse retoric:
—Tu de ce ai stat să ai grijă de acei copii din Cambodgia?
—Dar eu nu sunt copil!

—Nu,dar tu ai nevoie de mine la fel de mult.Robert spuse:
—Poate că,am nevoie de tine în alt fel decât ar avea copiii.Ochii ei albaştri începură să licărească şi gura ei obraznică sendestinse.

—Ce spui,Evans? Crezi că sunt sexy,totuşi? Lui i se tăie răsuflarea.
—Doamne,eşti un adevărat necaz!
—Nu schimba subiectul,îți răscolesc simțurile? Da sau nu?
—Da,spuse el.
—Bun,zise Kate,trăgându-s ferm din îmbrățişarea lui în timp ce-i zâmbea provocator.Acesta este cel mai bun semn pe care l-am văzut până acum.
Ea găsi o cămaşă pentru el şi i-o puse în mâini:
—Îmbracă-te! comandă ea.Apoi ne vom juca de-a căutătorii de stafii.
Ca să-şi sublinieze comanda,ea îl sărută pe gură,ducându-şi un braț pe după gâtul lui şi lăsându-şi degetele să se joace în părul lui.Buzele ei erau calde şi delicioase şi gura ei trecu languros peste a lui Robert înainte de a declanşa un sărut complet.Ea privi adânc în ochii lui şi zâmbi.Privind-o în față,Robert simți fiorii unei dorințe puternice.Poate că era în stare să fie din nou un bărbat întreg.

CAPITOLUL 8
Kate ştia că fusese nesăbuită.Să se avânte într-o vânătoare de fantome la mijlocul nopții nu era chiar cel mai înțelept lucru pe care şi-1 propusese vreodată.Dar trebuise s-o facă.Durerea pe care o văzuse în ochii negri ai luiRobert,când îi vorbise despre sănătatea lui,era o motivație suficientă.El nu era nebun şi ea intenționa să i-o dovedească.
—Să mă îmbrac,spuse ea şi se strecură în camera ei.Apoi,cu picioarele goale,ieşi pe hol înapoi,ca să descopere că Robert coborâse pe scări singur.
—Aşteaptă,strigă ea.Evans!El se aplecă asupra movilei de dărâmături pe care ea o lăsase după ce demolase peretele de la intrarea în hol şi ridică levierul din moloz.
—Ce faci?
—Intenționez să găsesc răspuns la unele întrebări de ale mele,spuse Robert.Din vocea lui răzbătea hotărârea carc-i făcea să coboare în pasajul ce ducea spre dormitorul abandonat.
—Fă cum vrei,spuse Kate nervoasă,urmându-l.Judith Bruuschwig alesese personal dormitorul de la primul etaj,aşa susțin legendele de familie,din cauză că ei îi plăcea să fie trezită de soarele de la amiază,Judith dormea până târziu şi îşi domina familia fără cruțare.Îi plăcea o petrecere reuşită mai mult decât orice.
Dar Kate bănuise de când a auzit prima dată despre recalcitranta ei de bunică,că acelea fuseseră mai mult decât simple distracții reuşite.Kate credea că ea avea ceva de ascuns.Ei îi plăcea să ascundă lucrurile.Care să fi fost motivul că ea interzisese intrarea pe scările care duceau spre mansardă?

—Aceasta era de obicei ținută încuiată spuse Kate străduindu-se să distingă corpul lui Robert prin întuneric.Dar eu am luat lacătul într-o vară şi sora mea şi cu mine am intrat să ne jucăm.Bunicul n-a ştiut niciodată ce făceam noi.
—De ce a ordonat să fie încuiată?
—Presupun că era furios pe Judith pentru că a fugit.A încuiat-o probabil ca s-o uite mai uşor.Uiți mai uşor ceva dacă nu-1 vezi în fiecare zi.Robert spuse abia auzit:
—N-a fost şi cazul meu.
—Uşa mansardei se deschidea printr-un mecanism ascuns.Sper să-mi amintesc cum funcționează.
—Dacă nu, spuse el purtându-şi degetele pe levierul greu,voi avea eu grijă de el.
Kate înghiți în sec şi îl urmă cu precauție pe Robert.
—Doamne,dar ce întuneric este aici! Presupun că vechiul bec nu mai funcționează,vom avea nevoie de o lanternă.
—În sertarul din bucătărie...Deşi ezitantă,nevoind să-1 părăsească,Kate se grăbi să găsească lanterna şi,când s-a întors,Robert era în mijlocul dormitorului lui Judith,luminat de razele lunii prin ferestrele de tip franțuzesc.El stătea foarte liniştit şi lumina lăptoasă care se revărsa peste corpul lui îl transforma parcă
într-o statuie colțuroasă de marmură,cu levierul ținut degajat ca o armă gata pregătită de luptă.
—Robert!Tremurând din cauza răcelii din cameră,Kate aprinse lanterna. Imediat,în raza mişcătoare a luminii a prins tabloul care atârna deasupra şemineului.Robert privise tablourile în întuneric,Când a fost luminat,îşi dădu drumul răsuflării într-un şuierat uşor.Kate păşi lângă el ținând lumina lanternei pe portret.Din instinct,ea îşi coborî vocea şi şopti:
—N-ai mai fost aici înainte?
—Ba da,îi răspunse Robert tot în şoaptă.Obişnuiam să vin şi să privesc picturile.Nu sunt sigur din ce motiv,dar acum...Doamne,ea seamănă cu tine!
Tânăra femeie din portret zâmbea spre ei.Era un zâmbet ciudat,gândi Kate în timp ce mişca lanterna ca să lumineze contururile feței palide şi particularitățile gurii.Un zâmbet plin de secrete.
—Aceasta este Judith,îi spuse ea neliniştită,bunica mea.
—Era frumoasă.
Kate furişă o privire spre Robert şi fu surprinsă să constate că el era vrăjit de fata din pictură.Ce vedea oare? O fată frumoasă,o rochie de dantelă,mâini grațioase împodobite cu inele,încheieturi fine îngreunate de podoabe din aur şi argint? Sau ceva din expresia feței lui Judith? îi plăcea lui,subit,senzualitatea degajată de

poziția ei? Sugestia privirii din ochii lui Judith? Sau vedea hotărârea rece care se ascundea în spatele acelor ochi albaştri ațâțători?
—Robert!Încă privind la portret,el întrebă:
—Ea n-a fost o femeie frumoasă,nu-i aşa?
—Nu ştiu.N-am cunoscut-o niciodată.Dar bunicul o iubea şi am încredere în părerea lui.Ea trebuia să fi avut unele calități.
—Dar l-a părăsit.
—Da,spuse Kate ştiind că el aceentua asupra unui act pentru care Judith nu va fi niciodată iertată.Robert trebuie să fi auzit ceva schimbat în vocea lui Kate ,o schimbare de care ea nu era conştientă.El îi puse uşor mâna după gât şi o strânse uşor.cu delicatețe.
—Înțeleg de ce nu-ți place să fii comparată cu ea,spuse el încet.Ea nu avea inima ta.Remarca o zăpăci pe Kate.Se simțea ca o frunză de toamnă smulsă deodată de pe ramura unui copac.În sfârşit,cineva înțelegea.
—A fost o persoană superficială.Robert aprobă din cap.
—Pot vedea aceasta pe fața ei.Este marea diferență dintre voi două.
Pe Kate o înțepau ochii şi gâtul îi deveni deodată foarte uscat.
—Mulțumesc.Robert n-a auzit totuşi cuvintele.Mişcată de observația lui,Kate nu le-a putut rosti destul de limpede.Ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn,Robert îşi luă mâna de pe ea şi întrebă brusc:
—Unde este uşa?
—Pe aici.Ea îl conduse spre peretele dinspre nord şi ciocăni în cadrele de lemn al ferestrelor,la întâmplare,ca să găsească locul gol pe care şi-1 amintea din copilărie.În cele din urmă ea îl găsi şi apăsă pe cadrul ferestrei.Acesta se ridică lin,nu mai mult de câțiva centimetri.
—Lasă-mă pe mine,spuse Robert împingând-o uşor cu umerii deoparte şi introducându-şi mâna în deschizătură ca să forțeze deschiderea uşii.
—Aşteaptă,spuse Kate deodată cuprinsă de nelinişte.Când mâna ei îi atinse spatele,se răsuci spre Kate şi fața lui pe jumătate luminată era crispată,privirea ascuțită.
—Ce s-a întâmplat?
—Nimic precis.Tocmai mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să aşteptăm până dimineața.
—Pentru ce?
—Din cauza că s-ar putea să fie periculos aici,sus.Duşumeaua ar putea să fie putredă sau...

—Ai putea să dormi în această casă până ce nu cunoşti cauza acelor sunete pe care le-am auzit?
—Nu,cred că nu.
—Atunci ce propui?
—Nu ştiu.Eu...eu cred că mi-e teamă.Robert zâmbi.
—Tu speriată? Nu credeam că este posibil.
—Evans...EI o prinse pe Kate de bărbie şi îi trase faţa spre lumină.
—Nu eşti aşa de tare precum pretinzi,nu-i aşa?
—Sunt destul de tare,răspunse Kate,momentul de echivoc trecând la fel de repede cum venise.Să mergem!
Robert o ținea de mână în timp ce urcau pe scara îngustă.În cele mai multe împrejurări de acest fel Kate ar fi mers singură.Dar în această noapte aprecia plăcerea liniştitoare pe care i-o oferea o altă mână ținută în jurul umerilor ei.Ea sc strânse aproape de Robert,în timp ce se strecurase pe scările lui Judith spre pod.
—Dă-mi mie lanterna,spuse Robert.Ție îți tremură prea tare mâna.
—Nu-mi tremură,îl contrazise ea cu tărie.Dar i-a dat lui lanterna când au ajuns sus şi s-au oprit.Robert îndreptă lumina spre pod.Întâi spre streşini să vadă dacă sunt lilieci,probabil.Apoi,încetişor,lăsă lumina să lunece peste vechiturile îngrămădite în spațiul lung şi îngust.Mobilă veche,câteva geamantane,un covor făcut sul,baloturi de ziare vechi o colivie stricată.Ar fi putut fi un magazin de antichități prăfuite ori un loc de joacă pentru copii.
Într-un colț zăceau o grămadă de rochii zdrențuite,lăsate exact în acelaşi loc unde Kate şi sora ei le lăsaseră cu douăzeci de ani în urmă.
—Oh! exclamă Kate,amintindu-şi orele pe care le petrecuse aici schimbând rochiile drăguțe una după alta.Niciodată nu puneam lucrurile la locul lor.Ce ruşine! Toate aceste rochii au fost distruse.Erau aşa de frumoase!
Locul îi păru deodată romantic,deloc înfricoşător.Un şal de dantelă fusese aruncat peste un abajur stricat,abandonat de sora lui Kate.Emily,cea dintotdeauna romantică în inima ei.O oglindă spartă,cu ramele aurite - Fără îndoială una din achizițiile extravagante ale lui Judith - atârna de un cui strâmb care fusese bătut la întâmplare în perete.De câte ori nu-şi privise Kate imaginea în acea oglindă!
Dacă o fantomă se adăposteşte aici,atunci înseamnă că este una foarte cuminte.Ideea o amuza pe Kate.
—Uh,făcu Kate în sfârşit.Nu sunt spirite rele aici,cred eu.
—Nu sunt rele,spuse şi Robert,abia auzit.

— Ce?Ea înțelesese că Robert vedea locul pentru prima dată şi părea buimăcit de acel talmeş-balmeş de lucruri ale lui Judith.Kate zise repede:
—Toate acestea au fost ale bunicii.Bunicul le-a adus pe toate aici,sus,şi noi ne jucam cu ele fără ştirea lui.Sunt sigură că ne-ar fi omorât dacă ar fi ştiut vreodată.Se opri brusc.
—Robert,ce s-a întâmplat?
—Nu ştiu,spuse el absent.Este ceva ciudat totuşi,nu-i aşa?
—Oh.Doamne,nu vrei să spui că simți acea prezență din nou,nu-i aşa?
El îşi întinse degetele şi mângâie şalul uitat.
—Nu mai sunt sigur.
—Ce vrei să spui?
—Eu simt...Oh,la naiba! Nu pot spune.Tu şi sora ta v-ați jucat aici mult timp?
—O vară,cred.După aceea am uitat-o sau am găsit alte lucruri de făcut.Aveam o bicicletă mare cu care veneam aici la cabană.Sunt sigură că Emily a găsit mai multe feluri interesante de a-şi petrece timpul decât să mă aibă în grijă pe mine aici.Ştii,atunci nu-mi dădeam seama că noi deranjăm lucrurile.Acum semănăm puțin a jefuitori de morminte.
—Este O.K.spuse el liniştit.Cred că ea voia ca noi să fim aici.
—Îmi dai fiori.Evans! Cred că nu comunici cu lumea cealaltă,nu-i aşa?
—Nu este asta,spuse el cu seriozitate neluând în seamă înțepătura ei.Dar nu pot să uit că ea s-ar fi putut să mă fi chemat aici.Poate că Robert avea o latură la care Kate nu se aştepta - o parte paranormală a personalității lui.
—Judith te-a chemat? El strânse din umeri.
—Ştiu că sună straniu.În Cambodgia oamenii cred că spiritele există în lumea noastră,în special spiritele care au lăsat probleme nerezolvate în urmă.
—Tu crezi aceasta?Cu un surâs scurt,el spuse:
—Nu ştiu pe să cred.Eu tocmai...Dacă aş fi ştiut să intru în acest pod aş fi făcut-o de mult.
—Să fii cu Judith? întrebă Kate studiindu-1.Robert nu răspunse.Arăta ca un om care visează,mişcându-se cu grijă,cu o expresie de uimire pe față.
—Ştii,spuse ea,am impresia că tu ai fost puțin îndrăgostit de ea.
Robert se aplecă şi luă o rochie verde-pal de unde fusese aruncată neglijent cu ani în urmă.Mâinile i se jucau cu țesătura fină.Kate adăugă:
—Tu prezinți toate semnele clasice.Poate ai fost obsedat de o femeie moartă.
—Este moartă? întrebă el repede.Întrebarea o prinsese pe Kate fără gardă.
—Noi aşa am presupus întotdeauna! După ce a fugit,nimeni din familie nu a mai auzit vreodată de ea.

—Mă mir...
—De ce te miri?
—Ce s-a întâmplat cu ea? Unde s-a dus? Ce a devenit?
—Este evident deci că Judith a murit şi a venit înapoi aici ca să hărţuiască Greatoak pentru eternitate.Ea probabil că este de mulţi ani în acest pod,cântându-şi cântecele triste doar să te facă pe tine să urci aici şi s-o acompaniezi.De ce? Probabil că a fost îndrăgostită de tine de la început.Eşti exact genul ei,Evans.Ea a avut amanţi...
—Opreşte-te! spuse Robert părând că nu se amuză deloc.
—Îmi pare rău.Când el se întoarse şi ea îi văzu expresia feţei,Kate regretă că l-a chinuit.Robert nu era încă suficient de puternic.Era încă într-o stare de confuzie în legătură cu viaţa lui şi nu avea nevoie să audă teorii despre Judith.Încercând să schimbe vorba,Kate spuse:
—Trebuie să căutăm ceva care ar putea fi cauza acelor sunete stranii.O fereastră rămasă deschisă,poate.sau...
—Iată! Robert deja scormonea după ceva.Priveşte la aceasta!
—Ai grijă! Acel scârţâit din podea nu prevesteşte nimic bun!
—Acoperişul a fost spart.Vezi?Cu grijă,el păşi peste locul unde podeaua era nesigură spre un vechi fonograf,cu o pâlnie mare ataşată aproape direct de ac.O placă mare zăcea încă pe suportul rotativ şi sigur acul se afla pe placă.
—Nu are praf,spuse Robert cu vocea scăzută.Observi? Mâna i se mişcă spre manivela aparatului şi Kate spuse repede.
—Robert,nu!
—De ce nu?
—Eu...eu nu sunt sigură că vreau să ascult această muzică.Kate începu să tremure.Deodată nu se mai simţi aşa sigură pe sine cum se simţise de obicei.Discuţia despre stafii o făcuse să fie neliniştită.
—Am venit pentru a afla nişte răspunsuri,spuse el întunecat Coboară dacă vrei...
—Dar...
—Eu am fost bântuit,cum spuneai,ani întregi de aceasta.Acum am şansa să descopăr ce se întâmplă!
—O.K..replică Kate cuminţită.Dacă tu poţi s-o faci,pot şi eu.El continuă atunci să învârtă uşor manivela şi puse masa rotativă în mişcare.Muzica se declanşă pe loc,aşa de tare încât Kate sări în sus şi ţipă.Robert se ridică repede în picioare şi o luă în braţe,în timp ce podul se umplea de acordul unei melodii triste venite din trecut.

—Te rog nu mă părăsi,cânta o voce de femeie în tremolo,în timp ce un saxofon relua văicărelile acompaniind-o.Te rog,vino...Apoi placa se opri şi începu să se rotească invers aşa încât cântăreața începu din nou: „Te rog nu pleca,te rog vino,te rog nu mă părăsi,te rog vino..." .
— Opreşte-1,îl îndemnă Kate în timp ce vocea repeta aceleaşi expresii iarăşi şi iarăşi.Pe Dumnezeul meu,Robert,fă-1 să se oprească!
El tremura la fel de tare ca şi ea,dar se aplecă deasupra fonografului şi îi ridică acul.Binevenită,liniştea umplu podul încă odată şi Kate răsuflă uşurată.
—Acesta este sunetul pe care-1 auzeam,spuse ea cu voce tremurândă.
—Dar cum de funcționează fonograful dacă nu este nimeni care să învârtească manivela?
—Cine ştie? Poate vântul.În acest loc este curent ca într-un şopron.Priveşte,poți vedea acele eşarfe mişcându-se chiar acum.Kate râse nervos.
—Ai fost bântuit de vânt,Evans.Robert nu ştia ce să creadă.Poate că avea dreptate.Dar de ani de zile el fusese sigur că sunetele care veneau dinspre pod nu erau numai rodul imaginației lui.Ceva îl bântuia,nu în mod sigur o fantomă,ci un fel de spirit.Multă vreme el crezuse că era partea pierdută a sufletului lui.
El cugeta acum că poate este ceva neobişnuit,o legătură inexplicabilă cu Judith Brunschwig.Robert nu credea în stafii sau în reîncarnare,dar în Cambodgia văzuse unele întâmplări care nu puteau fi explicate în termeni pe care el să-i înțeleagă,în munții acelor ținuturi îndepărtate aflase că partea spirituală a vieții nu putea fi ignorată.Poate că o parte a lui Judith dorise ca el să vină în pod.
Nu putea să nu fie conştient că există ceva în camera lungă şi întunecoasă care ar putea să-i spună ceea ce dorea să ştie.Robert se îndreptă spre grămada de obiecte,rupând pânzele de păianjen.Ce se întâmplase cu Judith Brunschwig? se întreba el.
—Ce faci? întrebă Kate,vocea sunându-i altfel decât de obicei.
—Cercetez.
—Ai grijă,fii atent!
—Sunt O.K.Stricăciunile făcute de apă sunt minore.Dick va fi bucuros s-o afle.
—Robert,n-am putea să coborâm chiar acum?
—Mai dă-mi un minut.
—Nu eşti convins că fonograful era cauza acelui zgomot?
—Vreau să văd ce altceva mai este pe aici. Ea oftă şi Robert începu să exploreze restul podului.El lumina obiectele care se găseau în mormanele din jurul lor,o masă de scris pentru doamne,un scrin,câteva scaune cu picioare curbate,o cutie

pentru bijuterii cu închizătoare de argint.Kate se uita la toate cu o privire plictisită,fără îndoială pentru că mai văzuse acele lucruri înainte.Kate îl întrebă:
—Ce cauți,de fapt?
—Voi şti când îl voi găsi,spuse Robert rotind lumina lanternei prin încăpere.Hei,aici este un covor vechi frumos,făcut sul.Îl vezi? Kate îngenunche pe capătul prins în sul al covorului oriental.Culorile sale profunde luceau ca bijuteriile în lumina lanternei.
—Oh.este minunat! Poate ar trebui să-l curăț şi să-i găsesc un loc când vom termina cabana.
—Bună idee.
—Îl voi lua jos mâine.Ce altceva am mai putea găsi?Robert deschise unul din sertarele lui Judith şi îşi plimbă mâinile prin el să găsească ceea ce ar fi putut fi ascuns dedesubt.
—Aha!
— Ce este?
—O-carte de uz personal şi..
Este un jurnal intim?Robert întoarse unicul volum legat în piele pentru a-i putea vedea coperta împodobită.
—Aşa este.Şi alte hârtii Aici este un plic şi...Kate ajunse lângă el şi scoase un obiect de lenjerie din sertar Era din mătase mov brodată cu model frumos,feminin,cu garnituri line de dantelă.Ea murmură uşor şi îşi puse slipul în fața corpului ei întorcându-se spre oglindă să vadă cum i-ar sta.
—Ce crezi? Mi se potriveşte?
—Este drăguț,fu el de acord.
—Priveşte la manoperă.Ea întinse obiectul de mătase către el ca să-i vadă broderia.Nu este uimitor?Vocea lui Robert păru că se înăspreşte când spuse:
—Foarte drăguț
—Sora mea şi cu mine obişnuiam să încercăm tot felul de astfel de lucruri ca acesta şi ne jucam de-a petrecerea „Ceaiul de la ora cinci".
—Cred că nu ar arăta ca o petrecere potrivită pentru mine.Kate râse şi îşi puse din nou slipul pe corpul ei lung.Întorcându-se pe o parte şi pe cealaltă în timp ce se uita în oglindă.Ciudat,dar ea semăna cu portretul unei lady din epoca victoriană cu părul revărsat pe umeri ca un nor auriu.Robert o urmărea cu privirea de mult timp.Ochii lui negri sclipeau.
Deodată,simțindu-se intimidată sub privirea lui,lăsă slipul să cadă.
—Îmi place,spuse ea,încercând să-şi stăpânească emoția.Ce altceva mai este în sertar? Oh,dă-mi lucrul acela alb! Cu gesturi mecanice,Robert făcu ce i s-a

comandat,scoțând din sertar un capot lung de satin.Era uşor ca o eşarfă,părând nefiresc în mâinile lui.
—Oh,strigă ea,luând neglijeul din mâna lui,răsucindu-se apoi spre oglindă.Trebuie să-1 probez.Întoarce-te o clipă,vrei?El păru că se trezeşte din somn.
—N-am intenția să stau aici ca să te joci tu cu hainele.Kate privi în oglindă şi râse de imaginea lui.Ce s-a întâmplat,Evans?încruntându-se,el izbucni.
—Eu nu vreau să te văd cum îți schimbi hainele,asta-i tot.
— Atunci întoarce-te!
—Nu fac nici asta,spuse ei cu încăpățânare.Voi pleca pur şi simplu.
—N-ai să mă laşi aici singură,nu-i aşa?Nu avea de ales.Să o părăsească aici,era ultimul lucru pe care Robert ar fi dorit să-1 facă.Ea arăta atât de inocentă,strângând neglijeul bunicii peste corpul ei şi zâmbindu-i într-un fel care-i răscolea tot trupul.Aproape că n-a recunoscut sentimentul la început,trecuse atâta timp de când nu mai simțise o atracție sexuală adevărată.
Zâmbetul lui Kate era într-adevăr provocator şi plin de încredere în sine.Inima lui Robert se opri pentru un moment.Apoi,liniştit,el spuse:
—Mulțumesc.
—Pentru ce?
—Pentru o mulțime de lucruri.
—Pentru că am intrat în ascunzătoarea ta? Pentru că ți-am dat o răceală?
—Pentru alte lucruri.
—Ca de exemplu'?
—Eu...eu...
—Oh,nu contează,spuse ea lăsând neglijeul să-i scape din mâini şi pornind spre el.Prinzându-1 din nou de partea din față a cămăşii,ea îşi ridică fața în sus spre a lui şi spuse: De ce nu taci pur şi simplu şi să mă săruți?
Nu era chip să o opreşti,aşa că Robert o lăsă pe Kate să se lipească de el.
Automat,el o prinse de umeri.Era atât de bine şi liniştitor să o țină aşa! Îl făcea să dorească mai mult şi ea era pregătită să dea.
—De ce acum? întrebă el cu voce aspră.Zâmbetul ei străluci.
—Pentru că arăți ca un om care are nevoie să fie sărutat.El îşi lăsă degetele să exploreze carnea moale a brațelor ei.
—Alt motiv?Răspunzând mângâierii lui,ea oftă uşor.
—Cred că am început să ne înțelegem puțin unul pe celălalt.
—Kate...

—Doar sărută-mă.Nu trebuie să mai vorbim.Robert închise ochii şi pe față îi apăru o umbră de mâhnire.
—Kate,a trecut mult timp pentru mine.
—Mult timp de când n-ai mai sărutat pe cineva?
—Mult timp de când am mai făcut ceva.
—Să descoperim ce ai uitat!Avea atâtea să-i spună! Atât de multe să-i-arate! Cu totul nepotrivit,el spuse:
—Eu chiar nu vreau să te rănesc.
—Ştiu,murmură ea mângâietor ridicându-şi gura ca să o întâlnească pe a lui.Eu ştiu.Kate simțea mâinile lui strângându-i puternic brațele şi se strânse mai tare în brațele lui pentru un sărut pasional.Îi putea simți inima bătându-i puternic şi sacadat sub mâna ei şi ştia că dincolo de țesătura cămăşii este gol.El era foarte puternic şi zbuciumul emoțiilor i se putea vedea pe fața lui aspră şi sinceră.Kate observă că el începea să cedeze.
Dar Robert n-a prins-o într-unul din acele săruturi care sunt adevărate mesaje sexuale.În loc de aceasta,el şovăi un moment,ochii lui negri căutându-i pe ai ei.În timp ce o cuprindea pe Kate într-o îmbrățişare fermă.Cu timiditate la început,mâinile lui lunecară mângâietor pe corpul ei în jos până ce în final au ajuns la cele mai senzuale curbe.Aproape pe nesimțite,s-a tras şi mai aproape de ea până ce căldura corpului său s-a contopit cu a ei.Apoi el şi-a coborât capul şi şi-a trecut buzele peste ale ei atât de uşor de parcă ar fi fost nişte aripi de fluture.Kate s-a lipit strâns de el.Deodată genunchii i-au cedat din cauza propriilor ei emoții răscolitoare.Îşi dădea seama că Robert se lupta cu el însuşi,fiind oarecum rezervat şi încercând să fie onorabil.Dar apoi sărutările lui au început să fie dulci,încete,tandre,fatale.Grija cu care o ținea,o sărata,o mângâia,o făceau să-i sară inima din loc.Se poate ca ea să-i fi şoptit numele.Fie aceasta,fie cuvântul devenise imprimat în mintea ei dar în acel moment gura lui o prinse pe a ei ca şi cum ar fi dat un nume miriadelor de senzații care năvăleau din interiorul sunetului ei in timp ce Robert o săruta,ea simți o undă de tensiune trecând şi prin el.Întrucât i se treziră simțurile,Kate simți cum prind viață şi simțurile lui Robert,anii de singurătate dispărând fără zgomot,ca o umbră neagră.Presiunea mâinilor lui,buzele lui,corpul lui deveneau mai sigure cu
fiecare bătaie de inimă.Dar Kate se relaxă şi i se abandonă total,ştiind că este în siguranță,sigură că nu voia să oprească ceea ce se întâmpla.Robert profită sărutul lui devenind tot mai pasional până ce gura lui Kate se deschise şi îi permise să intre.El savura căldura respirației ei care se contopea cu a lui.Limba lui se roti tandru peste buza ei de jos căutând,explorând,bucurându-se.

Ridicându-se pe vârful picioarelor,Kate alinie corpurile lor,delectându-se cu perfecta simetrie.Sânii ei apăsau delicios pe pieptul lui,iar pântecul ei se potrivea atât de perfect cu al lui ca şi cum ar fi fost creați special unul pentru celălalt.
Ei îi plăcea excitarea pe care i-o crea atingerea pulpelor lui tari de cele ale ei.Ea îşi trecu degetele prin părul lui şi prelungi sărutul până se încărcară de tumultul senzațiilor erotice.Ea oftă uşor când el se retrase.
—Mai vreau,şopti ea,privind în ochii lui întunecați,plini de dorință
—Eşti dulce,murmură el pătrunzând între buzele ei pentru alt sărut.Dulce şi minunată.Ea se strânse din nou lângă el,făcându-1 să-şi introducă şi mai adânc limba în gura ei şi rotind-o pe a ei într-un fel de abandonare jucăuşă ațâțându-1,înduplecându-l încurajându-l.El deveni fierbinte şi posesiv,dar şi lui Kate sângele îi fierbea prin vine.Dacă sărutul fusese la început oarecum dirijat de ea,curând îşi dădu seama că îşi împărțea rolul dominant.Jocul lor ar fi putut continua ore întregi sau numai câteva minute,dar în cele din urmă Robert îl întrerupse.Contactul gurilor lor slăbi până ce,în final,minunata senzație nu mai era decât o atingere imperceptibilă.El îşi lăsă fruntea pe a ei şi părea,incapabil să-şi recapete respirația.Cu greu,spuse:
—Nu-mi vine să cred ce mi-ai putut face!
—Îți iubesc corpul Evans.Mă înnebuneşti.Poți să-mi simți +inima bătând? Ea îi ridică mâna şi-i puse palma pe sânul ei,făcându-1 pe Robert să geamă.
—Kate,Kate nu pot face asta.
—Atunci înseamnă că te prefaci destul de bine.Ea arcui degetele lui şi-1 făcu să-i mângâie rotunjimile sânului,o senzație mai erotică decât oricare alta pe care o cunoscuse.Contactul tandru o înfiora şi închise ochii pentru a avea o plăcere totală şi apoi oftă:
—Tare bine mai ştii să te prefaci!
El spuse moale,strecurându-şi mâinile prin părul ei:
—Kate,vreau să fac dragoste cu tine.Ea deschise ochii.
—Da,îmi pot da seama cât de mult mă doreşti.Felul energic în care trupul lui se lăsă peste al ei era grăitor.Kate se simțea arsă de căldura lui.El nu era un băiețandru nerăbdător,dornic să se elibereze.Deşi Robert,ea putea observa,era un amator în,arta dragostei.Era un bărbat puternic,plin de toate dorințele instinctuale,în pofida faptului că dorea să le țină ascunse.
Cealaltă mână a lui coborî flămândă în jos pe spatele ei,lipindu-i trupul de al lui.Mângâietor,el spuse:
—Te doresc aşa de mult! Dar nu o putem face.
—De ce nu?

—Nu-ți pot explica.N-aş şti cum.
—Robert,eu practic mă topesc.
—Nu vreau să-ți fac rău,Kate.Ea îşi muşcă buzele ca să-şi stăpânească plânsul care o podidea din cauza frustării.Apoi ea reuşi să spună:
—Dar eu am încredere în tine,încredere completă.Tulburarea din privirea lui Robert o pătrunse pe Kate ca un cuțit ascuțit şi controlul rigid pe care şi-1 impusese făcea să-i tremure corpul,ceea ce trăda lupta cumplită ce se dădea în el.Fața îi arăta atât de răvăşită încât deodată Kate vru să țipe.Ridicându-se în picioare,el spuse liniştit:
—Dar eu nu am încredere în mine însumi...

CAPITOLUL 9

Deşi nu-i plăcea s-o recunoască,Kate se temea să se întoarcă singură în patul ei pentru cât mai rămăsese din noapte.Ea era prea răscolită atât sexual,cât şi psihic,ideea unei fantome care rătăceşte prin pod făcea imposibil faptul de-a dormi singură.Dar şansele de a dormi cu Robert erau pierdute.Ea nu îndrăznea să-1 preseze în acest sens.
Epuizată şi încă amețită din cauza medicamentelor luate împotriva răcelii,ea nu-şi mai putea ține ochii deschişi.Se întinse pe sofaua din salon şi încercă să stea trează discutând cu Robert despre bunica ei,dar era o bătălie pierdută.În cele din urmă,se strecură în brațele lui Robert şi îşi puse capul pe pieptul lui în pofida tensiunii pe care o simțea în el şi adormi profund.
Uneori,în timpul nopții,ea a fost conştientă că Robert trăsese ceva cald peste amândoi.
—Nu pleca,murmură ea.Nu vreau să fiu singură.
—Nu plec,îi şopti el,luându-i trupul în brațe şi aşezându-1 încă o dată între perne.Picioarele lui le atingeau pe ale ei şi mâna lui Kate era aşezată pe inima lui.
—Mergi înapoi la culcare! înainte de a fi copleşită de somn din nou.Se întrebă dacă Robert dormise în acest timp.Poate că el a stat toată noaptea,ținând-o pe ea în brațe,privind-o cum doarme.Dimineață,ea se trezi şi descoperi că este singură,ieşi,îşi dădu părul pe spate şi se uită la ceas.Era aproape ora zece.
—Robert! strigă ea,dar nu primi nici un răspuns.Se duse până în bucătărie pentru a bea un pahar cu oranjadă.
.”Cel puțin.încep să mă simt mai bine".îşi spuse sorbind sucul.Văzând flaconul cu medicamente contra răcelii pe masă,ea se gândi că Robert nu se însănătoşise încă.Robert.Îşi aminti evenimentele din seara precedentă.Chiar vorbea serios

când spunea că nu are încredere în el? Se întreba dacă el se temea să nu fie prins de o criză de flasback chiar în momentul culminant.Se abținuse de la dragoste,de la viață,din teamă să nu devină nebun şi să omoare pe cineva? Dorința de a-1 cunoaşte mai bine o ardea ca o flacără.„Se va însănătoşi,îşi murmură.Mă voi strădui să fie aşa.Îşi mai puse un pahar cu oranjadă şi porni să-1 caute.Duduitul unui motor de tractor o făcu să iasă afară.Spera să-i găsească pe Robert pe verandă.Nu se aştepta s-o găsească pe mama ei acolo.

—Mama!?Kate aproape că intră în panică.Nu era încă pregătită.Anii de discordie dintre ea şi mama ei erau prea mulți pentru a putea fi trecuți aşa uşor.îi trebuia mai mult timp ca să se pregătească.

„Mămica..." Cynthia Cranston se întoarse grăbită spre ea.Arăta bine,
întotdeauna a arătat aşa,gândi Kate.Era îmbrăcată elegant,însă fără ostentație.Era palidă şi nefiresc de agitată.De obicei ea arăta calmă şi perfect stăpână pe sine.Oricum,în această dimineață nu-şi putea ascunde neliniştea care se putea citi în ochii ei albaştri.

—Kate,şopti ea.În mod stupid,Kate întrebă:

—Ce faci aici?

—Am venit să te văd.Cynthia se strădui să zâmbească,dar colțurile gurii îi tremurară.Bunicul tău mi-a spus că eşti aici,la cabană.

—Doar de puțin timp,spuse ea în grabă.Cred că eu ar fi trebuit să vin să te văd.Îmi pare rău,într-adevăr.Am fost ocupată.Cuvintele îi sunau jalnic şi avu un sentiment de vinovăție pentru că încerca să mintă.Ea îşi putea da seama că mama ştia de ce ea nu făcuse nici un efort pentru a se întâlni până acum.Era încă prea multă tensiune,erau prea multe lucruri care nu fuseseră spuse între ele.Kate roşi.Repede,Cythia făcu un pas şi apucă mâna liberă a lui Kate.A ei tremura.

—Eşti frumoasă,draga mea.Părul îți este mai lung,vai,nu-mi vine să cred cât de mult semeni cu bunica ta!Era exact lucrul cel mai nepotrivit pe care-1 putea spune.Fără să gândească,Kate izbucni.

—Nu începe,te rog.

—Îmi pare rău,spuse Cythia dând înapoi deodată.Se făcu şi mai palidă şi dădu drumul mâinii lui Kate.

—Am uitat.Îți place să crezi despre tine că eşti propria ta persoană.

—Eu sunt propria mea persoană.

—Desigur,desigur.Încă o dată Cynthia arăta o anumită stare de enervare şi bătu în retragere.

—Este,este minunat că te revăd.

—Şi pe mine mă bucură să te văd,murmură Kate ruşinată că-şi pierduse stăpânirea de sine.Întotdeauna sc întâmplă aşa,încercând să comunice cu ea,era ca şi cum ar fi ciocănit într-un zid.Chiar de când era mică,Kate era hotărâtă să dărâme fațada calmă a mamei sale.Dar n-a reuşit niciodată,nu fusese niciodată suficient de puternică pentru a pătrunde prin învelişul de gheață al mamei.Acum sc simțea prost că încercase.Cynthia îşi compuse alt zâmbet tremurat pe față şi-şi forță vocea să sune vesel.
—Gândeam că poate te conving să iei prânzul cu mine în oraş astăzi.Ce spui? Am putea sta de vorbă.
—Am de făcut unele treburi.Trebuie să vină câțiva muncitori.Dick Satriani face câteva lucrări preliminare pentru a putea evalua corect costul reamenajării în întregime.Cynthia se strădui să nu-şi arate dezamăgirea.
—Am observat camionul lui Dick.Are reputație bună pe aici.Şi bunicul tău mi-a vorbit despre ideile tale legate de cabană.Totul sună foarte frumos,într-adevăr.
—Chiar crezi asta?Ochii albaştri ai Cynthiei prinseseră privirea lui Kate.
—Desigur.Kate nu găsi nimic de adăugat.Cynthia reuşi să salveze situația întinzând mâna spre cabană.
—Vechiul loc arată destul de bine,nu-i aşa? Este mult de când n-am mai venit eu aici,dar nu s-a schimbat prea mult.Kate se hotărî să încerce să facă conversație,aşa că spuse:
—Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată la cabană când eram mică.
—Nu,n-am venit niciodată până aici,sus.Cynthia poate să fi roşit puțin,dar ascunse acest lucru încercând să râdă.Îmi place să stau mai mult acasă.Tu îți petreci ore întregi în grădină şi-ți place să te plimbi pe afară.
Kate o contrazise automat:
—După mine,cabana ar fi fost locul perfect pentru tine.Cum se face că ai stat departe de ea? Cynthia evită privirea lui Kate,uitându-se spre lac.
— Oh! amintiri neplăcute,cred.Venind la cabană mi-aş fi amintit despre ea.Aşa că am evitat-o. „Ciudat,gândi Kate,cum nu observase cât de mult suferise familia în urma conflictelor mamă-fiică?"Ea uitase că relațiile dintre Cynthia şi Judith aproape că nici nu existaseră.
—Câți ani aveai când a dispărut Judith?
—Şapte,spune Cynthia zâmbind slab.O vârstă foarte impresionabilă,înțelegi? Presupun că am stat departe de cabană în toți aceşti ani din cauza vreunui jurământ copilăresc pe care mi l-am făcul pe atunci.
—Tu şi bunicul ați evitat amândoi cabana.

—Până astăzi,spuse Cynthia schimbând subiectul.Astăzi m-am trezit cu gândul că aş muri dacă n-aş vedea-o pe draga mea Kate şi...iată-mă aici.
Deşi încerca din toate puterile să pară veselă.Kate îşi dădu uşor seama că de fapt Cynthia era foarte tensionată.Văzând starea de care era cuprinsă mama ei,Kate avu o senzație de vinovăție şi spuse deodată
— De ce nu vii înăuntru,mămico? Am să prepar nişte ceai.
—Oh,nu.N-aş putea.
—Sigur că poți.Am avut o răceală şi nişte ceai mi-ar prinde bine şi mie.
—Ai fost bolnavă?
—Am fost doar puțin răcită.Hai!Deşi voise şi acum să refuze invitația,ea o urmă totuşi pe Kate prin uşa apărată de o perdea.Şi opri şi spuse încet.
—N-am mai pus piciorul în cabană de mai mult de 40 de ani.Kate râse şi împinse uşa deschizând-o larg.
—Ei bine,să nu fii şocată.Ieri m-am lăsat puțin pradă entuziasmului.Iată rezultatul.
—Doamne!Cynthia păşi peste prag şi privi la mizeria pe care o făcuse Kate cu o zi înainte.
—Ce se întâmplă aici?
—Am o idee în legătură cu intrarea în antreu.
—Da,foarte interesant.
— Cred că va deveni un loc de mândrie națională.Hai în bucătărie.Kate intră în alertă când văzu că mama ei se sprijină de uşorul uşii de la bucătărie.
—Mămico,ce s-a întâmplat?
—Sunt bine,o spuse Cynthia în grabă.Doar o mică amețeală din cine ştie ce motiv.Doamne,nu m-aş fi aşteptat să reacționez astfel la vederea acestor camere.
—În ce fel?Cynthia zâmbi blând şi intră în bucătărie.
—Nu ştiu.Este ciudat.Cred că am să vreau aceea ceaşcă de ceai despre care spuneai.Mişcându-sc repede,Kate puse ceainicul pe plită.
—Ce să-ți mai ofer?
—Cred că-mi ajunge doar ceaiul.Cu piciorul Kate deschise frigiderul.
—Ceai este.Poate că voi înghiți o pastilă contra răcelii când îl vom bea.
—Sper că ai grijă de tine.
—Fac tot ce pot.Cynthia îşi puse geanta pe masă.
—Cred că te-ai împrietenit cu Robert.Mândră că putuse rămâne calmă,Kate spuse:
—Cu greu aş putea zice că suntem prieteni.El mă tolerează,asta-i tot.
Kate o urmări cu ochii pe mama ei,curioasă.

—Îl înțelegi?
—Nu în totalitate.Este...complicat.Foarte complicat,ar fi vrut Kate să spună.Ea găsi pungile cu ceai în dulapul din bucătărie.
—Sper că eşti amabilă cu el,spuse Cynthia.
—Nu chiar în mod deosebit.
—Kate,Robert a trecut prin nişte experienţe teribile.E de datoria noastră să-l lăsăm în pace,cred.
—Poate că a avut prea multă pace.
—Ce vrei să spui?
—Nu sunt expert; dar unui psihiatru nu i-ar lua mult timp să-şi dea seama că atâția ani de singurătate nu i-au făcut prea mult bine.Cred că ar fi timpul ca cineva să-l scuture puțin.
—Kate!
—Poate că ar trebui să se confrunte direct cu unele dintre problemele lui pentru a scăpa de ele.Şi mă cunoşti.Sunt pricepută la a crea probleme.
—Kate,cu siguranța că tu...,începu Cynthia alarmată.
—Nu este nevoie să-mi dai nici un sfat în legătură cu Robert,mamă.Ți-ai spus întotdeauna cuvântul în legătură cu băieții cu care îmi dădeam întâlnire când eram în liceu,dar aceste...
—Din cauză că reuşeai întotdeauna să alegi cei mai nepotriviți băieți cu care să te întâlneşti.
—Ce este potrivit pentru o fată de liceu? vru să ştie Kate.
—Un tânăr care să nu aibă cazier juridic,spuse Cynthia prompt.Aminteşte-ți de acel băiat care fura motociclete.Oh,ce figură! De ce l-ai adus acasă nu pot înțelege nici acum!
—Pentru că era amuzant,spuse Kate tăios.Cynthia îi aruncă o privire rece.
—Presupun că era aşa din cauză că-l înfuria pe tatăl tău.
—Tata nu era supărat pe el.Tu ai fost cea care ai sărit în sus până-n tavan.
—Eu niciodată...Cynthia se opri şi oftă.De ce să ne certăm în legătură cu relații care s-au terminat de cel puțin zece ani?
—Tu ai deschis subiectul,spuse Kate supărată.
—Da,cu l-am deschis,şi-mi cer scuze.
Au trecut câteva momente şi apoi Cynthia îşi îndreptă umerii.
—N-am venit să te supăr,Kate,începu ea.Am venit pentru un motiv foarte bine definit.Credeam că am putea să îngropăm trecutul.Brusc,Kate se încorda pentru o altă confruntare.
—Mamă...Dar Cynthia îi contracara protestul.

—Lasă-mă să-ți spun câteva lucruri,vrei? Urăsc confruntările,după cum ştii,aşa că mi-ar plăcea să spun ce am de spus întâi şi tu poți exploda după aceea.Mă bucur că ai venit acasă,draga mea.De fapt,sper că te vei decide să rămâi.
—Mamă...
—Ştiu.ştiu.Nu trebuie să exercit nici o presiune.Dacă aş face-o,tu ai proceda exact invers..
—Nu sunt chiar aşa cum crezi.Eu doar...
—Noi avem stiluri diferite.Ştiu că nu-ți place să auzi aşa ceva,dar te asemeni mult cu mama mea în privința aceasta.Totul trebuia să fie făcut cu scandal.Ei bine,eu nu pot rezista la aşa ceva,Kate.Nu puteam rezista nici atunci şi nu pot suporta ceva de acest gen nici acum.Nu pot fi genul de persoană care țipă şi...
—Eu nu țip.
—Nu,dar îți faci bine cunoscute opiniile.Eu n-o pot face...
—Aşa,deci care este concluzia? Eu nu mă pot schimba,mamă.
—Nu-ți cer să le schimbi,spuse Cynthia.Dar să fii puțin mai înțelegătoare nu poți?
—Înțeleg multe.
—Chiar înțelegi?Ceainicul începu să fluiere în acel moment şi Kate îl luă de pe plită.Concentrându-se asupra preparării ceaiului,ea strânse din dinți şi spuse:
—Îmi înțeleg propriile sentimente,dacă la asta făceai aluzie.Dar nu am nici o idee cum să te iau.Nu spui niciodată ce gândeşti cu adevărat,aşa că eu trebuie să ghicesc.Întotdeauna a fost aşa.încordată,Cynthia spuse:
—Ştiu că avem multe puncte diferite.Poate şi pentru că avem moduri diferite de a ne arăta emoțiile.Dar cu cred că totul s-a întâmplat datorită tatălui tău.nu-i aşa?
—Nu trebuie să vorbim despre el.Nu de aici au început problemele noastre.
—Poate că nu.Dar aceasta te-a făcut să pleci de acasă în cele din urmă,nu-i aşa? Moartea tatălui tău.Uneori tatăl ei apărea ca o amintire îndepărtată,dar durerea care-i izvora din interior era reală într-adevăr.Ea aşează ceainicul jos cu o pocnitură şi îşi înfruntă mama,fiind gata deodată să spună adevărul.
—Moartea lui tata nu m-a făcut să plec de acasă,mamă! Atitudinea ta m-a determinat.Cynthia nu spuse nimic.Ochii ei mari se umplură cu lacrimi.Kate îşi puse palmele pe masă.
—În regulă,am fost îndurerată când tata a murit.Toți am fost îndurerați.Dar tu,tu abia de-ai vărsat o lacrimă.Uneori mă întreb dacă ți-a păsat vreodată cu adevărat de el.
—Cum poți spune un astfel de lucru?
—Fiindcă este adevărat.

—Kate...
—Nu,este rândul meu să vorbesc acum.Întotdeauna am vrut să-ți spun aceste lucruri,dar nu mi-ai dat niciodată şansa.Da,eram supărată pe tine mamă.Nu-mi puteam explica felul în care te-ai comportat,când el a murit.
—Te aşteptai ca eu să mă arunc în foc?
—Desigur că nu! Dar mă aşteptam la unele semne de durere.Puțină compasiune pentru...;Cu o voce calmă,Cynthia spuse:
—Nu mă aştept să înțelegi ce am simțit eu.Relația mea cu Donald era treaba mea,nu a ta.Cât am fost de îndurerată după soțul meu era...
—Ai fost totuşi îndurerată?
—Desigur că am fost!
—N-ai arătat-o niciodată.
—Atunci înseamnă că n-ai fost bun observator.
—Am fost destul de bună.Ți-ai jucat rolul de gazdă încântătoare la funeralii.Încă ai participat şi la un dans al societății de caritate în acea săptămână.
—Nu puteam să nu mă duc.Ei îi dăduseră tatălui tău un premiu pentru unele servicii aduse comunității.Era dureros,dar...
—Trebuia să trimiți pe altcineva în locul tău.A fost un lucru egoist,murdar,pe care l-ai făcut.Te-am urât în acea noapte.Ne-ai lăsat singuri cu durerea noastră,te-ai îmbrăcat festiv şi ai mers la dans.Şi tăticul nu murise nici de-o săptămână.Te-am urât atunci.Un mic zgomot se auzi în uşa bucătăriei,iar Kate şi mama ei se întoarseră să vadă cine a intrat.Era Robert care stătea nemişcat.La mică distanță de ele,şi arătând comic de vinovat că apăruse tocmai într-un moment atât de melodramatic.Îşi drese glasul şi spuse;
—Ăăăă...bună.Cynthia se întoarse la poziția inițială până ce atinse masa,arătând ca şi cum ar fi vrut să se ascundă în pământ
—Mă scuzați,voi veni mai târziu,spuse Robert.
—Nu,nu,interveni Cynthia revenindu-şi şi mergând spre el.Îl trase pe Robert în cameră strecurându-şi mâna pe sub brațul lui.Intră,înainte ca vreunul dintre noi să spună ceva pe care apoi să-l regretăm.
—Dar cel puțin se va spune,mormăi Kate.Nu-mi place să țin în mine ceea ce ar trebui spus.
Cynthia zâmbi spre Robert,ceea ce o înfurie pe Kate şi mai mult.Cum putea pretinde ea că totul este în regulă?Robert arăta teribil de stânjenit şi,ca de obicei,ca şi cum n-ar fi dormit de luni de zile.
Ochii lui negrii erau tiviți cu roşu şi boala îi înroşise puțin nasul. În afara acestor detalii,el i se părea lui Kate magnific.Pantalonii i se mulau perfect pe fundul

îngust,iar tricoul cu mâneci scurte oferea prilejul de a-i admira musculatura viguroasă a mâinilor şi a umerilor Nu se răsese încă,şi ţepii de pe faţă împreună cu părul prea lung îi dădeau un aspect sexy,o apariţie diavolească în acea dimineaţă de vară.Judecând după ciocanul care se balansa la cingătoarea lui se vedea că el muncise deja câteva ore.
Dar numai cu câteva ore înainte el o strânsese în braţe pe Kate,îi ţinuse de cald şi de urât în timpul nopţii.Întinzându-se confortabil de-a lungul corpului lui lung,ea se simţise mult mai bine decât îşi imaginase.Şi fixându-1 în timp ce el se plimba prin bucătărie,Kate nu dorea nimic mai mult decât să-şi treacă braţele în jurul gâtului lui Robert şi sâ-1 sărute cu pasiune.Dar nu cu mama stând alături de ei fireşte.
—Nu suntem o familie obişnuită,nu-i aşa,Robert? spuse Cynthia.Îţi pare rău că te-ai încurcat cu noi?
—Îi pare rău numai că s-a încurcat cu mine,replică Kate,întorcându-se,înainte ca mama ei să observe cât de mult o tulburase apariţia lui Robert.Nu-i aşa,Evans?
Robert sesiză nervozitatea din vocea lui Kate şi nu era sigur pe cine era supărată,pe Cynthia sau pe el.Intrase într-un moment nepotrivit,bineînţeles,dar avea sentimentul că ea nu era supărată numai pe mama ei.Refuză să-i întâlnească privirea.Cu oarecare surprindere,Cynthia spuse.
—Aveţi o legătură voi doi?Încă părând supărată,Kate o repezi:
—Aceasta este modul politicos al mamei de-a întreba dacă nu am ajuns încă în pat.Nu,n-am ajuns,mamă!„Noaptea trecută nu trebuia să se întâmple ceea ce s-a întâmplat,îşi spuse Robert.Am mers prea departe şi acum totul se dărâmă încă înainte de a începe."Kate se întoarse cu spatele la el şi poziţia ţeapănă a spatelui ei zvelt îi transmise lui Robert mesajul care trebuia.Nu dorea să-1 vadă prin preajma ei în aceasta dimineaţă! Şi de ce oare nu dorea?
Avea probabil o mulţime de bărbaţi care se învârteau pe lângă ea în Detroit.Ce treabă ar fi putut avea ea cu un amărât ca el? Ea gândea că face cu el un act de caritate,presupuse el.Ea îşi imaginase că ar putea folosi sexul ca pentru a-i uşura lui durerea.Ori,poate ea chiar a reuşit să scape de bărbaţi periculoşi.În orice caz lui Kate îi plăcea să împingă lucrurile până la extreme.
O parte din el ar fi vrut să o înşface pe Kate de umeri,s-o întoarcă şi să o facă să înţeleagă ceea ce simţea el.O dorea,pentru numele lui Dumnezeu! Era prima femeie care reuşea să-1 tulbure în aşa hal după un deceniu.Doamne,câte ore o ţinuse lângă el noaptea trecută,ascultându-i respiraţia,tânjind să-i atingă corpul,întrebându-se cum arată sânii ei,minunându-se de fineţea pielii ei? Dar el se rezumă numai la a-şi îngropa faţa în părul ei lung şi în a o ţine strâns în braţe.

Şi pentru prima dată,după mii de nopți,Robert nu avusese nici un coşmar.A fost ceva magic.De fapt,el a dormit pentru puțin timp,apoi s-a trezit devreme şi s-a hotărât să plece înainte ca dorința lui pentru Kate să-i copleşească pe amândoi.Se ghemuise aşa de frumos la pieptul lui! Ce uşor i-ar fi fost să-i arunce hainele de pe ea şi să o sărute pentru a o trezi şi să pătrundă în miezul sufletului ei!Dar s-a stăpânit şi a plecat pe furiş înainte ca ea să se scoale.Un alt lucru bun.Evident,Kate nu dorea să-l vadă deloc în această dimineață.
Cynthia roşi:
—Nu asta am vrut să spun.Eu numai...
—Nu avem nici o relație,spuse Robert gentil.Locuim sub acelaşi acoperiş pentru o perioadă de timp.Kate trânti o ceaşcă de ceai pe masă.
—Are dreptate.Nu este nimic între noi.
—Absolut nimic,fu de acord Robert.Apoi strănută.
—Oh,Doamne! oftă Kate,întorcându-se spre el.
—Să nu mai faci asta încă o dată! Dick Satriani crede că am scăpat de viruşi.
—E vina ta că ai adus aici viruşii.Robert strănută din nou şi îşi căută în buzunar o batistă.
—Pentru numele lui Dumnezeu,nu ai luat o pastilă contra răcelii azi-dimineață? spuse Kate cu reproş.
—Am uitat.Ea luă flaconul cu pastile de pe masă şi îl împinse spre el.
—Ce mai aştepți? Să-ți dau eu pastila pe gât?
—Pot să-mi port şi singur de grijă!Mâinile lor se ciocniră,căutând fiecare să ia flaconul cu medicamente.Kate se uită la el şi pentru un moment privirile lor se întâlniră.Robert realiză că se înşelase.Nu-l disprețuia.Departe de asta.Kate se înroşi ca o adolescentă,ceea ce făcea să sporească strălucirea ochilor ei,iar degetele începură să-i tremure în mâna lui.Gura ei se deschise - acea minunată,delicioasă gură a ei - dar nu reuşi să scoată nici un sunet.
„Ei,ei,gândi Robert zăpăcit de dorința pe care o vedea clar în ochii ei,am judecat greşit din nou."Kate se întoarse repede cu spatele de parcă ar fi ars-o ceva când mâinile lor s-au atins.Simulând o mânie bruscă pe care în mod evident nu o simțea,ea spuse:
—Ei bine,nu prea ştii să te îngrijeşti singur.Ai luat masa?
—Păi...
—Trebuie să iei multă vitamină C.Îți voi turna nişte suc de portocale.Multe lichide,asta este important.Îți voi face şi nişte ceai de plante.
—Să nu-mi faci nici o favoare,replică Robert blând.
—Favoare! Cine va suferi dacă vei fi bolnav pentru zile întregi.Nu te agita.

—Nu mă agit.
—Voi doi semănați cu un cuplu căsătorit de mult timp,interveni Cynthia zâmbind cu subânțeles.
—Nu suntem un cuplu! țipă Kate furioasă.Robert nu se putu abține şi izbucni în râs.Uimită,Cynthia se uită la el şi spuse:
—Vai,Robert,nu cred că te-am mai auzit vorbind atât de mult vreodată,iar acum tu...
—Râde de mine tot timpul! o întrerupse Kate.Aparent,sunt foarte comică.
—Nu eşti comică! zise Robert.Nu tot timpul! Ea nu se putu abține să nu zâmbească înciudată.
—Sper să fiu luată şi eu în serios pe aici!
—Crede-mă,explică el,te iau foarte în serios.Şi Dick Satriani te ia foarte în serios.A fost aici pentru câteva ore.
—Câteva...! De ce nu m-ai chemat?
—Pentru că trebuia să te odihneşti.Dick a început să sape jos,pe lângă lac,să vadă conducta de apă.
—Ce a descoperit?
—Tot felul de lucruri.El vrea să te uiți şi tu.Poate se cuvine să te duci şi tu,Cynthia.Tu probabil ştii mai multe despre cum erau aşezate lucrurile în gheretă.Zâmbetul Cynthiei păli.
—Oh,nu,zise ea.Nu ştiu nimic.
—Dar conductele de apă de la lac...
—Serios,insistă ea.Nu-mi amintesc nimic de Greatoak.Eu eram un copil.Am venit numai să o văd pe Kate.Nu pot sta.
—Bine,dar instalația electrică? întrebă Robert încercând din nou.Îți aminteşti când au fost instalate cablurile?Pentru o clipă,vocea Cynthiei se ridică şi izbucni cu emoție.Plângea.
—Nu-mi amintesc nimic.Kate părea surprinsă de ieşirea mamei ei şi Robert se trezi punându-şi întrebări.
—Nu-i nimic! puse el Ne vom descurca noi,sunt sigur.Cynthia întinse mâna după poşetă.
—Mai bine plec.Evident,tu ai treabă de făcut.
—Mamă...Îmi parc rău că nu pot să stau la o ceaşcă de ceai dar am alte lucruri de rezolvat.Se întoarse,aproape grăbindu-se să plece,dar Robert făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată,o prinse pe Cynthia de mână şi o opri.În toți aceşti ani de când o ştia,nu încercase nici un contact,dar dimineața aceasta el făcu o excepție.Ea ezită şi îşi întoarse fața spre el la fel de surprinsă ca şi el.

—Întoarce-te într-o zi,cât de curând,Cynthia,spuse Robert,mă bucur să te văd aici.Ea schiță un zâmbet şi se smulse din mâna lui.Fără un cuvânt,ea plecă.Kate îşi conduse mama,iar Robert începu să se gândească la multe lucruri.Când ele ajunseră la intrare,un strigăt veni dinspre grădină.
—Evans! Miss Cranston!Dick Satriani se grăbi pe scări,fără răsuflare şi alb ca varul se agăță de grilajul de la intrare,părând aproape incapabil să vorbească.Evident,alergase tocmai de la lac.Kate îşi recăpătă prima vocea:
—Ce s-a întâmplat,Dick? Omul privi drept la Robert şi spuse precipitat:
—Mai bine ai veni cu mine până jos.Ne-am lovit de ceva.
—Lovit de ce? întrebă Kate.Ai spart vreo conductă?Robert citi expresia de pe fața lui Dick şi coborî imediat treptele.Ceva grav se întâmplase,şi Dick nu dorea să o spună în fața lui Kate.Robert mai văzuse acea expresie pe fețele unor bărbați care doreau să-şi cruțe femeile de lucruri teribile.În Cambodgia expresia aceasta anunță multe atrocități.El se grăbi să plece.Kate îl prinse de umăr:
—Robert...Se întoarse şi îi strânse mâinile.Pentru jumătate de minut ea stătu pe verandă şi privi pe cei doi grăbindu-se să ajungă la lac.
Paşii mari ai lui Robert îi întreceau uşor pe cei ai lui Dick în timp ce fugeau spre lac.Tensiunea era prea mare.
—Mă duc şi eu jos,spuse ea.
—Kate,aşteaptă! o imploră Cynthia,blocând ieşirea,ținându-se cu amândouă mâinile de uşa verandei.
—Dacă s-a întâmplat ceva grav...
—Ce s-ar fi putut întâmpla? De ce se poartă aşa de ciudat? Mă duc.
—Kate!Ea nu mai aşteptă argumentul mamei.Lăsând-o pe Cynthia pe verandă,Kate coborî scările şi se îndreptă spre lac,unde Dick şi oamenii lui săpaseră.Patru dintre ei erau în gaura unde fusese digul.Robert privi sus,văzând-o pe Kate că se apropie.Se ridică şi se repezi înaintea ei oprind-o din drum.
—Nu! spuse.Fața lui era liniştită.
—Nu ce? La dracu,ce s-a întâmplat.Evans?
—Kate,nu te uita!Ea încercă să treacă de el,dar Robert o prinse în brațe,nedându-i voie să mai facă vreun pas.
—Opreşte-te! zise el.Tu nu trebuie să vezi!
—Să văd ce? Lasă-mă!
—E un schelet.Strânsoarea lui Robert slăbi,în timp ce Kate se oprise să se lupte cu el.
—Un...un cadavru? Un mort?

—Un om! fu de acord Robert.Nu pot să-ți spun de cât timp este acolo,dar în orice caz de mulți ani.Tu nu trebuie să-1 vezi.Du-te înapoi în casă.Ia camioneta şi du-te la cel mai apropiat telefon.Cheamă poliția.
— Poliția? Oroarea şi repulsia o cuprinse pe Kate cu o viteză uimitoare.La ce ne-ar folosi poliția?
—Kate,spuse el sever,cheamă poliția!Şocul de a-l auzi pe Robert comandând,fu de ajuns ca ea să plece spre cabană.Când ajunse pe verandă,mama ei țipă:
—Ce s-a întâmplat?
—Un schelet,spuse Kate nepăsătoare,încercând să se stăpânească.Era îngropat acolo de mult timp,aşa spune Robert.
—Un schelet,repetă Cynthia.Auzind tonul mamei sale,Kate se opri înspăimântată.Cynthia Cranston nu era surprinsă de aflarea faptului că un schelet fusese descoperit pe proprietatea familiei.Ea nu părea şocată.Părea speriată.

CAPITOLUL 10

Kate urmă întocmai ordinele lui Robert şi se duse la cea mai apropiată casă din Blynton,bătu la uşă şi ceru să folosească telefonul.Telefonă la poliție şi apoi se grăbi să ajungă înapoi la Greatoak pentru a-i putea conduce pe polițişti la malul lacului,acolo unde săpase Dick.Cynthia trebuie să fi plecat între timp,dar Kate nu observase că mama ei plecase pe furiş o oră mai târziu,când îl văzu pe bunicul său apărând din spatele unei maşini de poliție.
Michael ieşi din maşină,dar nu-i urmă pe polițişti,Kate îl recunoscuse pe şeriful Brandt şi pe Rick Blatter jos pe pajişte.
Michael stătea lângă camionetă sprijinindu-se de portiera deschisă.Părea că dintr-o dată îşi pierduse stăpânirea de sine şi tremura,ca un moşneguț.
—Bunicule! strigă Kate grăbindu-se spre el.Ce faci aici?
—Şeriful Brandt m-a chemat,spuse el,revenindu-şi întrucâtva.A spus că aici este o urgență.E proprietatea mea,şi iată-mă.
—Nu-i nici o urgență! Poate acum 20 ani a fost,dar acum nu mai este.Dick Satriani sapă şi...
—Nu ți-am dat permisiunea să sapi pământul!
—Nu era mare lucra,îl luă repede Kate.Verificam conductele de apă,asta-i tot. Numai că Dick a găsit un schelet.Privirea ascuțită a lui Michael trecu de la Kate la grupul de oameni care stăteau în jurul gropii de lângă lac.Fața deja palidă căpătase culoarea gri-vineție şi întrebă răguşit.
—Al cui schelet?

—Nu ştiu.Robert nu m-a lăsat să mă uit! Michael îşi înghiţi nodul din gât.
—Bun om! spuse el.Îngrijorat,se întoarse şi privi ghereta.Ochii lui fixau ferestrele goale,acoperişul decolorat şi veranda care se dărâma,cu o expresie care o uimi pe Kate.El n-a văzut ghereta timp de 40 de ani,îşi aminti Kate.„Oare ce amintiri avea el despre acel loc?" se întrebă ea.
Privind faţa încruntată a bunicului,Kate îşi dădu seama că nu erau nişte amintiri plăcute.Păşi către el şi îl luă de mână.
—Azi e o zi istorică,bănuiesc.Amândoi,atât tu cât şi mama.aţi venit pentru prima dată de când...oare de când,mă întreb? Când ai fost ultima dată aici,bunicule?
—Nu-mi amintesc! se irită Michael,deşi lui Kate îi era clar că el îşi aminteşte foarte bine.
—Ce s-a întâmplat,bunicule?
—Nimic! Este...este un şoc să revăd acest loc.
—Vrei să vorbeşti cu poliţiştii?Michael se uită repede încă o dată de-a lungul pajiştii şi sprâncenele sale se încruntară cu durere în timp ce se uita la cei doi poliţişti ghemuiţi acolo jos.
—Nu,spuse el moale.Nu trebuie să mă duc acolo.Kate începu să pună mai multe întrebări,dar Michael se desprinse din mâna ei care-1 strângea şi începu să meargă cu paşi mari pe mijlocul şoselei.Părea şocat,decise ea.Ori supărat.
—O,cerule,spuse el,ca şi cum Kate n-ar fi fost acolo.Nu m-am aşteptat niciodată să mă simt în aşa hal!
—Ce hal,bunicule?El o ignoră şi merse în verandă,cu paşi surprinzător de şovăielnici pentru un om cu o vitalitate ca a lui.Kate îl urmă,temându-se dintr-o dată să nu cadă pe scări.Dar el le urcă repede,apoi stătu la uşa vechii verande pentru un lung moment,respirând cu aviditate aerul pădurii şi luptându-se cu emoţia care în mod evident pusese stăpânire pe el.Părea că nu a observat-o pe Kate care îl urmărise.Privi fix lacul scânteietor şi suspină:
—Judith,spuse el uşor,nu trebuie să pleci!Apoi Michael se întoarse şi intră.Kate ştia că trebuie să-1 lase să se uite o clipă la acest loc,în pace.Dar curiozitatea ei era prea arzătoare,aşa că,după cîteva momente,îşi urmă bunicul.Îl găsi stând în mijlocul holului,uitându-se la schele.
—Care-i problema? întrebă el.
—Nici una.Încercam să văd dacă camera nu poate fi lărgită.Cred că arată ca şi cum o bilă de metal a demolatorilor a venit pe fereastră,dar...Michael mormări:
—Tot locul acesta ar trebui demolat!
—Bunicule,dar e o clădire frumoasă! El scutură din cap.

Kate se apropie ca să-i vadă faţa.
—Ai alte gânduri pentru refacerea cabanei?
—Poate,spuse el scurt.Dacă ar fi după mine,unele lucruri pe lumea asta ar trebui să fie îngropate.Michael nu-i dădu lui Kate nici o şansă de a-i răspunde.Brusc,el se întoarse şi făcu o scurtă trecere în revistă a camerelor de jos,privind mai mult sufrageria şi îşi trecu neîndemânatic degetele peste clapele pianului nefolosit.Kate îşi urmă bunicul la o distanţă respectabilă,oferindu-i posibilitatea de a se lupta cu amintirile pe care i le trezeau acest loc.Părea foarte emoționat,în ciuda eforturilor lui de a-şi masca sentimentele.
După ce descoperise din întâmplare lucrurile lui Judith în mansardă cu o noapte înainte,Kate se gândi de multe ori la bunica ei.Nu ştiuse niciodată ce fel de relație fusese între bucnicul ei şi Judith.Familia ei nu vorbea niciodată despre asta.Trebuie să se fi iubit cândva,gândi ca,dar cum se simțise Michael când nevasta lui l-a părăsit? Oare se certaseră? Oare chiar l-a părăsit Judith pentru a sc întâlni cu un alt bărbat? Ori o alungase Michael?
DE CE BUNICUL NU VORBEA NICIODATĂ DESPRE EA? DE CE ERA UN SECRET AŞA DE MARE?
Michael ezita,stând pe hol,uitându-se la uşa dormitorului lui Judith,care fusese lăsată deschisă cu o noapte înainte.
—Cine a fost acolo? întrebă el.
—Robert şi eu,răspunse Kate repede.Am auzit zgomote,aşa că a trebuit să ne uităm.
—Ce fel de zgomote? Kate ridică din umeri.
—Nişte zgomote stranii ce veneau de la mansardă.Sper ca tu să nu te superi,bunicule.Ştiu că tu nu ai vrut ca această cameră să fie deranjată.
—Cred că nu mai contează acum.El împinse uşa şi stătu în pragul dormitorului soției sale.Aproape şoptit,el spuse:
—Nu am crezut că o să mai văd această cameră.Portretul de deasupra căminului îi atrase privirea,şi pentru prima dată în 40 ani,Michael se uită la faţa nevestei sale.Portretul lui Judith zâmbea răutăcios spre el,părul ei lung era cârlionțat inocent în jurul nu mai puțin inocentei fețe.
—A fost o femeie vanitoasă,spuse deodată Michael.Cine şi-ar atârna propriul portret în cameră decât o femeie ca Judith?Kate intrase şi ea în cameră,dar stătea aproape de uşă.
—Trebuie să fi avut şi ceva calități,bunicule.Michael râse cu amărăciune.
—Oh.da! Multe calități.Era frumoasă,firește.O femeie cu spirit.Semăna mult cu tine.

—Nu sunt vanitoasă!
—Nu,dar eşti impetuoasă,îți place să rişti.Ea era ca viața însăşi,plină de exuberanță şi foc.Dumnezeule,spuse el,vocea lui iritându-se dintr-o dată,îmi lipseşte uneori.
—Bunicule.., Kate îşi dădu seama că nu găseşte cuvintele care să-l liniştească pe Michael Brunschwig.El se agață de cuvertura patului şi îşi lăsă umerii în jos,ca şi cum ar fi fost uşurați de memoria femeii pe care o iubise cândva.
—Judith,spuse el.Eu te-am iubit.Ştiu că tu credeai altceva,şi Dumnezeu mi-e martor câte certuri cumplite am avut.Râse scurt.Îți aminteşti noaptea în care m-ai dat afară din casă în zăpadă? Am încercat să merg în oraş pe gheața lacului şi gheața s-a spart.Aş fi putut să mor,dar tu m-ai urmărit şi...ei bine,am sfârşit prin a ne petrece restul serii pe o pătură în fața focului,îți aminteşti?
Kate îngheță.Se simțea mai mult ca oricând ca un intrus.Şi mai simțea o altă emoție pe care nu o mai avusese,aceea de vină.Poate că ea şi-a neglijat prea mult familia.Michael continua să vorbească,nefiind conştient că nu Kate era femeia cu care se căsătorise cu mult timp în urmă.Îşi aplecă capul şi spuse:
—Nu pot să-mi amintesc cum căsătoria a început să nu mai meargă.Credeam că suntem înnebuniți unul după celălalt.Apoi...poate că ducându-te la Greatoak am comis o greşeală.Era prea izolat pentru o femeie ca tine.Nu aveam nici un prieten pe-aici.Şi poate în...poate nu eram destul de „soţ” ca să te fac să uiți asta.
Kate îşi dorea să-l poată opri.Ea nu-l văzuse niciodată pe bunicul atât de supărat.Michael era un om tare patriarhal care îşi conduse familia cu o mână de oțel.Lumea lui fusese o Evanghelie până să crească ea.Dar azi părea dărâmat.Ale cui erau lacrimile acelea care străluceau pe fața lui aspră? Michael şoptea:
—Judith,îmi pare rău.Pentru ce ți-am făcut; îmi pare rău.Kate merse spre el şi îl prinse de mâini.
—Bunicule,opreşte-te.El se uită în ochii ei şi spuse printre lacrimi:
—Sper să mă fi iertat,dragostea mea.Eu te-am iertat cu mult timp în urmă.Nu-mi mai pasă de ceea ce faci.Eu doresc să se termine.
—S-a terminat,bunicule.Michael scutură din cap şi se întoarse:
—Uneori mi-e teamă că de-abia începe.
El se repezi spre ieşirea din dormitor,trecând orbeşte peste Robert,care venise fără zgomot.
—Ce sc întâmplă? zise el.
—Nu sunt sigură.Bunicule,aşteaptă!Robert îi prinse încheietura mâinii,îngrijorat de privirea lui Michael când a plecat.
—Lasă-l să plece Kate.

—E supărat.Ceva nu e în regulă,Robert.Nu înțeleg.
—Lasă-i timp.Nu vrea să vorbească încă.
—Credea că eu sunt Judith.
—Nu,nu credea,spuse Robert ferm.Crede-mă,ştiu despre ce vorbesc.Era numai incoerent,lăsându-se dominat de amintiri dureroase.E un om bătrân,Kate.
Furioasă,ea țipă:
—Nu,nu este! Este mai puternic decât a fost vreodată! Robert suspină:
—Ceva l-a tulburat foarte tare şi pun la pariu că e doamna de la lac.
—Cine e?
—Cadavrul pe care Dick l-a scos la suprafață.Cu răsuflarea tăiată.Kate se lăsă moale pe uşorul uşii.
—Ce te face să crezi că a fost o femeie?
—Nu ştiu,spuse Robert repede.Numai un instinct,cred.Poate greşesc.El o privi,apoi îi înlătură câteva fire de păr din ochi.Era un gest delicat,dar care spunea multe.Te simți bine?Kate aprobă şi încercă să se relaxeze.
—Îmi voi reveni.Sunt numai îngrijorată pentru bunicul.Presimt ceva rău.Robert.Nu-mi pot da seama de ce s-a supărat atât de tare.
—El nu mai fusese la Greatoak de mult timp.Poate faptul că a văzut locul din nou să-i fi produs schimbarea.
—Este în legătură cu Judith,spuse Kate,respirând din greu.Sunt sigură.
Robert îi întâlni privirea şi se uitară unul la celălalt îndelung.
Ceva se lumină în mintea lui Kate,dar nu putea să accepte acel gând.
—Nu, îi spuse ea lui Robert,ştiu la ce te gândeşti.
—Nu mă gândesc la asta zise el.Tu crezi aşa ceva.
—Doar nu crezi...
—Că doamna de la lac este...
—...Judith.murmură Kate.Părea imposibil.Ani de zile ea fusese convinsă că bunica ei fugise cu unul dintre iubiții ei,părăsindu-şi soțul şi fiica,Cynthia.
—Ce însemna asta,îl întrebă ea pe Robert.

—Nu înseamnă nimic,spuse Robert repede.Este imaginația ta bogată care a luat-o din nou razna,asta-i tot.Femeia nu poate fi Judith.Există altă explicație,sunt sigur.,
—Cum putem afla?
— Poliția a luat scheletul.Se vor face diverse determinări.Vom avea nişte răspunsuri în curând.
—Robert,eu...Mâinile lui i le luară cu blândețe pe ale ei pentru a o linişti.

—Este O.K..spuse el.
—Nu,nu este.Oh.familia este supusă unor presiuni atât de mari uneori! Eu vreau ca bunicul să se regăsească.Pentru numele lui Dumnezeu,el e singurul sănătos dintre toți!Robert zâmbi:
—Inclusiv tu?
—Mă faci nebună?
—Nu,spuse el imediat,devenind serios.Şi tu ai defectele tale,dar nu eşti nebună.
Kate îi aruncă o privire timidă:
—Crezi asta chiar şi după ce ai auzit cearta mea cu mama azi dimineață?
—Nu trăgeam cu urechea,să ştii.Numai că vorbeai aşa de tare încât...
—Nu mă menaja! spuse ea alunecând din strânsoarea lui şi întorcându-se în dormitor.Nu am simțul umorului când este vorba despre mama mea.La dracu,aş fi vrut să nu mă surprindă!Robert îşi încrucişa brațele pe piept şi se îndreptă spre uşa deschisă.
—Nu te-a surprins,Kate.Tu ai venit înapoi în oraş de bunăvoie,aşa că trebuia să-ți închipui că te vei întâlni cu ea.Tu nu erai pregătită pentru a face față conflictului.
—Ai dreptate,spuse Kate încetişor,nu eram.Nu sunt sigură că voi fi vreodată.
Necazul cu Cynthia data de mai de multă vreme decât îşi putea Kate aminti.Ea simțise tensiunea încă de la început,de când era mică.Cum putea să ignore privirea rece a mamei ei în timp ce se uita la ea,jucându-se.Sau îngrijorarea de pe fața ei când Kate se îmbrăca şi ieşea cu băieții? Dragoste.Mândrie.
Nerăbdare.Şi frică.Kate simțise toate aceste emoții la mama ei.
Dar adevărata problemă a izbucnit când Kate era o adolescentă.Relația lor s-a schimbat atunci.
—Mama ta nu este un monstru! apuse Robert.
—Ştiu asta!
—Şi atunci care e motivul neînțelegerilor dintre voi?
—Nu vreau să vorbesc despre asta!
—De ce?
—Uite,îl repezi Kate furioasă,eu nu te forțez să-mi spui detalii despre amintirile dureroase,nu-i aşa? Las-o moartă.O.K?Robert nu se lăsă impresionat de mânia ei.
—Ce mi-ai spus noaptea trecută? Că poate ar fi bine să mă aud spunând ceea ce mă deranjează!Kate suspină.Să rezume istoria familiei era o treabă grea,mai ales că fiecare dintre membrii ei avea obiceiul de a complica lucrurile.Nici nu spunea nimic celorlalți.Poate ar fi fost toți stânjeniți dacă ar fi făcut-o sau poate ar fi fost

insuficient de politicoşi,dar,în orice caz,Kate nu-şi putea aduce aminte nici o neînțelegere între rudele ei şi cele la care luase parte şi conflictul cu Cynthia era cel mai complicat dintre toate.
—Din cauza tatălui meu,bănuiesc,oftă Kate.
—Tatăl tău? Credeam că a murit.
—Da.Dar modul în care a murit este...este...Izbucni într-un râs scurt şi nervos când îşi dădu seama că nu mai putea spune nimic.
—Kate,spuse Robert aşteptând răbdător lângă uşă.Cum a murit tatăl tău? De ce sunteți pornite tu şi Cynthia aşa de tare una împotriva alteia?
—Tatăl meu s-a sinucis,spuse Kate.Uite aşa,simplu.Şi e vina mamei melc.
Ea nu dorea să mai spună nimic.De altfel,nici nu ar fi avut vreun rost să continue pentru că îşi dădu seama că e incapabilă să mai vorbească.Kate fugi pe lângă Robert,grăbindu-se să se îndepărteze cât mai mult de dormitorul bunicii.Dintr-odată părea plin de stafii.Robert simți furtuna venind cu mult timp înainte de a auzi primul tunet.Deşi dorea să o caute pe Kate şi s-o facă să spună adevărul el o aşteptă să vină şi să-i spună de bunăvoie.Totuşi ea nu veni.
La ora şapte în acea seară,Robert se întrebă dacă ea nu s-a decis să se întoarcă înapoi la Detroit.Nu putea să o găsească nicăieri.Nici în gheretă,nici stând în verandă ori dărâmând pereții pe hol.Începu să se îngrijoreze,apoi realiză că este profund agitat.Unde putea să fie?În cele din urmă,râse:Ce s-a întâmplat? Cu o săptămână în urmă erai speriat de moarte să mai ai pe cineva în cabană.Acum te duci să o cauți?"O găsi totuşi sărind pe pietrele de lângă lac.În zona unde era pontonul pentru barcă.Cu spatele la cabană,cufundată în gândurile ei,părea că a uitat de tot şi de toate.
Uşurarea lui Robert când văzu silueta ei zveltă pe fundalul unui soare acoperit de norii furtunii fu imensă,ca şi cum i s-ar fi luat o povară uriaşă de pe umeri.Dar simți şocul în piept: „Doamne,cât e de frumoasă!" Tehnica ei de a sări de pe o piatră pe alta era bună şi făcea ca părul să-i salte pe umeri la fiecare săritură.Robert se opri şi îşi puse mâinile în buzunarele blugilor privind-o.Nu numai că era frumoasă,dar un fel de energie o înconjura ca o aură.Era plină de un foc interior.O femeie formidabilă.O forță irezistibilă.Trebuie să-i fi simțit privirea căci se întoarse un minut mai târziu şi îl privi de la capătul pontonului.
—Îmi pare rău,zise ea.Sunt un gunoi!
—Nu eşti un gunoi!
—Mă simt de parcă toată viața mea ar fi explodat.Am venit înapoi la Blynton din greşeală,dar s-au întâmplat atâtea! Am o senzație de vinovăție față de toate acestea.

—Este O.K.Robert aşteaptă până când Kate veni de la ponton.Era desculță,iar lumina serii ce se lăsa îi ilumina corpul într-un mod incandescent ieşit din comun.Acest lucru îi tăie respirația lui Robert.Era irezistibilă şi feminină.Se opri la un metru de el şi sc încruntă:
—Nu.nu-i O.K.în familia mea sunt multe probleme.Şi acum a mai apărut şi scheletul care a fost descoperit.
—Poate nu are nimic de-a face cu familia ta.
—Dar poate are.Oh,Robert,poate sunt eu prea fatalistă! Găsirea acelui schelet m-a supărat.Dar în nopatea asta mă voi gândi la tine.
—La mine?
—Da,la tine şi mine.E adevărat că o persoană trebuie să spună tot ce are pe suflet.Să spună tot ce o frământă.Să vorbească din toată inima.Dacă nu despre tot,măcar despre lucrurile care o irită.
—O.K.,spuse Robert,deci? Kate inspiră adânc şi spuse încetişor:
—Eu nu-mi urăsc mama,să ştii.Nu cu adevărat.Dar sunt furioasă pe ea pentru felul cum se comporta înainte ca tatăl meu să moară.
—Mi-ai spus că s-a sinucis.Kate înclină din cap.
—Da,s-a sinucis.Şi când a facut-o,mama mea...ei bine,nu părea deloc mâhnită.
—Unii oameni reacționează diferit în astfel de situații.
—Dar ea nici măcar nu a plâns,Robert.Şi ar fi putut să-l oprească să se sinucidă.
—Asta ai vrut să zici când mi-ai declarat că ea l-a ucis? Kate aprobă.
—Tatăl meu avea nevoie de ajutor.Ajutor financiar,mai ales.Şi ea ar fi putut să aranjeze totul cu banii ei.
—Cynthia avea bani?
—Oh,da! Moştenise mulți bani de la o mătuşă din familia lui Judith şi ar fi putut cere şi bunicului un împrumut.
—Poate că tatăl tău era prea mândru să accepte banii ei.
—Asta-i o prostie...Oh,la dracu,nu pot să-ți explic.
—Ba da,poți.Vorbeşte!
Robert luă mâna lui Kate.Ea se opuse o clipă,dar el insistă.O trase pe iarbă lângă cel mai înalt stejar şi se aşezară.Kate se aşează turceşte şi îl privi cu atenție.
Robert începu încetişor,alegându-şi cu grijă cuvintele.
—Poate că tu n-ai văzut niciodată lucrurile obiectiv.Nu eram aici în acea vreme,dar ştiu mulți oameni cărora le-ar fi venit foarte greu să ceară bani de la soțiile lor bogate.

—Nu pot să accept asta.Dacă l-ar fi iubit cu adevărat pe tata,l-ar fi obligat să primească banii.Pentru a-i salva viața,de dragul lui Alan.Ar fi trebuit să-i ofere măcar! Robert încă îi ținea mâna şi îşi împleti degetele cu cele ale ei.
—Kate,este imposibil să cunoşti circumstanțele.Erai tânără când toate acestea s-au întâmplat,corect? Poate imaginea pe care o aveai atunci nu era aşa clară pe cât crezi.Ea îşi smulse mâna din strânsoare şi spuse morocănos:
—Trebuia să mă aştept că îi vei lua apărarea!
—Nu iau apărarea nimănui!
—Serios? Ochii ei scăpărau de mânie.De fapt,ce se întâmplă între tine şi mama?
—Suntem prieteni,spuse Robert.Poate că este singurul meu prieten.Kate se uită acru la el:
—Mulțumesc mult! Credeam că este ceva între mine şi tine,dar bănuiesc...
—Nu asta am vrut să spun,şi tu ştii.Sunt bucuros că eşti aici.Ea râse.
—Nu credeam că voi auzi asta vreodată!Robert trebuia să fie de acord.Până să apară Kate,nu fusese nimeni care să-i încalce singurătatea.Chiar şi Cynthia păstrase o oarecare distanță şi el fusese mulțumit de faptul că ea stătea departe de cabană.Dar el spuse:
—Cynthia a fost bună cu mine.Cred că am ajuns să ne înțelegem puțin unul pe celălalt.Şi nu pot să-mi imaginez că a ignorat deliberat necazurile tatălui tău.
—Poate că nu-1 iubea!
—Nu vorbi prostii!
—Vorbesc serios,insistă Kate.Nu am simțit niciodată ca între ei să fi fost vreo mare pasiune.
—O mare pasiune?
—Ştii tu.Acea dragoste care te face să arzi.Nu a existat aşa ceva între ei.
— Cum poți fi sigură?
—Pentru că sunt!Robert nu se putu abține să nu zâmbească.
—Şi cum arată o mare pasiune?
—E minunată,spuse Kate rapid,încrucişându-şi mâinile pe piept într-un gest romantic inconştient.Arată...E ca şi cum...ca şi cum...Oh,nu pot să-ți explic!
— Încearcă.

— Ei bine,e...Să fiu cinstită,e la fel cu ceea ce-am simțit noaptea trecută. Robert tăcu deodată.
—Şi felul în care te uitai la mine azi-dimineață,spuse Kate,privirea ei fixând deodată lumina slabă serii ce cădea.E sexul care vine din arderea sunetului unei persoane.Am văzut-o pe fața ta azi.

—Kate....începu Robert,dar nu putu să continue.Ea zâmbi:
—Eşti stânjenit?
—Nu,numai că eu,eu cred că nu se cuvine să continuăm discuția pe acest subiect,asta-i tot.Vorbim despre mama şi tatăl tău.
Ea îl studie,capricioasă.îndelung.
—M-am săturat să vorbesc despre asta.Mă face tristă.Mai degrabă aş vorbi despre noi.
—Nu există „noi”!
—Poate ar trebui să existe.Tu ai fost singurul lucru care m-a ajutat să nu înnebunesc azi.
—Kate,cred că am cu 10 ani mai mult decât tine.
—Şi ce dacă? spuse ea şi începu să deseneze cu degetul arătător o linie imaginară de-a lungul genunchiului lui.Vreau să fim împreună,Robert!
—Credeam că m-am exprimat clar în privința asta!
—Tu ai spus că ți-e frică să nu mă răneşti.Ea îi aruncă o privire iscoditoare.
—Nu sunt cea mai stabilă persoană pe care ai întâlnit-o.
—Vei fi surprins,spuse ea sec,smulgând un fir de iarbă şi apoi rotindu-1.Stătea pe spate şi îl privea cu o figură amuzată.Am trăit într-un oraş mare,ştii asta.N-ai petrecut niciodată o seară într-un bar al celor singuri?
—Nu.Făcându-şi vocea cât mai neutră.Robert spuse: Uite,nu vreau să stricăm ceea ce de-abia am început.
—Ce-am început?
—Nu ştiu! Dar pentru prima dată în aceşti ultimi ani există cineva cu care pot să vorbesc şi să...ei bine.şi să fie de treabă şi să mă înțeleagă!
—Numai atât?
—Cinstit,este absolut teribil că din timp în timp,dar...
— Foarte bine,interveni Kate.Dar aş putea fi iubita ta şi,în acelaşi timp să-mi şi vorbeşti. Robert îşi simți gura uscată,încetişor.întrebă:
—Şi dacă lucrurile merg prost? Molatecă,Kate sc ridică în genunchi.
Împreunându-şi mâinile pe umerii lui Robert,îl trânti pe spate în iarba răcoroasă.Ea îl răsuci într-o clipă şi ţintuindu-1 la pământ; îi zâmbi într-un fel ciudat,într-un fel excitant.Cele mai lungi şuvițe de păr mângâiau fața lui Robert în timp ce ca se aplecă spre el.
—Ce ar putea să meargă rău? şopti ea,buzele ei atingându-le pe ale lui.Îl sărută pe gură.Robert nu putut să-şi suprime un geamăt şi Kate râse.O clipă mai târziu,limba ei o întâlni pe-a lui,rostind mesaje erotice care urcau într-o parte a creierului lui pe care încercă să o ignore.Simți blândețea respirației ei pe pieptul

lui şi picioarele ei lungi îmbrăţişandu-i şoldurile şi corpul lui începu să răspundă.Îşi puse o mână în părul ei,oprind-o inexplicabil pe Kate de la deliciosul sărut.Cu cealaltă,el urmări arcuirea spatelui ei,curba lină a şoldurilor ci,rotunjimea feselor.Ea zâmbi şi murmură câteva cuvinte de încurajare şi în timp ce el îi explora corpul,ea se arcuia ca o pisică la atingerea delicată a mâinii lui.Apoi,Robert simți mişcarea bruscă cu care ea îi scoase cămaşa din blugi,şi degetele ei lungi alunecând pe abdomen,apoi trasând o cărare prin părul lui de pe piept.În tot acest timp limba lui se juca cu a ei şi putea simți fierbințeala trupului ei venind mai aproape,mai profund.

—Ce ar putea merge rău? murmură ca din nou.

—Multe.Robert se simți străfulgerat,aproape că auzi declicul care dădu drumul la o învălmăşeală de amintiri apărute deodată din subconştient.Strânse cu putere corpul lui Kate şi auzi țipătul ei ascuțit.O înhață şi o rostogoli.Kate cedă deîndată,şi apoi el o țintui cu brutalitate pe iarbă.Îi desfăcu picioarele cu greutatea capului său,smulgându-i hainele,făcând să o doară şi neascunzându-şi puterea superioară Nu o sărută ca să o supună,ci îi prinse brațele deasupra capului.

—Tu nu înțelegi! murmură el.Kate clipi o dată,încercând să-şi păstreze curajul.

—Nu mă vei răni.spuse ea,dar nu părea convinsă.

—Ba pot...

—Nu,nu se poate.Tu nu eşti un violator.

—Am mai rănit oameni înainte,Kate.

—Dar,dar nu femei.

—Nu,dar...

—Şi nu din acest motiv,spuse ea nelăsându-se în strânsoarea lui.Tu eşti atras de mine,Robert.Tu vrei să faci dragoste cu mine.

—Dar,dar dacă începem,lucrurile ar putea scăpa de sub control.

—Ți-e teamă că nu ai să le poți stăpâni?

—Nu poți să te aştepți de la nici un bărbat să-şi păstreze mintea limpede în timp ce face dragoste.

—Robert,spuse ea,reuşind să scape cu o mână din strânsoare şi să-i mângâie fața,sexul nu are nici o legătură cu controlul,cu puterea,cu dorința de a învinge,Este plăcere.Este dragoste.Vocea ei deveni mângâietoare: Lasă-mă să-ți dau plăcere!

—Nu pot,spuse el.Ea îi mângâia fața cu delicatețe.

—Pot să-mi pierd şi controlul,dacă asta vrei.El închise ochii şi spuse şoptit câteva cuvinte grele.

—Nu asta doresc.Eu vreau...eu vreau numai liniște.Apoi,scârbit de purtarea lui şi de gândurile care îi trecură prin minte,Robert se ridică repede.Kate se ridică şi ea şi îl prinse de mâini înainte ca el să reuşească să se îndepărteze.
—Nu fugi de mine,ordonă ea.Vorbeşte-mi,spune-mi ce a fost aşa de îngrozitor în Cambodgia!
—Îți va face rău.
—Mă voi obişnui.Şi aşa vei face şi tu.Nu lăsa amintirile să te macine,Robert. Hai,spune!

CAPITOLUL 11

—Nu am ucis niciodată o ființă umană până când am ajuns acolo,spuse Robert.Niciodată nu am putut s-o fac.Kate sesiză durerea din vocea lui şi se ridică în picioare.Îl îmbrățişa cu putere,prinzându-1 de brâu şi ținându-1 strâns lipit de ea.El reacționa ca un robot; cu gesturi mecanice,care nu arătau conştientizarea sentimentelor.Deasupra o perdea de nori acopereau culorile strălucitoare ale apusului.Aerul deveni rece,iar Kate se lipi de el pentru a se încălzi.
—Spune-mi,murmură ea.Atunci el începu să vorbească în propoziții fară şir,cu un vulcan de emoții fierbând în fiecare cuvânt,dar niciodată nu exploda.Uitându-se peste lac,el îi povesti lui Kate despre prietenii lui din poporul cambodgian,nişte oameni simpli
—Oameni buni,spuse el,oameni amabili.Îi spuse cum îi loviseră războiul din Vietnam şi guvernul lor înainte de invazia Knerilor Roşii,care le-a făcut viața un adevărat iad..Familiile erau despărțite,bărbații fiind înrolați în armata escadroanelor morții ucideau fără milă oameni inocenți iar hoții de pe piața neagră zâmbeau o clipă şi apoi înfigeau baioneta.Copiii fuseseră măcelăriți cu sutele.Era mult mai mult decât putea suporta tânărul idealist Robert Evans.
—Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine,spuse el.Am reacționat,asta-i tot.Îmi aminteam toate lucrurile pe care le învățasem în pădurea de acasă,de jocurile prosteşti pe care le jucam cu fratele meu,şi deodată totul era real.Trebuia să-mi folosesc fiecare picătură de inteligență pe care o aveam sau să mor.Dacă făceam vreo greşeală,eram împuşcat.Ori şi mai rău,cineva pe care-1 cunoşteam,cineva cu care împărțisem hrana sau dormise alături de mine era făcut bucățele în fata ochilor mei.Îşi duse mâna la frunte şi continuă:
—Într-o zi n-am mai putut.Am înnebunit,spuse el,după care se cufundă în tăcere.Lui Kate îi trebui mult timp pentru a-1 convinge să reia povestirea,dar în cele din urmă Robert spuse:

—Era o fată.Nu putea să aibă mai mult de 14 ani şi fusese drăguță cu mine,cred că poți să numeşti asta prima dragoste a unui copil.Mă urma mereu,îmi găsea de mâncare.În fiecare dimineață când mă sculam o găseam dormind lângă mine.Era ca şi cum aş fi avut o soră mai mică care se învârtea pe lângă mine tot timpul.Ochii lui păreau pierduți în amintirea surorii lui mai mici cambodgiene.
—Ce s-a întâmplat Robert? E suspină:
— A fost capturată.Am mers după ea dar cei care o luaseră prizonieră ne-au țintuit la pământ cu armele lor automate.Puteam să-i auzim țipetele,totuşi.
O cutremurare străbătu corpul lui în timp ce amintirile îl bombardau necruțătoare,încet,el spuse:
—Nu ştiu ce i-au făcut.Când în sfârşit am ajuns şi noi,ea era moartă.Şi fusese arsă.Cred că o stropiseră cu benzină şi...şi...Nu putea să spună mai mult.Dar nici să învingă această stare nu putea.Robert nu plângea,nu țipa,nici nu făcea o criză de nervi.Corpul lui întreg era parcă din oțel şi fața lui deveni o mască controlată.
Kate se uită în altă parte pentru ca el să nu vadă cât de mult o impresionase povestea lui.
—Robert,spuse când îşi dădu seama că vocea i-a redevenit normală,nu poți să te învinuieşti pe tine.
—Ba da!
—Ce ai fi putut face altceva?
—Ar fi trebuit să o salvez.Puteam să fugim înaintea atacului ori să rămânem în spatele duşmanului.Puteam face ceva!
—Şi să-i laşi pe restul să se apere singuri? Robert scutură din cap:
—Puteam face ceva.Am încercat să răzbunăm moartea ei.I-am urmărit pe acei oameni zile întregi şi îi prindeam unul câte unul.Dar erau mii şi mii care puteau să ia locul fiecărui om pe care îl ucideam.Nu puteam opri o întreagă armată.Aşa că ne-am întors spre sud şi am înaintat spre mare.
—Şi aici ai fost rănit.
—Posibil.Dar nu pot să-mi amintesc unde am fost lovit.Am fost surprins când mi-am dat seama că încă trăiesc.Şi unei părți din mine îi părea rău că n-am murit.
—Nu mai spune lucruri din astea.Robert!
Pentru o vreme furtuna părea să-l ierte pe Robert.Un vânt aspru,rece făcu să foşnească pădurea,apoi începu să şuiere amenințător.
Sclipirea lacului se transformă într-o culoare gri-metalică sub norii învolburați.Dar Robert nu observă ultima strălucire a soarelui pierzându-se pe

lac,nici nu observă cât de repede furtuna năvălea în jos spre ei.Cu voce aspră spuse:
—Am făcut lucruri teribile,Kate.Nu vreau să mai fiu la fel de nebun din nou.Vreau să-mi păstrez controlul.În acel moment Kate înțelese că nu era capabilă să-1 ajute să-şi depăşească problema.Ei avea nevoie de ajutor calificat,mult superior față de ceea ce ar putea ea face.Ea fusese naivă când îşi închipuia că avea puterea să-1 vindece de traumele lui psihologice.
Oare stilul brutal şi nepăsător pe care-l adoptase ea nu înrăutățise şi mai mult lucrurile? Ea intrase forțat în viața lui,îi era oare mai bine singur?
Nu cred gândi ea.Mama a fost amabilă şi drăguță cu el ani de zile şi iată ce s-a întâmplat: el crede că-şi poate vedea singur de sănătate.
—Robert,tu nu-ți poți asuma responsabilitatea unui întreg război.
—Pot însă să am responsabilitatea propriilor mele acțiuni.Uneori împrejurările ne fac să comitem fapte pe care apoi le regretăm.
—Trebuie uitate!
—Eu nu pot,spuse el simplu.Nu pot uita nimic din cele trăite atunci.Cynthia fusese prea amabilă,conchise Kate.Ea nu-1 forțase niciodată,nu-i ceruse să se schimbe.Aşa că Robert se afundă şi mai mult în singurătatea lui.Tandrețea şi înțelegerea nu-1 ajutaseră cu nimic.
—Hai,spuse ea luându-i mâna,să mergem să mâncăm ceva. El opuse rezistență.
—Nu-mi este foame.
—Forțează-te,spuse ea reuşind să surâdă.Ai nevoie de toată forța dacă ai de gând să continui lupta cu mine.El îşi degajă uşor mâna dintr-a ei.
—Nu vreau să lupt cu tine.Kate începu să-şi piardă răbdarea şi lăsă furia să i se strecoare în cuvinte ca o vergea înroşită la foc.
—La naiba,Robert,trebuie să te lupți cu ceva!
—Am luptat suficient,mi-ajunge pentru o viață.
—Aşadar,ce ai de gând să faci acum? Să aştepți aici până îți putrezesc oasele? Uită! N-am de gând să te văd că renunți la viață din cauza unor amintiri negre.
—Nu te rog să mă asişti.Vreau doar să fiu lăsat...
—Nu vreau să aud aşa ceva.Nu ştiu de ce dar ai devenit important pentru mine.Ea îşi ridică vocea şi continuă: Nu eşti nebun şi nici prost.E timpul să te pui pe picioare!
—Mă complac în situația în care sunt.
—Îți iroseşti viața! Nu ştii cât de prețioasă este? Viața este un dar.Ți-a fost dată să te foloseşti de ea,să o supui,să o iubeşti.
—Aceasta este teoria lui Kate Cranston.Dar eu,eu am trăit suficient din viață.

Conştientă de cruzimea ei,Kate spuse rece:
—Vorbeşti ca şi tatăl meu.Robert o privea stupefiat.
—Eu nu sunt tatăl tău.
—Ştii ce vreau să spun.El a renunțat.Nimeni nu era atunci lângă el să-1 ajute când avea nevoie,aşa că şi-a luat viața.Aşadar,am de gând să-ți ofer ceva să te împingă peste acest prag.
—Vreau să mă laşi în pace.
—Ei bine,nu o voi face,declară Kate.Ce ai să faci? Trecu un scurt moment şi se auzi huruitul unui tunet preluat de ecoul colinelor împădurite.Tunetul a fost suficient pentru a-1 galvaniza pe Robert.În liniște,el se întoarse şi plecă.
Fierbând de furie,Kate îl urmă strigând:
—Nu-mi întoarce spatele,Evans! Sunt o femeie pe care n-o poți ignora!
El râse scurt.
—Aceasta este cu siguranță adevărat! Kate alergă după el.
—Am intenția să te bat la cap,să ştii...
—Poate voi părăsi Greatoak.
—Bun! Cel puțin va trebui să trăieşti în lumea reală din nou!
—Chiar nu mă poți lăsa în pace?
— Nu!Robert se opri şi se întoarse spre ea.
— De ce nu? De ce nu te concentrezi numai asupra afacerilor tale şi să mă laşi pe mine în afara lor?Erau nenumărate feluri de a-i răspunde.Nici ea nu ştia precis de ce nu-1 lăsa în pace.Nu voia să admită cât de important devenise el pentru ea într-un timp atât de scurt.Ea spuse simplu:
—Din cauză că am nevoie de tine.
—Ca de dracul! Poate ai nevoie de un dresor cu bici şi scaun,dar nu de mine.
—Ascultă,spuse Kate cu fermitate,nu pot termina singură cabana,ştiu asta acum.M-am întins mai mult decât mi-e plapuma şi nu-mi place s-o recunosc în fața bunicului.Am nevoie de ajutor şi nu am pe nimeni altcineva de la care să-1 cer.
—Pe Dumnezeul meu,femeie,aproape că ai dărâmat singură toată cabana cu levierul! De ce altceva mai ai nevoie?
—Eu...cu...
—Da?
—În regulă.Nevrând să-şi trădeze slăbiciunea,ea spuse totuşi.Am nevoie de bunul tău simț.Poate că ai probleme,dar ai şi ceva de care eu am nevoie: simțul pragmatic al yankeului.Eu am idei bune,dar cu...,ei bine,acel blestemat de buget este fix.Nu ştiu de unde să încep.Nerăbdător,el spuse:

—Ia o bucată de hârtie şi scrie ce ai nevoie să fie făcut.
—Vezi este uşor pentru tine să vorbeşti,dar mă depăşeşte.Ajută-mă la lucru,O.K? Apoi poate că te voi lăsa în pace.
—Poate? repetă el amenințător.
—Poate,reafirmă ea,nevrând să cedeze nici un centimetru.
—Nu fac niciodată promisiuni pe care să nu mi le respect.Robert privi în altă parte şi oftă.
—Să te rog? întrebă.Am nevoie de tine,încerc să fiu politicoasă pe cât este posibil,nu-i aşa?
—Presupun că ar trebui să-ți fiu recunoscător pentru micile favoruri,spuse el acru.Ea surâse şi un alt tunet cutremură pământul de sub picioarele lor.Robert privi sus la cer,ca şi cum ar fi observat pentru prima dată apropierea furtunii.Un fulger imens sc răsuci printre norii plumburii.
—Ne vom trezi udați într-un minut,spuse el.
—Nu-mi pasă.Vreau un răspuns.Mă vei ajuta sau nu? Primii stropi reci de ploaie loviră cămaşa lui Kate.Ea nici nu clipi,ci aştepta răspunsul lui.Ploaia cădea repede în jurul lor,udând complet pârul lui Robert.El păru să nu bage în seamă,ci studie fața lui Kate un timp îndelungat,examinându-i expresia,căutând semne de decepție.
—Nu am într-adevăr de ales,nu-i aşa? întrebă el.
—Nu,într-adevăr.Am de gând să-ți fac viața un iad,într-un fel sau altul.Hai să intrăm înăuntru până nu ne facem ciuciulete.
Au alergat spre cabană,printre stropii de ploaie şi alunecând pe iarba udă.Robert a ajuns primul pe verandă şi întinse automat mâna s-o ajute pe Kate să urce scările.Intrară tremurând şi o porni spre bucătărie.
Kate pregăti mâncarea în timp ce încerca să-1 scoată dfn proasta lui dispoziție.Cu reținere,ea îl tachina forțându-1 să răspundă,îi punea întrebări şi aştepta răspunsuri.„E ca şi cum i-aş scoate dinții",gândi ea.Treptat,a început să se dezghețe.Cina se dovedi a fi surprinzător de delicioasă: omletă cu salată şi pâine cu unt.Mâncară în bucătărie.Cel puțin,Robert a mâncat.Kate mâzgălise note pe un petic de hârtie rupt din carnetul ei de schițe,în timp ce Robert contura în linii mari un buget pentru reamenajarea cabanei.De fapt,ea avea mai multă experiență cu întocmirea bugetelor decât îl lăsa să creadă.Dar ea avusese întotdeauna un personal calificat la îndemână înainte şi asta îi crease impresia că ea n-ar putea să se descurce în aranjarea cifrelor la un proiect aşa de mare ca cel referitor la Greatoak,fără ajutor.

—Odată ce Dick va calcula cât costă toate aceste lucruri,explică Robert,tu te vei putea angaja să le repartizezi.Dacă costul reparațiilor va fi prea mare,tu va trebui să te gândeşti care din lucrări mai poate aştepta.
—Dar vreau să le fac pe toate odată!
—Dacă eşti milionară,poți să le faci.Dacă nu,va trebui să înveți să ai răbdare,spuse el amuzat.Kate îşi aruncă jos creionul.
—Nici una din ele nu este calitatea mea cea mai mare.Ea se întinse,luă sticla de bulion şi răsturnă peste omletă o cantitate apreciabilă.Sper că Dick se va grăbi şi-mi va calcula costul total al reparațiilor.Vreau să încep.
—Pare un tip harnic.Sunt sigur că nu-i va lua mult timp să lucreze la evaluare.Kate îşi folosea furculița pentru a amesteca complet bulionul şi omleta şi spuse gânditoare:
—Sunt sigură că bietul Dick s-a speriat tare când excavatorul a dat peste schelet astăzi.Robert studiase amestecul rezultat în farfuria ei şi spuse:
—L-a impresionat neplăcut; desigur.Cred că nu i se-întâmpla în fiecare zi aşa ceva.Odată ce omleta ei se îmbibase bine cu bulion,ea se întinse spre borcanul cu condimente.
—E sigur că m-a speriat al naibii pe mine.Nu m-am temut niciodată de un loc întunecat,dar eu cred că nişte lucruri teribile trebuie să se fi întâmplat aici cândva.
—Te sperie?
—Mă face să mă gândesc.Sper că nu-1 va împiedica pe Dick să vină înapoi aici la lucru.
—Va veni,spuse Robert sorbind din bere.Nu mi-a făcut impresia unui om care se înfricoşează uşor.
—Totuşi,sunt bucuroasă că ai fost aici când s-a întâmplat,spuse Kate cu sinceritate,întinzându-şi muştar deasupra bulionului care acoperea omleta.Nu m-aş fi descurcat singură.
—Te-ai comportat bine.Am observat că Cynthia a plecat destul de repede.N-a mai aşteptat nici sosirea poliției.
—Cred că într-adevăr urăşte acest loc.
—Îi trezeşte amintiri neplăcute?
—Cred că da,oftă Kate.Aş vrea să ştiu mai multe.Am să mă uit prin jurnalul intim al lui Judith,mâine.L-am lăsat pe masă în camera de oaspeți.Dacă mă voi uita prin el poate că voi descoperi câteva lucruri despre familia mea.
—Poate nu-ți va plăcea ce vei afla.Kate zâmbi şi luă cu furculița din omletă.
—Mm! Delicios.Aş fi vrut să fi avut.şi ceva ceapă.

—Ceapă? întrebă Robert uitându-se la amestecul din farfuria ei.Deja arată ca o combinație explozivă.Cred că nu ai de gând să mănânci aşa ceva cu adevărat?
Kate se opri cu furculița la jumătatea drumului spre gură.
—Sigur !
—Cu tot terciul acela deasupra?
—Terci? Este minunat! Kate înghiți ce era în furculiță şi mai luă o dată.Nu ştii ce este bun,Evans.Iată,încearcă,spuse ea întinzând mâna spre sticla cu bulion.
El o prinse de încheietura mâinii înainte ca ea să poată destupa sticla.Atingerea lui a fost rapidă şi fermă şi Kate simți cum i se accelerează pulsul sub presiunea degetelor lui.Râzând,ea îşi ridică privirea spre ochii lui negri,dar deodată râsul i se opri.Surpriza era vizibilă pe fața ei şi Robert îi dădu drumul cu delicatețe la mână.Un scurt moment timpul păru să se fi oprit în loc şi un ciudat curent electric trecuse prin amândoi.Kate îşi drese glasul:
—Ce-ai zice de nişte înghețată,după ce termin omleta?
—Înghețata s-a topit,aminteşte-ți.Ai uitat s-o pui în frigider.
—Atunci vom merge în oraş.Sunt sigură că la „Patty Bair" încă mai fac înghețate duble cu banane.Când ai mâncat ultima dată aşa ceva?
—Nu-mi plac bananele.
—Adevărat? râse Kate.Ciudat.Ce altceva nu-ți mai place?
—Sfecla,răspunse el reîntorcându-se la ultimile bucățele de omletă,şi plăcintele cu carne.
—Ce-i rău la plăcintele cu carne?
—Nu ştiu.Este probabil ceva din copilărie.Bunica mea,Amanda,obişnuia să facă aşa ceva şi mă forța să le înghit în timpul vacanțelor.Îmi era întotdeauna rău după aceea,deşi probabil nu de la plăcintă.Fratele meu şi cu mine obişnuiam să-i furăm pâinițele înainte de cină.Lui Kate îi plăcea imaginea vizuală a unui Robert tânăr furând din bucătăria bunicii lui.
—Te temeai de bunica ta?
—Teribil.Ea era o doamnă înaltă cu o voce ascuțită.Era puțin surdă,cred,şi întotdeauna țipa.
—Mai trăieşte sau a murit?
—Jumătate din „American Free Women" a jelit moartea ei,întrucât ea fusese forța conducătoare a organizației mulți ani.Era o femeie adevărată.Mi-a fost pus numele după al tatălui ei.
—Se numea Robert?
—Da,Robert Merdith Brunton.
—Robert,repetă ea,sună foarte distins.Sunteți aristocrați cu sânge albastru.

—Cu sânge albastru? Nu ştiu ce înseamnă aceasta!
—Vă trageți dintr-o familie veche şi venerabilă,familie din Philadelphia cu o mulțime de bani şi o colecție de argintărie care ar scufunda un yaht ?
—Da,spuse Robert şi izbucniră în râs amândoi.Repede,el a adăugat: Familia mea a avut avere cu mult timp în urmă.Dar tatăl meu a fost în forțele aeriene,aşa că el nu era exact ceea ce se înțelege prin bogat.Alegerea carierii lui a fost o dezamăgire pentru familia mamei,care voia ca el să părăsească aviația şi să intre în afacerile familiei.
— Ce fel de afaceri?
—Publicații.Ai auzit vreodată de firma „Brunton şi Brewster ?
—Doamne,tu provii din acea familie Brunton? Privind sincer impresionată,Kate exclamă:
—Cerule,dar tu puteai să discuți cu autori renumiți şi bogați în loc să ții evidența păstrăvilor sau ce mai faci tu aici!
—Îmi place să lucrez în aer liber,spuse Robert scurt.El îşi termină mâncarea din câteva înghițituri repezi şi duse vasele la chiuvetă.
Kate mâncă în linişte.După aceea se simți bucuroasă că mersese puțin mai departe în cunoaşterea lui,în pofida sfârşitului brusc al conversației.Să vorbească despre familia lui se pare că nu-i era prea comod,aşa că încercă altceva.Lăsă farfuria în chiuvetă şi îşi şterse mâinile.
—Hai să mergem la o înghețată.
—Du-te tu,eu voi spăla vasele.Ea închise apa şi-l împinse pe Robert de la chiuvetă.
—Nu,vreau să mergi şi tu.Nu-mi amintesc exact drumul.Aş putea să mă rătăcesc.
—Nu te vei rătăci.
—S-ar putea totuşi,insistă ea,simulând veselia.Haide,mor după ceva dulce.Nu te opune,Evans.Pot deveni un urs dacă nu-mi capăt ciocolata atunci când vreau eu!
El cedă şi merseră prin ploaie până la furgonetă.Robert conducea şi Kate îşi sprijini picioarele de bordul maşinii şi deschise radioul.Cum mergeau prin bălțile şoselei din care săreau stropi,ea cânta împreună cu Guns Roses,bătând tactul cu călcâiele şi cu degetele în scaunul dintre ei.Ajunseră la „Patty Bait” şi parcară sub un neon alături de multe alte maşini.
—Văd că ploaia nu-i poate ține pe cetățenii din Blynton acasă,observă Kate.Eşti gata?
—Ai obținut ce ai dorit; spuse Robert brusc tensionat îndată ce opri motorul.Te voi aştepta aici.

—Nici vorbă,strigă ea trecând pe lângă el şi deschizând portiera.Îl împinse afară şi se dădu jos după el spunând:
—N-am de gând să mă îndop de una singură.Ce vrei să mănânci? O ciocolată la sondă? Sau poate un pahar cu dulceață de mure presărată cu frişca?
—Kate...Ea refuză să-i asculte protestele şi îl sili să intre pe nehotărâtul Robert prin uşile cu ferestre aburite ale cofetăriei,ținându-1 de partea din spate a pantalonilor.Interiorul nu era prea grozav: o tejghea din marmură falsă,câteva mese ieftine cu scaune din plastic în jurul lor,pe o duşumea acoperită cu linoleum pătat.În spatele tejghelei se afla o pereche de adolescenți extenuați care sc străduiau să se țină în ritmul comenzilor cerute de mulțimea consumatorilor veniți pentru o gustare într-o noapte ploioasă.Un difuzor răspândea un rock zgomotos dintr-un colț.într-un separeu,un grup de adolescenți mîncau ceva din nişte farfurii de carton unsuroase şi goleau pahare,din acelaşi material,cu apă minerală.Ei țipau,adresându-şi cu râsele insulte unul altuia.Kate îl luă de braț pe Robert şi-1 trase spre tabela cu meniurile.
—Să vedem.Sunt hotărâtă să iau o înghețată cu banane şi o coca-cola.Tu ce ici?
—Nimic.Robert arăta palid în lumina fluorescentă,aşa că ea băgă una din mâini în buzunarul de la spate al pantalonilor lui doar pentru a-1 scoate din starea de nelinişte care părea gata să-1 copleşească.Acest gest îşi făcu efectul.Îi făcea bine lui Kate şi trebuie să-1 fi electrizat şi pe Robert.
—Ei bine,spuse el,cred că voi găsi loc şi pentru ceva dulce.
—Minunat! Kate îl conduse până la tejghea şi se pregăti să-1 abandoneze acolo.Comandă pentru amândoi,vrei? Eu merg până la toaleta doamnelor.Şi îl lăsă singur.Robert voia să țipe la ea.Dar Kate dispăruse într-o cascadă de păr blond care atrase privirile apreciative ale fiecărui adolescent din încăpere.Deodată Robert începu să transpire.El nu se mai aventurase de mult departe de cabană şi era obişnuit cu acelaşi program în fiecare zi.Era mai sigur pe sine în acest fel.Nu-i plăceau locurile noi,oamenii noi.Ei îl înfricoşau,deşi până nu de mult el nu recunoştea această senzație care-1 cuprindea ca fiind frică.El nu ştia niciodată dacă ceva fără importanță nu i-ar putea declanşa o amintire şi l-ar trimite în trecut.El poate fi copleşit de un flashback.O idee care îl terorizează acum când văzuse cât de aproape de violență ajunsese cu Kate.Ce
s-ar întâmpla dacă şi-ar pierde rațiunea într-un loc public cu atâtea oameni nevinovați înjur?
—Blestemată fie Kate că m-a adus aici!Pereții cofetăriei i se părură deodată foarte apropiați şi podeaua nu mai părea sigură sub picioarele lui.Robert îşi încrucişa brațele,fiindu-i teamă să mai facă un pas.Îşi închise ochii şi inspiră

adânc,golindu-şi mintea de toate gândurile.Uneori această tehnică funcţiona şi îl ajuta să adoarmă când credea că relaxarea nu era posibilă.Dar o familie numeroasă năvăli pe uşă în acel moment şi Robert înţelese că bloca intrarea.Reuşi să-şi pună puţină ordine în minte şi se dădu într-o parte.
—Oh,eraţi la rând? îl întrebă tatăl familiei.
—Nu,nu,articula el cu greu.
—Aşteptaţi pe cineva?Tatăl dădu clin cap şi îşi conduse progeniturile spre tejghea..în mod mecanic.Robert se aşeză la rând în spatele familiei.Erau câţiva copiii nerăbdători care îşi doreau îngheţatele imediat.Unul din băieţi scăpă din mâna mamei şi se aruncă peste piciorul lui Robert,urlând din toate puterile.
—Vreau ciocolată! zbieră el.O vreau acum!
—Tommy,comportă-te cum trebuie,spuse tăios mama exasperată,înainte ca acest om să se supere pe tine.Degetele lipicioase ale băieţelului prinse de pantalonii lui Robert se desfăcură imediat şi el aruncă o privire speriată în sus.Lacrimile dispărură pe loc,fiind înlocuite de frică şi rămase ţintuit,paralizat de spaimă.
Înainte ca Robert să poată vorbi,mama prinse braţul copilului şi-1 trase speriată spre ea.
—Ce se întâmpla dacă acel om rău hotăra să te fure?Micuţul Tommy începu să plângă,fiind în siguranţă acum.Pieptul i se umfla de sughiţuri şi îşi îngropă faţa în fusta mamei.Robert voia să vorbească.Să explice cel puţin că nu era rău.
Dar se temea că vocea lui ar suna la fel de hidos ca flacăra care iese din gura unui dragon.Spaima pe care o văzuse pe acea faţă mică îl paraliza.
—Cu ce să vă servesc domnule?Fata din spatele tejghelei îşi ridică vocea şi repetă.
—Cu ce să vă servesc,domnule?Robert încercă să iasă din acea stare ca de transă şi se apucă de marginea tejghelei ca să se menţină în picioare.Cu o voce răguşită,el spuse:
—O îngheţată cu banane.Fata mestecă guma şi făcând un balonaş îl sparse cu un pocnet.Robert sări în sus.
—Cât de mare? întrebă ea.
Întrebarea îl puse cu totul în încurcătură înainte de a-şi aminti ce dorea Kate.
—Una...una mare.Ochii machiaţi cu grijă a fetei se îngustară asupra lui Robert după lunga lui ezitare.
—O.K.,spuse ea cu exagerată răbdare ca şi cum i-ar fi vorbit unui bătrân.Doriţi îngheţată cu ciocolată,vanilie şi gem de mure?
Robert dădu din cap rigid.Mintea îi era deodată cuprinsă de un bâzâit supărător,

—Cu frişca?Capul lui Robert era complet confuz.Nu crezuse că a comanda o înghețată pentru Kate se va dovedi un adevărat calvar.
—Cu frişca,domnule?Kate apăru lângă el chiar în acel moment,se aplecă peste tejghea şi spuse cu autoritate:
—Extra bătută şi câteva alune,dar fără cireşe.Urăsc cireşele conservate.Cu greu s-ar putea califica drept comestibile.Fata îşi luă privirea mirată de la Robert şi dădu din umeri.
—O.K.Altceva?
—Ce vrei să iei,Evans?Robert se gândea că tot ceea ce voia era să iasă din cofetărie cât mai repede posibil.Neplăcutul bâzâit din cap începea să se transforme în vuiet.Era un sunet ca de tunet care pulsează.
—Cred că vrea să o împart pe a mea cu el.Dă-ne două linguriţe,spuse Kate râzând.
—Vă servesc imediat.Kate îl scutură de braţ.
—Te simţi bine?El aproape că nu o auzi.Tunetul din cap se amplificase atât de tare încât i se părea că-l aud şi ceilalţi.Îşi puse o mână pe tâmplă sperând să oprească năvala emoţiilor care ameninţau să răbufnească în orice moment.Dar fără folos.Se trase din mâna lui Kate şi bolborosi:
—Te aştept în furgonetă.Ieşi din cofetărie croindu-şi drum cu coatele prin mulţimea de adolescenţi.Auzi câteva strigăte mânioase,dar nu se opri până ce
n-a fost în siguranţă la volanul furgonelei.Tunetul din cap se asocie cu zgomotul ploii care cădea pe acoperişul camionetei.I se părea că zgomotul i-ar putea străpunge craniul în orice moment.
—Mută-te mai încolo,spuse Kate lângă el.Ea deschise portiera din partea şoferului şi-l împinse cu o mână ca să-şi facă loc.Ia aceasta! ordonă ea,punându-i o farfurie de plastic în mâna.Robert luă cu mişcări ţepene şi aproape că îşi vărsă tot conţinutul înghețatei de ciocolată pe genunchi.M-am răzgândit,spuse Kate senin şi am luat cu ciocolată din moment ce nu-ţi plac bananele.Începe să o mănânci înainte de a se topi.
—Eu..,eu nu vreau.Să mergem.
—Nu eşti în stare să conduci acum.Ea trase portiera.Aşa că mâncăm.Ce ţi s-a întâmplat acolo? Arătai de parcă erai gata să te urci pe pereţi!
El nu ştia ce i se întâmplase.Singurul lucru de care era sigur era că dacă ar fi mai stat puţin ar fi explodat.Kate adăugă:
—Ştii,arătai ca şi cum ai fi avut o criză de panică.
—O ce?

—Este ceva legat de starea de anxietate.Toată tensiunea adunată în interior izbucneşte afară.Prietena mea,Vivian,avea des aşa ceva.Toți se speriaseră al naibii de ea.Ajunsese aşa de rău încât îi era teamă să părăsească casa.Robert privi spre ea şi o surprinse studiindu-1 intens.
—Mă întreb...,murmură ea,apoi zâmbi brusc.Mai bine începe să mănânci.Se topeşte!Ea porni camioneta cu un huruit puternic apoi îi întinse şi lui o lingură cu înghețată.Îşi luă o bucată considerabilă şi o înghiți cu încântare şi nespusă plăcere.
—Acum este rândul tău,spuse ea întinzându-i o bucățică considerabilă de înghețată.
—Are gust bun?Robert nu putea înghiți nimic şi bucata de înghețată oprită în gât aproape că îi veni din nou înapoi în gură.
—O.K.,spuse Kate dându-i lingura în mână,mănâncă întâi de pe margini ca să nu se verse în timp ce conduc.Dar vasul de plastic se revarsă oricum după câteva curbe de drum.Kate râse când văzu mizeria care se făcuse.Apoi opri sub nişte copaci şi încercă să scape de ciocolata complet topită.Ea folosi un şervețel de hârtie pentru a curăța mizeria de pe scaun şi se pregăti să curețe şi blugii lui.
—Opreşte-te,spuse Robert în cele din urmă,găsindu-şi respirația pentru a putea vorbi.
—Aşadar n-ai să-mi aplici tratamentul de tăcere totuşi.
—la chestia asta!Ea acceptă înghețata.Îşi strânse picioarele lungi şi începu să o mănânce în timp ce Robert încerca să-şi pună gândurile din nou în ordine.Zgomotul din capul lui începuse să se potolească.Acum auzea numai zgomotul ploii ce cădea pe capota maşinii.Dar încă era şocat.Niciodată nu fusese atât de aproape de dezastru cu atâția oameni în jurul lui.Niciodată nu se simțise aşa de prost,de anormal şi oribil.Se înghesui într-un colț al scaunului,încercând să scape de lumina moale şi strălucitoare a farurilor.În timp ce el îşi revenea.Kate aştepta cu răbdare şi îşi mânca desertul.După câteva minute,cu gura plină,ca întrebă:
—Eşti O.K.?
—Cred că da!
—Asta ți se întâmplă des când mergi în locuri publice?
—Nu merg în locuri publice! replică el,uşurat că vocea îi suna din nou normal.Stau la cabană.
—Dar o părăseşti din când în când.
—Nu de multe ori! Kate sc încruntă.
—Dar trebuie să mergi la băcănie,nu-i aşa?

—Da,dar este...Am mai fost acolo înainte.
—E un loc sigur pentru tine?
— Da!
—Şi camioneta trebuie să fie şi ea în siguranță.El înclină din cap în semn de aprobare şi mări lumina încă o dată pentru a-i vedea fața.Kate mânca gânditoare înghețata.
—Sunt locuri unde ți-e frică? Sau oamenii te fac nervos?
—Nu-i chiar aşa!Ea îl fulgera cu o privire înțeleaptă.
—Atunci trebuie să-ți fie frică de ceea ce-ai putea să le faci tu!
—Da,spuse Robert respirând neregulat.Kate rămase tăcută până ce se obişnuiră cu ideea.Apoi se înclină spre el.Vocea ei era aproape o şoaptă.
— Vrei un pic? Ea îi întinse înghețata,zâmbind.Ochii ei albaştri străluceau ca nişte briliante în lumina farurilor.
— Doar n-ai să mă laşi să o mănânc toată singură,nu-i aşa?Robert începu să privească fix,încercând să-şi dea seama dacă ea decise pur şi simplu să ignore cele petrecute la „Patty Bail”
— Ți-e frică?Întrebarea o surprinse şi sprâncenele ei se ridicară într-un fel care o făcea să fie mai drăguță.
—De ce?
—De mine.De ceea ce aş putea să-ți fac.
Ea ridică din umeri şi râse în timp ce-şi îndesa mai multă ciocolată în gură.
—Ce s-ar putea întâmpla în cel mai rău caz? Dacă tu ai avut o criză la cofetărie,ne vom preface că tu eşti un actor care îşi repetă un rol important.Am auzit că Robert de Niro face tot timpul aşa.Ea îşi luă înghețata şi mâncă cu poftă,aparent fără nici o grijă.
—Uite,spuse ea,nu-i mare lucru.Eu pot să te aceept aşa cum eşti.Dacă restul lumii nu poate,cui îi pasă? Ne avem unul pe altul,nu-i aşa?
—Kate,spuse el,făcând eforturi să vorbească coerent.Nu te-ai întrebat dacă eu ți-aş putea face rău cu adevărat? Nu ți-a venit niciodată gândul ăsta?
—Nu mă poți răni,spuse ea întorcându-se spre el cu o față total schimbată, deosebită de cea pe care o avea zi de zi.
Nu-i era deloc frică.Kate era puternică,voluntară şi hotărâtă,şi nimic nu o putea opri din ceea ce vroia ea să obțină,odată ce îşi pusese deja în gând.
Atunci Robert nu se mai putu abține.Trăirile lui interioare pur şi simplu explodară şi se văzu aşezându-se lângă Kate.Instantaneu,ea opri ştergătoarele de parbriz şi apoi alunecă în brațele lui calde şi deodată pline de emoție.Gura ei zâmbitoare se contopi cu a lui,cu un gust răcoros şi dulce.

—Ah,acum e mai bine,murmură ea,dar hai s-o mai facem odată.Şi de data asta pune şi tu suflet,O.K.?Robert începu să râdă cu poftă şi Kate răspunse cu un râs subțire,alunecând mai adânc în îmbrățișarea lui şi pregătindu-şi gura pentru a fi sărutată cum trebuie.În două secunde,ei se dezbrăcară precum adolescenții.

CAPITOLUL 12

Kate se lăsa dusă de valul descărcării umede a lui Robert.Avea nevoie de ea,şi nimic nu-i făcuse mai multă plăcere decât ceea ce se întâmplase înainte.Îşi putea auzi inima bătând ca un ciocan şi respirația precipitată.Mâinile lui atingeau carnea corpului ei şi suspină tare.În timp ce se sărutau,Kate se simți îndrăgită,adorată.Simți tensiunea lui ajunsă la culme apoi împrăştiindu-se cu repeziciune prin venele ei.Deodată,Kate nu mai rezistă şi îşi împreună brațele în jurul gâtului puternic a lui Robert şi îşi apăsă corpul pe al lui.Sărutul lor deveni sălbatic şi excitant.Robert îşi duse degetele în părul ei şi îi înclină capul făcând unirea mai stabilă,mai senzuală.Ea se arcui pe pieptul lui,mâinile ei plimbându-se peste umerii lui,peste spatele lui,memorizând conturul muşchilor şi al oaselor,înmuind vitalitatea ce strălucea din interiorul lui,tot timpul auzind acelaşi mesaj.

„El are nevoie de mine”Geamurile camionetei începură să se aburească,iar zgomotul ploii ce cădea pe acoperişul cabinei părea a fi un ecou al furtunii pulsului lui Kate.Robert o smulse de pe scaun şi într-o clipă Kate era deasupra lui,cu genunchii pe spătarul scaunului,cu picioarele acoperind coapsele lui.

—Da,şopti ea lăsându-şi capul pe spate,aşa încât el să-i vadă lungimea gâtului tremurător.Răspunsul este da.

—Nu te-am întrebat nimic,spuse el respirând greu.

—Nici nu trebuie.Vreau să fac dragoste cu tine,Robert.

—Kate!

—Nu te mai îngrijora.Nu mai analiza.Nu mai gândi.Fă doar ceea ce îți vine.

—Îmi vine să...să...

—Taci din gură şi fa-o!

El o făcu,ridicând cămaşa ei în sus şi lăsând să-i alunece mâna pentru a-i mângâia spatele gol.Nu era deajuns.Frustrată,ea se îndreptă,îi luă mâna în a ei şi îl ghidă până îi prinse în palmă sânul ei şi atinse sfârcul acestuia cu buricul degetelor.Tremurând de plăcere la atingerea lui,Kate îl forță să i-l frece în cercuri.Sfârcul ei se întări la atingerea lui şi Robert scoase o exclamație uşoară.Când ea îi dădu drumul la mână,ei continuă să o mângâie.Kate suspină şi deschise ochii.

—Asta-i ceea ce vrei,nu-i aşa? Privirea lui întunecată o fixă pe a ei.
—Asta.şi mai mult.Înclinându-se spre el,Kate îşi sprijini capul de al lui.Părul ei lung părea ca o cortină în jurul lor.
—Mult mai mult! şopti ea.Ne-am putea simți minunat împreună,Evans! M-am gândit la asta de când ne-am întâlnit.Ştiam că asta trebuie să se întâmple cu noi.
—Şi eu gândeam la fel.
—Dar te-ai împotrivit!
—Cât de mult am putut.Ea râse în timp ce el îi ridică bluza mai sus iar buzele lui atinseseră sânul ei.
—De data asta se va întâmpla cu adevărat.Începu să o sărute cu ritmicitate.
—Sunt o femeie care cere foarte mult,să ştii.
—Pot fi şi eu un bărbat care cere mult,spuse el vocea lui devenind un murmur,înainte de a strânge uşor cu dinții sfârcul sânului.
Kate se topi în timp ce Robert se juca cu sânii,sărutându-i alternativ.
Atunci el începu să coboare cu săruturile.Corpul lui se potrivea perfect cu forma trupului ei Ea îi simți degetele,gura.limba,dinții lui.El o dezgoli de toate hainele şi ea simțea căldura lui pe fiecare centimetru al pielii.
O sărută apăsat,după multe alte săruturi în locuri unde pulsul ei bătea nebuneşte.Se trezi reacționând ca o pisică la mângâierile lui şi ultimile ei îndoieli dispărură.Mâinile ei se luptau nerăbdătoare cu nasturi cămăşii lui Robert şi descoperi părul des de pe pieptul lui.Spatele lui era o curbă puternică de muşchi care o tentară să-i atingă.Pielea lui era caldă şi simți că respirația lui se opreşte când trasă leneş cercuri exploratoare în jurul buricului.Lăsă să alunece o mână mai departe,ezitând când ajunse la cureaua lui.
Robert tremura cu anticipație,dar Kate nu se aventura mai departe.Nu încă.
—Aşteaptă! şopti ea răsucindu-sc inconfortabil.Suntem amândoi prea înalți pentru a ne ..lupta în maşină.
—Nu pot să mă opresc acum! spuse el,sărutându-i febril gâtul şi lobul urechii.
Kate râse scurt.
—Nu putem s-o facem aici,Robert! Vreau să te văd când vom face dragoste,să privesc tot ceea ce faci,tot ceea ce simți.Când înalță capul..ea îl mângâie cu un deget pe obraz şi zâmbi spre el.
—Hai să mergem acasă şi să facem dragoste cum trebuie.Ideea începu să-i placă.
—Aş putea face un foc!

—Deja l-ai făcut!El râse sacadat şi se opri.Kate se aşeză pe volan şi îşi trase cămaşa pe ea.Robert se aşeză în spate.Dar Kate lăsase luminile aprinse şi stupida baterie era moartă,Robert nu putu s-o facă să pornească.
—La dracu! țipă ea râzând fără sens când el renunță să mai încerce.În sfârşit,ai şi tu chef să facem dragoste şi ne înțepenim din cauza acestei camionete!
—Ne vom descurca,spuse Robert,întinzându-se după ea.Kate îi evită îmbrățişarea.
—Ştiu o scurtătură prin pădure,sugeră ea.Am putea alerga până la cabană.Poate nu ne vom uda prea tare.Durează numai cinci minute,apoi vom fi singuri împreună.Robert o privea cu o căutătură care îi pătrundea lui Kate până în măduva oaselor.
—Nu vreau să aştept cinci minute.Ea zâmbi şi deschise portiera.
—Mă tem că nu ai altă alternativă.Voi face pauză până la cabană.
—Kate,întoarce-te aici!Dar Kate era deja în afara camionetei,în ploaie.Potopul de apă o udă imediat şi când Robert ieşi pe cealaltă parte observă,că şi cămaşa lui i se lipi aproape imediat de piele.Era aţâţător,toți acei muşchi perfect ordonați erau făcuți pentru a-i face plăcere ci.Ea se încruntă şi strigă.
—Prinde-mă dacă poți!Ea urcă panta şi se afundă printre copaci,râzând şi alergând în întuneric printre stropii de ploaie.
Hainele i se agățau de crengi şi furtuna umplea noaptea cu fulgere regulate.Pământul era alunecos,dar Kate se grăbea precipitată,nefiind conştientă de nimic în afară de puternicul bărbat care fugea cu o jumătate de pas în urma ei,omul care o dorea atât de mult.încât era capabil să o urmărească prin pădurea întunecată într-o noapte furtunoasă.
Era ca un joc şi Dumnezeu ştia că Robert avea nevoie de ceva aşa prostesc,cum era jocul.Îl putea simți cum îi priveşte buzele,dorind să facă dragoste cu ea în ploaie.Cum ar fi oare? Corpurile lor goale spălate de ploaia caldă de vară,strigătele lor de pasiune acoperite de tunete.Robert avea nevoie să se simtă bine,să ia plăcerea în fierbințeala momentului.
Kate era cât pe ce să cadă pe pietrişul de lângă şosea.Se împiedicase de o rădăcină sau poate dorea să fie prinsă totuşi.Robert o prinse în brațe,cu răsuflarea tăiată.Ea simți inima lui bătând,în dreptul inimii ei prin hainele lor ude leoarcă şi tensiunea din corpul lui era evidentă.Ea putea simți cât de stârnit era Robert şi râse cu vinovăție.Dar când se uită la el iar privirile lor se întâlniră zâmbetul îi pieri pe loc.Dorința era întipărită pe toată fața lui Robert şi focul ardea în privirea lui.Deodată el părea capabil să ia ceea ce dorea.Era înalt şi puternic,o forță vie căreia ca nu-i putea rezista.Un furnicar de dorințe se trezi în

corpul ei şi Kate se trezi şoptindu-i numele.Fără nici un cuvânt,fără să-şi ia privirea flămândă de la ea,Robert lăsă să alunece mâinile lui bărbăteşti peste faţa ei şi îşi lipi gura de a ei.Buzele lor se întâlniră aproape cu furie,contopindu-se cu ploaia ce cădea tot mai deasă.Cerul se deschisese şi ploua cu găleata deasupra lor unind trup cu trup şi gură cu gură.Kate se simţi ca într-un vârtej şi îi era peste putinţă să iasă din el.În ea se trezise ceva primitiv şi imposibil de,oprit,şi cu consecinţe care o făceau să tremure.

Robert se eliberă din sărut şi îşi fixă privirea în a ei,punându-i o ultimă întrebare:

— Acum?Dar Kate nu-şi putea găsi vocea.Dădu din cap drept răspuns şi Robert o prinse de mână întorcând-o spre cabană.Ei fugiră cu uşurinţă peste şosea şi se repeziră să urce treptele verandei.

Mâna de obicei sigură a lui Kate căută pe bâjbâite clanţa uşii şi Robert spuse un cuvânt greu de nerăbdare.În următorul moment,el se aplecă şi o luă pe Kate pe sus.Cu un ţipăt,ea îşi împreună braţele în jurul gâtului lui.Atunci Robert dădu uşii o lovitură răsunătoare care aprope o scoase din balamale.O clipă mai târziu,el păşea în cabană cu Kate tremurând în braţele lui.

El înainta spre acea mică încăpere cu cămin şi cu mobilier confortabil.Dar nu se mai obosi să facă focul.Kate simţea că ar ţipa dacă el s-ar fi oprit să facă altceva decât dragoste cu ea.El o lăsă din braţe şi o aşeză în picioare.Ea se agăţă de el,udă şi tremurând cu anticipaţie.Părul lui strălucea,iar apa de ploaie de pe trup îl făcea alunecos şi cald la atingerea ci.Nerăbdătoare,Kate începu să-i desfacă nasturii cămăşii lui ude.

—Eşti atât de frumoasă,murmură el trecându-şi mâna peste bluza ei udă.

—Dezbracă-mă,Robert,imploră Kate,incapabilă să mai aştepte.Dorea să simtă pielea lui alături de a ei.Cu o mişcare bruscă,el îi trase bluza peste cap.Kate stătea nemişcată în timp ce el dădea jos şi celelalte haine şi fu absorbit la vederea sânilor ei goi.Ea nu se simţise niciodată mai femeie decât în acele momente.Îi citea cu claritate dorinţa din ochi şi îi permise să-i desfacă blugii şi să-şi coboare mâna,simţându-i palmele pe curbele feselor ei.

—A trecut atât de mult,murmură el aproape neinteligibil.Kate îi scoase cămaşa şi apoi îi desfăcu şi pantalonii.Deşi simţea carnea caldă,el tremura în timp ce îl dezbrăca,aruncându-şi deoparte pantofii uzi şi trecându-şi mâna pe picioarele lui puternice,musculoase,înainte de a-şi muta din nou mângâierile ei duioase în sus.Ea îl găsi tare şi pulsând.Ridicându-se în vârful picioarelor se lipi de el şi îl simţi pe Robert cutremurându-se în timp ce corpurile lor alunecoase din cauza ploii se conectau.Pentru o clipă Kate se temu că el nu se va putea

controla,deoarece fusese prea mult timp apăsat de dorință.El îşi trecu mâna jos,pe şoldurile ei şi o sărută cu duritate,flămând.Murmurând cuvinte pe care ca nu le înțelegea,el se lasă pe corpul ei moale,abținându-se inexplicabil împotriva faptului că şi el era excitat.Piele udă pe piele udă,el o îmbrățişa cu putere şi o sărută din nou cu pasiune.Prea repede,prea repede,dorea Kate să țipe.Fă să dureze toată noaptea! O poate el auzi pledoaria ei sau poate instinctele lui îl copleşiră pe moment,deoarece Robert încetini deodată şi o lungă,chinuitoare plăcere începu.El o mângâie,explorându-i toate locurile secrete,admirându-i corpul cu mâinile,şoptind cuvinte care calmau şi stârneau în acelaşi timp.Kate se trezi tremurând uşor în timp ce-i răspundea în acelaşi mod mângâindu-i trupul zvelt şi învățând fiecare detaliu al pielii lui încă umede.

Atingerea ei,ca a unei pene,îl conducea la marginea dorinței.

În cele din urmă,Kate se întinse pe pătură,invitându-1 pe Robert cu brațele desfăcute.Privirea lui era întunecată de dorințe tumultoase,în timp ce îngenunchea şi privea corpul ei gol.

—Vreau să te fac să fii a mea! spuse el rar,depărtându-i genunchii şi mângâindu-i partea interioară a coapselor ei.

—Întotdeauna voi fi eu însămi! şopti ea.

—Dumnezeule,Kate,trebuie să mă opreşti dacă eu...

—Nu mă poți răni,Robert!Cu un suspin de predare,el se aplecă peste ea,apoi o prinse de umeri cu mâinile care o strângeau tare.Kate se pregăti să-1 primească un murmurând uşor.El îşi pierdu controlul şi intră în ea brusc,penetrând-o adânc până când atinse un punct care o făcu să țipe.

El se încordă imediat şi „înghețat",semăna cu o statuie minunată şi erotică.

—Nu! spuse ea sugrumat,deja plutind la marginea unui lucru fantastic.Nu te opri.

—Dar eu...

—Tu eşti un bărbat care mă face să mă simt femeie,cu adevărat.Te rog,nu te opri.El îşi îngropa fața în sânul ei.

—Nu m-aş putea opri acum.Te simt prea caldă,prea bine!

Ea îi mângâie capul şi se întrebă dacă s-a mai simțit aşa de adânc mişcată.Cât de mult avea nevoie acest om de ea! Şi avea nevoie de ea în toate.

Se părea că nu poate exprima cât de mult avea şi ea nevoie de el,exceptând comunicarea fizică.Kate îl ținu şi îşi încorda coapsele,încet la început apoi construind un dans delicios care îi smulse un geamăt de plăcere lui Robert.Sunetul din vocea lui îi dădu o emoție feminină de triumf.Pentru el era singura femeie din lume.

Apoi el se reculese şi începu să se mişte ritmic,pătrunzând-o cu putere; un fior minunat începu să ia naştere în Kate.Fără să fie conştientă,ea se arcui pentru a întâlni următoarea afundare a lui.,acoperindu-i cu picioarele zvelte coapsele pentru a face următoarea cufundare mai perfectă decât ultima.Ea dorea să-i dea totul,să-i uşureze durerea şi să-1 facă întreg din nou.Privirea lui intensă ardea datorită unor emoţii conflictuale,emoţii pe care ea dorea să le împartă cu el.
Dar faţa lui Robert începu să arate că el plutea deja într-un abur de plăcere şi nu îşi putea găsi vocea ca să-i uşureze problemele sufleteşti.
Kate îşi puse degetele pe obrazul lui,apoi trebui să închidă ochii căci valuri de minunăţie îi răscoleau trupul.Lacrimi de bucurie şi uşurare ţâşniră de sub pleoapele ei.Iarăşi şi iarăşi,din nou îl simţea pe Robert găsind cea mai dulce parte dinăuntrul ei,uneori tandru,uneori mai brusc,şi gâtul ei se contractă cu emoţie.Cum putea un om cu aşa multe dureri să dea atât de multă plăcere? Cum învăţase aşa de repede lucrurile care îi plăceau cel mai mult?
Totuşi era legată de el şi ştia cum să-1 facă să răspundă.
În sfârşit,lumea se contractase şi părea să explodeze în jurul lor împrăştiindu-se în fragmente fine de lumină şi întuneric.Kate se agăţă de Robert strâns,şi ei se afundară până la marginea pământului în spaţiul întunecat.Probabil că îi striga numele,pentru că Robert îi răspunse cu un strigăt adânc şi răguşit.
După mult timp,Kate deveni conştientă şi pluti înapoi spre realitate.Robert rămăsese adânc intrat în ea pentru o lungă perioadă şi apoi,şovăielnic,se mişcă despărţind corpul ei de trupul lui zvelt.Epuizată,dar conştientă,Kate se întinse confortabil lângă el ascultându-i respiraţia regulată şi întrebându-se dacă el fusese la fel de zbuciumat de emoţii ca ea.Întregul ei corp vibra încă de plăcere şi lacrimi îi umplură ochii.Încurcată,ea încercă să-şi amintească dacă a mai simţit vreodată o emoţie asemănătoare,atât de profundă.Ea tremură şi Robert interpretă greşit această reacţie.El o părăsi pentru câteva minute pentru a aprinde un foc,apoi se întoarse cu cuvertura uzată de pe canapea.O înveli şi o strânse în braţe şi o ţinu aşa în timp ce flăcările împrăştiau căldură.Îl îmbrăţişa cu putere.Ea nu îndrăznea să se uite la faţa lui de teamă ca el să nu observe cât de mult şi profund fusese afectată de această întâmplare.Se relaxă însă în braţele lui din nou şi se minună cât de natural era să fie aşa intimă cu Robert.El se juca cu şuviţele ei lungi de păr,mulţumit de căldura în care îi scălda strălucitorul foc.
Ce se întâmplase? se întrebă Kate.Cum era posibil ca ceva aşa de obişnuit şi de necomplicat ca sexul să fie atât de uimitor? înăuntru,ea se simţea devastată de plăcere.Inima ei încă mai bătea fără astâmpăr.
Poate era o prostie,o stupiditate chiar,dar Kate simţi impulsul de a vorbi.

—Ascultă,Evans! şopti ea,încercând să-şi menţină vocea normală,eu cred că m-am îndrăgostit de tine.Ea îi simți brațele încordându-i-se pe corpul ei.
—Kate...începu el cu vocea aspră.Ea îi acoperi gura cu vârfurile degetelor şi evită să-l privească.
—Ascultă-mă un minut.Nu-ți cer dragoste eternă sau altceva.E numai...ciudat,asta-i tot.Tu nu crezi?
—Ilaritate,spuse Robert.nepărând altcumva decât amuzat.
—Să nu calci alături,totuşi.Ea tăcu repede,dorindu-şi să nu fi încercat să-şi explice sentimentele.Continuă să se uite în altă parte.Robert se întinse şi îi atinse spatele gol ezitant.
—Kate...
—Eu nu încerc să te fac să spui ceva ce nu crezi cu adevărat.Eu vreau numai să ştii,atât.Eu țin cu adevărat la tine.Atingerea lui Robert era blândă,dar fermă în timp ce o întorcea pe Kate cu fața la el.El îi îndepărtă părul de pe tâmple şi privirea lui întunecată o fixă solemn pe a ei.
—Tu ştii că nu sunt pregătit pentru chestii de astea,nici chiar după ce s-a întâmplat între noi.Adevărul o duru,deşi ea ştia deja că Robert nu era capabil de sentimente mai profunde.Avusese prea multe probleme care îl făcuseră să nu mai recunoască dragostea când aceasta îl privea în față.
—Uneori,spuse el,te-am urât.Tu ceri mult şi te bagi în lucruri care...
—Sunt o fire băgăreață.
—Da,dar tu mai eşti şi altfel.Indiferent dacă admiți sau nu eşti sensibilă şi grijulie.Ştiu asta.Kate.Eu.numai...Nu pot să-ți ofer ceea ce vrei.Nu acum, oricum.Nu sunt gata.Starea sufletească a lui Kate se schimbase prea repede pentru a o putea suporta.Ea înghiți cu greu,încercă să zâmbească cu obrăznicie şi îşi coborî mâna pe corpul lui.
—Oh,da? Câțiva ani de celibat par să te fi făcut gata pentru aproape orice!
—Nu asta am vrut să zic.Nu pot să-ți fac nici o promisiune.Kate.
—Nu-ți cer nimic.Relaxează-te,spuse ea încercând să-şi smulgă mâna din strânsoarea lui şi îşi frecă nasul de al lui ca să obțină un zâmbet.Gura ei tremura de efortul de a zâmbi.
—Hai să vedem ce se va întâmpla,O.K.?
—Dar...
—Vreau să ne distrăm cât mai bine,reluă ea.Hai să ne prostim puțin şi să vedem ce va ieşi.Când te-ai distrat ultima dată?

—Să ne jucăm? repetă el uimit.Ea râse şi îl mângâie cu obrăznicie,nerăbdătoare să instaureze starea de spirit pe care şi-o stricase făcând declarații premature.Degetele ei se jucau cu părul de pe pieptul lui.
—Da,un joc.Un joc sexy.Robert era în dificultate.
—Vrei să spui cel cu învârtitul sticlei?
—Nu,prostule! Vorbesc despre jocuri mature.Să ne prefacem că tu eşti un pistolar şi eu o chelneriță care te leagă.El începu să râdă în hohote.
—Kate,eu nici măcar nu ştiu cine sunt în circumstanțe normale!
—Eu ştiu cine eşti,spuse ea uşor,gâdilindu-i falca şi dându-i săruturi răzlețe pe curba gurii lui.Eşti un om sexy,minunat şi m-ai întors pe dos.Robert Evans.
—Tu nu poți fi aşa de întoarsă precum sunt eu.
—Îmi provoci dureri interioare şi furnicături când mă atingi.
—Ca astea?Kate tremura în timp ce el o mângâia pe burtă.
—Da,ca astea.
—Noi n-avem nevoie de jocuri,murmură Robert,mişcându-şi gura pentru a o captura pe a ei.
—Poate că nu,fu de acord Kate,deschizându-şi gura în timp ce îşi strivi buzele de ale lui.Îl trase pe Robert deasupra şi alunecară din nou pe cuvertura uzată.
Dimineață,Robert fu trezit de zgomotul pietrişului strivit de o maşină.El se ridică şi descoperi că era singur.
—Kate?Ea îi răspunse din bucătărie.
—Mă duc afară.A venit Kurt cu maşina.Ea se îndreptă spre uşă şi el putea auzi zgomotul picioarelor ei desculțe pe podeaua verandei.Apoi Robert se sprijini cu cotul de podea şi începu să cugete.
După ce făcuseră a doua oară dragoste,îşi împrăştiaseră hainele în fața focului.De fapt pătura pe care stătuse era încă caldă.Robert îşi întinse o mână peste locul unde a stat corpul ei şi închise ochii,amintindu-şi ce bine îi fusese când o simțise întinsă lângă el în timpul nopții.
Doamne,ce dulce fusese! Şi amuzantă.Multele remarci ale lui Kate ,delicioase ca mierea timp de un minut şi apoi picante,cu o senzuală curiozitate în următoarele.
Sexualitatea în interiorul ei ardea ca o flacără.Să-i dai jos hainele era ceva natural pentru ea.Robert îşi aduse aminte de acea privire pofticioasă pe care o avusese atunci când era întinsă pe pătură şi când el îngenunchiase.Numai privind la expresia feței ei se excitase din nou.Era frumoasă şi se bucura de asta.Unora dintre femei le place sexul,gândi Robert,la fel cum le place ciocolata.Ceva rapid şi reconfortant,dar nu teribil de lung.Acesta era probabil felul în care îl privea şi Kate.Bun,rapid,distracții cu sexul şi fără regrete.

Gândul că s-a îndrăgostit de el era altceva.Poate avea nevoie să audă aşa ceva după prima lor unire sălbatică.
—Nu putea vorbi serios! murmură Robert.Dragostea nu vine aşa de rapid.Pe lângă asta,s-a arătat foarte doritoare să schimbe subiectul când i-am spus ce simt.Asta trebuie să fie,fără nici o îndoială.Un bluff.Apetitul ei sexual era ca şi apetitul ei pentru toate lucrurile care-i plăceau în viaţă.Mare şi nesăţios.Şi să spună că ţine la el după aceea,aceasta era probabil o etichetă modernă a vieţii de dormitor.Să spui cuvintele potrivite la sfârşit era la fel de obligatoriu ca şi ţigara pe care unii o fumau după,aşa că ea fusese obligată să spună asta.Nu credea cu adevărat ceea ce spunea.Totuşi Robert se simţi schimbat.
Kate dădu năvală în cameră,cu părul plin de strălucirea razelor de soare şi ochii albaştri scăpărând scântei.Îşi pusese bluza şi blugii şi arăta foarte sexy.
—Bună,spuse ea,lăsându-se în genunchi şi dându-i lui Robert un sărut răsunător de bună-diminenţa.Vocea ei era mângâietoare şi privea adânc în ochii lui.Ai dormit bine?
— Da,răspunse Robert mirându-se singur de adevăr.N-am dormit aşa de bine de ani de zile.Sprâncenele ei se mişcară sugestiv.
—Un pic de exerciţiu îţi face bine,bănuiesc.Kurt mi-a adus maşina.A plecat înapoi în oraş cu asistentul lui.E reparată.Vrei să mergi să-i faci proba?
—Mai degrabă aş sta aici cu tine.El îşi umplu mâinile cu părul ei şi o trase mai aproape de el nedorindu-şi altceva decât să facă dragoste tot restul vieţii cu această minunată,neinhibată tânără femeie.
Ea râse,arătând minunat în timp ce se ondula în braţele lui.
—E o schimbare.Nu vrei să mai scapi de mine acum?
—Nu necăji un om gol fata mea!
—De ce nu?
—Pentru că te vei pune într-o situaţie compromiţătoare.El îi ţintui corpul care nu opunea nici o rezistenţă pe pernă şi începu să-şi plimbe mâna pe valea coapselor ei.Kate suspină şi se aşeză provocator spre el,împreunându-şi braţele în jurul gâtului lui.
—Ascultă,spuse ea,ciufulindu-i părul şi zâmbind,înainte de a face un lucru obişnuit din asta...
—Da? întrebă el,deja desfăcându-i bluza pentru a-i explora corpul din nou.
—Cred că se cuvine să vorbim despre câteva chestiuni.
Robert se opri din încercarea de a o dezgoli şi privi spre Kate îngrijorat.
—Ce chestiuni?

—Controlul asupra unei sarcini,de exemplu.Mi-a scăpat din minte ieri noapte,dar cu toată excitarea tu trebuie să înțelegi.Şi,crede-mă,mi-am făcut o mulțime de calcule azi-dimineață înainte de a ajunge la concluzia că este o perioadă sigură pentru mine,dar...
Robert nici nu mai asculta ce zicea Kate,gândurile lui concentrându-se asupra vorbelor ei.Controlul asupra unei sarcini! Nici nu se gândise măcar azi-noapte.Şi ideea de a avea un copil în stadiul lui de viață era mai înspăimântătoare decât înfruntarea unui pluton de soldați înarmați cu automate.
Ce fel de tată ar fi? De-abia putea să aibă grijă de el darămite de un copil!
Kate gângurea în continuare,spunând:
—Cred că prezervativele sunt cele mai indicate pentru moment deoarece va dura câteva zile până când un doctor îmi va prescrie din nou pilule anticoncepționale.
—Tu luai pilule anticoncepționale?
—Pentru o vreme,replică Kate,întâlnindu-i privirea fără nici o clipire,când am avut un prieten stabil acum câțiva ani în urmă.Vrei să-ți spun despre el?
— Nu,spuse Robert ostil.
—Eu consider că e o chestiune de bun simț să-ți întrebi iubiții despre relațiile pe care le-au avut anterior,să ştii.Numai pentru a te asigura.
—Nu vreau să aud nimic!
—Ce s-a întâmplat?Robert se ridică,tremurând uşor.
—Nimic!Cât de complicată era viața! Era aproape să uite,în lumea reală,din fiecare acțiune rezulta o reacție,o consecință.Trebuie să-şi aducă aminte de asta.
—Nu uita cu cine vorbeşti! spuse Kate privind cum el încerca să se adune,în timp ce ea se întindea liniştită pe pernă.Spuse uşor:
—Văd că eşti supărat!
—Nu sunt Eu numai...E mult mai complicat decât credeam.Robert îşi trecu mâna prin păr.Nu m-am gândit deloc la asta ieri noapte!
—Sunt bucuroasă! murmură Kate cu căldură.
—Nu.adică eu...O.doamne,control asupra sarcinii!
—Asta-i partea cea mai uşoară,replică Kate.Mai ales bolile transmisibile prin sex mă îngrozesc pe mine.Bănuiesc că tu eşti cât se poate de .”curat” de vreme ce-ai fost atât de călugăr în ultima vreme,aşa că nu-mi fac probleme cu tine cum îmi fac de obicei.Kate tăcu pentru un moment,apoi spuse:
—Robert,nu am fost virgină noaptea trecută.Sunt o femeie matură şi am avut alte relații înainte,dar n-au mers.Tu nu eşti primul pentru mine.
—Ştiam asta.

—Şi nu eram prima pentru tine.Asta era clar.Ceea ce este frumos e că amândoi ne-am mai lovit de probleme înainte,dar am descoperit ceva minunat numai împreună.
—Nu cred că am descoperit nimic.Kate!
—Ce vrei să spui?Robert se întinse după blugi şi îi găsi uscați.
—Vreau să spun că sunt pregătit pentru asta.
—Ştiu asta! Nu-ți cer nimic.
—Ba da,îmi ceri.
—Numai sex,poate,spuse ea într-o doară,dar nimic în afară de asta.
—Nu glumesc,Kate.Tu vrei să faci ceva cu relația asta,chiar dacă eu nu văd ce.
—O.K.,dr.Freud,spuse ea,ridicându-se pe picioarele ei lungi pentru a se privi îmbrăcându-se.Ce vreau să-ți iau?Robert îşi trase pantalonii încruntându-se şi luptându-se să-şi spună gândurile în cuvinte.Îi datora măcar atât.Dar nu reuşea să se descurce.
POATE E MAI UŞOR SĂ STRICE RELAȚIA ACUM.
—Nu sunt un om puternic,spuse Robert în cele din urmă întorcându-şi privirea de la Kate.
—Eşti mai puternic decât crezi.
—Nu sunt genul de bărbat după care majoritatea femeilor să se dea în vânt,doar dacă tu nu eşti vreo fată care trebuie să dovedească ceva.
—Să dovedească ceva? repetă Kate cu atenție.
—Sau ceva pe care tu vrei să-1 repari!
—Nu înțeleg! spuse ea,dar tonul vocii se ridica periculos şi îşi încrucişa brațele pe piept.Tu crezi că încerc să te repar?
—Eu cred că încerci să mă salvezi! spuse Robert rar,întorcându-se pentru a o înfrunta pe Kate de la o distanță sigură.Aşa cum ai vrut să-1 salvezi şi pe tatăl tău.Ochii albaştri ai lui Kate se îngustară şi pentru o fracțiune de secundă îşi dorea să nu fi vorbit.Dar acum putea să vadă că are dreptate.
Vocea lui Kate se transformă într-un murmur periculos.
—Asta-i o teorie putredă,Evans!
—Chiar aşa? Făcându-şi curaj,spuse: patru ani de zile ai fost supărată pe Cynthia pentru că nu l-a salvat pe tatăl tău de la sinucidere.
—Nu vorbi despre tatăl meu!
—De ce nu? N-ai observat paralela?
—Despre paralelă vorbeşti?
—Cred că tu speri să poți arăta mamei tale cum ar fi trebuit să intervină în viața tatălui tău.Asta-i,nu-i aşa? De asta te-ai încurcat cu mine?Kate fierbea de mânie.

—Nu-i adevărat şi o ştii prea bine.
—Nu,atunci ce faci? De ce ai venit la cabană dacă nu pentru a mă salva de mine însumi,Kate? Nu-mi spune că ai venit aici sperând că ai să te culci cu mine? Asta-i doar o acoperire.Ți-ai croit dram în viața mea sperând că ai să corectezi trecutul.
—Nu pot să cred că tu spui asta!
—Este adevărul,spuse Robert.Dar mă tem că ai venit să salvezi pe cine nu trebuia.Nu sunt tatăl tău.Nu sunt nici sinucigaş,Kate! Dacă am fost,asta a fost cu mult timp în urmă.Îți pierzi timpul cu mine.Kate îl privi rece.
—Poate chiar îmi pierd timpul.

CAPITOLUL 13

Kate dorea să arunce cu ceva în Robert.Nu vedea cât de mult ţinea la el,nu la trecut sau la altceva,ci doar la El.
—Dar noaptea trecută? întrebă ea şoptit.
—A fost o greşeală! spuse Robert deîndată,rigid şi înnebunitor de calm.Îmi pare rău.N-ar fi trebuit să las să se întâmple.
—Tu n-ai avut nici un control asupra celor petrecute noaptea trecută,argumentă Kate.Pentru o singură dată,tu ai lăsat garda jos.
—Şi am făcut o greşeală,încheie Robert.Trebuia să-mi fi dat seama de ce stăteai prin preajma mea.Trebuia să văd că problemele tale legate de moartea tatălui tău sunt cauza.
—Tu crezi că ieri jucam teatru? Tu crezi că am făcut dragoste cu tine deoarece eşti ca tatăl meu?
—Nu asta am vrut să zic şi ştii asta.Poți să negi că tu nu ai încercat să mă ajuți noaptea trecută?
—Poate că da,spuse printre dinți Kate.Dar.dracu să te ia,nu sunt nici soră medicală,nici dădacă,nici doctorul tău.Nimeni nu poate să te ajute decât tu însuți,Evans! Ştiu asta mai bine decît tine însuți.Faţa lui rămase neclintită.
—Atunci ce-a fost de fapt azi-noapte?
—Idiotule,a fost atracție sexuală,explodă Kate cu disperare.Suntem doi oameni care au simțit o izbucnire de scântei din momentul în care s-au întâlnit.Am avut perioade dificile ocolindu-ne unul pe celălalt.Şi indiferent dacă admiți sau nu,noaptea trecută a fost dragoste.
—Nu,n-a fost,spuse Robert sec.Partea cu sexul o pot crede,poate,dar despre...
despre dragoste,aşa cum i-ai zis...
Kate nu se putu abține să nu ridice vocea,spunând cu amărăciune:

—Oh,ce ştii tu despre dragoste? Ţi-era frică să spui cuvântul? Te ascunzi de ea de ani de zile,ți-e frică să vezi cât de mult te iubeşte familia,ți-e frică să o încerci tu însuți.
—Kate...
—Poate eşti incapabil să iubeşti pe cineva.Poate tu eşti SINGURUL care are probleme.Te-ai gândit vreodată la asta?
—Ştiu că am probleme.De aceea te-am prevenit de la bun început.Dar tu nu m-ai ascultat,şi acum lucrurile au ieşit de sub control şi cineva va avea de suferit..
—Ei bine,nu voi fi eu aceea.Kate smulse una dintre perne şi aruncă înspre canapea.
—Unde pleci?
—Plec,tu cel fără inimă,bastard orb!
—Kate...El o prinse de braț în timp ce făcea primii paşi,dar Kate se eliberă şi se întoarse spre el cu furie;
—Nu-i nevoie să devii un sentimental pentru această ultimă dată când te văd,Evans! Tu ai vrut să plec de când am pus piciorul în vechitura asta de magherniță!
— Nu trebuie să pleci aşa .Nu supărată şi...
—Oh,nu sunt supărată.Sunt furioasă.Şi dacă nu ai de gând să pleci din calea mea,am să te pocnesc drept între ochi!
—Kate,vreau să mă înțelegi.
—Am înțeles totul,Evans.Tu trebuie să fii acela care să ajungă la câteva importante concluzii.Şi este evident că ai să faci toate de unul singur.Eu plec.Şi când îți vei veni în simțiri,va trebui să mă găseşti.
—Ce?
—Într-o zi îți vei da seama că eu nu fac dragoste cu oricine.Oi fi eu nechibzuită şi naivă,dar nu sunt stupidă.Nu mă încurc cu un bărbat decât dacă țin cu adevărat la el,în felul,cum țin la tine!Deodată,pe jumătate orbită de lacrimile care amenințau să o înece,Kate țipă:
—Tc iubesc,Robert Evans.Nu sunt sigură de ce,dar te iubesc.Şi dacă te vei decide că mă poți iubi şi tu,va trebui să vii să mă cauți,pentru că eu nu mă mai întorc aici fără o invitație scrisă de tine!
Kate se repezi spre uşă.Urcă grăbită scările şi aruncă cele câteva mărunțişuri într-un sac de hârtie şi după ce se gândi un pic,luă şi obiectele pe care le găsise în mansardă.Să-1 ia dracu de bloc-notes cu schițe şi tot ceea ce lăsase la cabană! Se trezi gâfâind de efortul pe care-1 făcea pentru a-şi stăpâni emoțiile.Robert

dispăruse.N-avea curajul să spună la revedere.Afară,Kate porni maşina şi dădu înapoi fără să se uite în oglinda retrovizoare.Maşina se lovi de crengile ce fuseseră date jos de furtună,dar Kate nu se opri să vadă ce stricăciuni a făcut maşinii.Ea înainta pe şosea şi nu se mai uită înapoi.

Când ajunse în autostradă,ea începu să plângă.În timp ce strângea volanul şi plângea în hohote,îşi spuse că erau lacrimi de furie.Dar o voce interioară îi spunea altceva: „Îți pare rău de ce se întâmplă.Faci o greşeală."

Dar Kate ignora acea voce,în schimb se grăbi spre Blynton.Fără să se gândească,ea conduse până la casa în stil Victorian aflată pe cea mai familiară stradă umbroasă din oraş.Nu pentru că s-ar fi grăbit dar parcă neregulamentar maşina cu două roți pe spațiul verde,sări din maşină şi trânti portiera.Abia atunci realiză unde venise de fapt.

—Kate! strigă mama ei,ieşind din verandă şi ridicând mâna pentru a se apăra de soare Tu eşti?Kate trase cu putere aer în piept şi stătu aşa,întrebându-se dacă avea puterea să o înfrunte pe mama ei,mai ales în această dimineață.

Rapid,ea îşi şterse lacrimile de pe față şi încercă să-şi sufle nasul în timp ce Cynthia se îndrepta spre ea.Cynthia purta o altă pereche de pantaloni şi o bluză elegantă.Nu avea nici o bijuterie,în afară de nişte cercei de aur,dar arăta îngrijită ca într-o revistă de modă.Ea zâmbi strălucitor.

—Kate mă bucur că te văd!Absentă,Kate îi permise să o îmbrățişeze.Dar când brațele mamei se retraseră cu nerăbdare,ea simți o emoție incomparabilă fierbând în interiorul ei.Încercă să o îmbrățişeze şi ea pe mama ei,dar îmbrățişarea se transformă într-o strânsoare disperată şi un potop de lacrimi proaspete.Alarmată,Cynthia strigă:

—Iubita mea,ce s-a întâmplat?

—Oh,mamă!Cynthia îi ținea mâinile strânse pe umeri.

—Eşti rănită?

—Nu! Eu numai...eu nu pot...El nu este...Uşor,Cynthia îşi trecu mâna pe după spatele lui Kate şi o îndreptă spre casă.

—Nu-i nimic,Kate! spuse ea.Hai în casă şi spune-mi totul! Veranda nu se schimbase.Uşa înaltă de la intrare mai scârția în balamale şi aerul răcoros din holul principal era acelaşi cu cel din diminețile primilor ei 18 ani din viață,când venea să-şi ia micul dejun compus din pâine prăjită şi un parfumat ceai chinezesc cu suc de portocale.

Îi mirosea ca acasă şi avea nevoie de un cămin din nou,îşi dădu seama Kate.De când părăsise Blynton niciodată nu i-a fost aşa dor de casă ca acum când stătea în holul acestei case atât de cunoscute.

—Am nevoie de tine,mamă! spuse Kate.Sunt aici,iubito!
—Am fost o fraieră şi aş vrea să mă ajuți să repar lucrurile.
—Ce s-a întâmplat? Kate sughiță şi spuse:
—E vorba despre Robert.
—Ce e cu Robert?
—M-am îndrăgostit de el mamă! Cynthia nu spuse nici un cuvânt,dar o conduse pe Kate din hol în bucătărie.Turnă ceai în două ceşti şi le duse prin sufrageria plină de mobilă veche până la veranda vopsită în culori vesele din spatele casei.Aici,o obligă Kate să se aşeze pe un scaun alb şi se aşeză şi ea.
—Bea! îi spuse mama cu blândețe.Apoi vom vorbi.Ceaiul avea un gust bun şi Kate fu surprinsă să observe că se calmează de-ndată după câteva înghițituri.Zâmbi cu tristețe.
—E nostim,nu-i aşa? Eu să vin aici să-ți vorbesc despre problemele legate de viața mea sentimentală!
—Pentru asta există mamele,ca să-şi ajute copiii în problemele pe care le au cu dragostea.Kate scutură din cap cu fermitate.
—Dar eu n-am avut niciodată nevoie de ajutor înainte. Mai bine aş fi băut otravă decât să-ți spun ceva intim.
—Ei bine,ai mai crescut şi tu puțin,spuse Cynthia şi strânse genunchiul lui Kate.Care-i problema cu Robert? Chiar ai vorbit serios? Chiar eşti îndrăgostită de el?
—Ştiu că s-a întâmplat prea repede.Dar cred că e un lucru real.Mă gândesc la el tot timpul şi vreau să fiu bună cu el.
—Acesta-i unul din primele semne,cu siguranță!
—Dar poate eu fac toate lucrurile rele.
—El e foarte vulnerabil,murmură Cynthia.Nu poți să-i ceri prea mult.
Kate îşi prinse capul în mâini.
—I-am spus că nu mă voi întoarce acolo decât dacă va veni el să mă ia.Dar el nu poate să facă asta! Ştiu că el nu poate părăsi cabana decât dacă e o chestiune de viață şi de moarte.Are un fel de fobie bănuiesc.
— Aşa bănuiam şi eu.Nu-i surprinzător.După ce a trecut prin ce a trecut,în sfârşit a găsit un loc care este sigur şi nu vrea să-l părăsească.
—Deci nu trebuia să-i dau acest ultimatum.
—Poți să te întorci tu la el.Sau mândria ta te împiedică să o faci?
Cynthia zâmbi pentru a atenua înțepăturile din cuvintele ei iar Kate zâmbi şi ea strâmb.

—Mândria mea va fi căderea mea! admise ea.Dar în acest timp...ei bine.Robert a spus nişte lucruri care rănesc cu adevărat.
—Ce lucruri?
—Despre tata!Zâmbetul Cynthiei dispăru imediat.Kate se grăbi să continue,spunând:
—Ştiu că ți-am aruncat câteva acuzații grave despre faptul că nu l-ai ajutat pe tata înainte de a muri.Întotdeauna am fost supărată din pricina asta.dar Robert a spus...
—Ce-a spus Robert?
—El crede că eu încerc să-1 salvez pe el aşa cum mi-aş fi dorit să-1 salvez pe tata.Cynthia stătea nemişcată,privirea ei fiind plină de durere.
—Toți am fo dorit să fi făcut ceva pentru a-1 salva Kate.Prietenii lui,familia lui,toți.Dar nu am putut.El şi-a păstrat secretele până la sfârşit.Nu dorea ajutorul nostru.
—Să ceri ajutor e aşa de rău? Cynthia aprobă:
—Cred că da.Trebuia să admită că eşuase.A dezamăgit atâția oameni şi nu putea suporta lucrul acesta.
—Problemele lui Robert sunt diferite.Nimeni nu depinde de el.
—În afară de tine! Surprinsă.Kate exclamă:
—Nu depind de el.Eu vreau numai să-1 iubesc!
—Ceea ce înseamnă că şi el trebuie să te iubească.Poate nu este destul de puternic să facă asta!Kate suspină:
—Da,ştiu că nu este destul de puternic să vină să mă caute.Îi este frică să părăsească cabana.Trebuia să-1 fi văzut la .”Patty Ball” ieri noapte.Era cât pe ce să explodeze.Cynthia începu să o privească speriată.
— L-ai dus pe Robert la ”Patty Ball”? Eu credeam că el nu merge decât la băcănie,din an în Paşti.Ai făcut o treabă bună ducându-1 acolo.
—Ei bine,mi-a aruncat tot în față azi dimineață,murmură Kate.Am mers prea departe,bănuiesc.El a intrat în panică şi a vrut să scape de mine aşa că a ales unul dintre subiectele care ştia că mă face aşa de furioasă încât să plec!
—Ce subiect?Kate îşi umezi buzele uscate înainte de a răspunde:
—Tata!Cynthia se crispă ca şi cum ar fi fost înțepenită.
—Ascultă mamă,spuse Kate,ştiu că e dificil pentru tine să vorbeşti despre el.E greu şi pentru mine.Sentimentele acelea dureroase încă îşi fac efectul în sufletul meu.
—Şi ale mele la fel spuse Cynthia moale.Nici nu-ți poți imagina.Mă simt atât de vinovată uneori Kate.Dacă măcar aş fi ştiut! Dacă măcar aş fi făcut ceva.Nu pot

trăi sub acoperirea acestor cuvinte.Nu pot să mă întorc în timp şi să fac lucrurile într-un mod diferit.
—Ce-ai face dacă ai putea?
—Aş face ca tine! admise mama ei.L-aş forța să-mi vorbească.
—Mamă...Cynthia scutură din cap,întrerupând-o pe Kate.
—Sper ca tu să nu faci o greşeală ca a mea,Kate.
Pentru prima dată în viața ei,Kate văzu cât de profund o afectase sinuciderea tatălui ei pe Cynthia Cranston şi se simțea foarte vinovată.Cum putuse să fie atât de oarbă? A fost afectată atât de mult în suferința ei încât nu-şi dăduse seama de durerea mamei ei.Deodată,Cynthia îşi arătă vârsta adevărată.Ridurile sc adânciră pe fața ei şi părul parcă îi încărunți în timp ce privea fix verigheta de pe deget,pe care nu o scosese deşi trecuseră ani buni de la moartea lui Donald Cranston.Cu un tremur teribil în voce Cynthia spuse:
—Oh Kate să iubeşti cât timp mai poți! Să iubeşti cu toată puterea ta!
Kate se gândi la Robert.
— Aş vrea să-1 iubesc.Dar el nu-mi dă nici o şansă,mamă.
Uneori se uită la mine de parcă aş fi un monstru care îl va sfâşia bucățică cu bucățică.Îmi dau seama că-1 înspăimânt uneori.Cynthia zâmbi:
—Eşti o persoană plină de forță,Kate!
—El are nevoie de forță,cred.El trebuie forțat.L-am făcut să meargă sus în mansardă,de exemplu.Era obsedat de zgomotele de acolo,aşa că l-am luat să mergem să vedem.Mi s-a părut că era agitat.
—Tu ai mers în mansarda de la Greatoak?
—Da.Amintindu-şi ceea ce au găsit,Kate continuă.Am dat peste multe lucruri care au aparținut lui Judith.Cynthia păli.
—Ce lucruri?
—În cea mai mare parte haine.Câteva hârtii şi câteva poze,lucruri de genul ăsta.Şi jurnalul ei.Era să uit asta.Era ascuns într-un sertar cu câteva cămăşi de noapte.Vocea Cynthiei sc transformă într-o şoaptă stranie:
—Ai găsit jurnalul mamei mele?
—Da,ne-am gândit că poate vom afla mai mult despre ea dacă ne uităm prin lucrurile ei.Mâna Cynthiei tremura aşa de tare încât scăpă ceaşca de ceai care se sparse de podea,scandalos de tare pentru acea dimineață liniştită de vară.Dar Cynthia părea că nu a auzit.
—Ce încerci să afli? spuse ea cu vocea gravă.
—Mamă,te simți bine? Kate se aplecă să strângă cioburile ceştii chinezeşti.Ce s-a întâmplat?

—Ce încerci să afli despre mama mea?
Kate se ridică,cu cioburile ceştii sparte în mână şi se uită la mama ei schimbată.
—Linişteşte-te,mamă!Cynthia se lupta să-şi revină din emoție.
—Îmi pare rău.Eu numai...Am avut o senzație stranie când am revăzut cabana ieri şi de atunci mă tot gândesc la mama.Acum asta...Kate îşi îngustă privirea.
—Ce se întâmplă,de fapt.mamă? Tu şi bunicul reacționați într-un mod aşa de ciudat!
—Eu nu reacționez niciodată ciudat, răspunse Cynthia străduindu-se să râdă.
—Mamă,ce ştii despre Judith? E ceva despre care nu mai ştie nimeni,aşa-i?
întrebarea directă îi strică Cynthiei definitiv echilibrul.O fixă pe Kate,deschise gura dar nu scoase nici un sunet.Trăsăturile ei frumoase păliră atât de periculos încât deodată lui Kate i se făcu teamă ca mama ei să nu leşine.Rapid,o îmbrățişa pe Cynthia,dar Kate reuşi să vadă o frântură de teamă în ochii mamei ei.
—Ce s-a întâmplat,mamă? insistă ea.Care-i secretul lui Judith Brunschwig? E chiar atât de groaznic?
—Tu ştii la fel de mult cât ştiu şi eu! şopti Cynthia.îndepărtându-i mâna lui Kate.A dispărut.
—Tu crezi asta? întrebă Kate.
—Bineînțeles că da! Ce altceva putea să se întâmple cu ea?
—Este exact întrebarea pe care voiam să ți-o pun murmură Kate privind-o atent pe mama ei.Ani de zile familia lor ținuse bine secretele.Pentru a evita dureri şi confruntări,toți au preferat să evite întrebările periculoase.Dar Kate dorea un răspuns acum.Simțea că ia foc dacă nu va şti adevărul.Se decise să fie tranşantă.
—Chiar a dispărut Judith sau i s-a întâmplat ceva?
—Eu...nu ştiu.Eram un copil în vremea aceea când...
—De şapte ani,nu-i aşa? E o vârstă destul de mare ca să poți observa câteva lucruri.Kate întrebă pe un ton hotărât.Îți aminteşti noaptea în care a fugit Judith?
—Nu.Cynthia scutură din cap şi îşi împreună mâinile ca şi cum deodată ar fi fost foarte frig.Nu pot să-mi amintesc nimic.
—Dar îți aminteşti alte lucruri chiar de când erai mai mică decât crai atunci.De ce obişnuiai să-mi spui despre peterecerile pe care le făceau la cabană şi...
—Nu pot să-mi amintesc acea noapte! Deodată,Cynthia îşi îngropa fața în mâini.Vocea era plină de emoție.
—Ştiu că s-a întâmplat ceva rău,ceva teribil,dar eu...
—Mamă!
—M-am blocat,bănuiesc,spuse Cynthia cu glas scăzut,ridicându-şi capul şi privind în gol.Goliciunea expresiei ochilor ei o înspăimântă pe Kate,care nu o

văzuse niciodată pe mama sa pierzându-şi controlul.Treptat,ochii ei albaştri se opriră asupra lui Kate şi spuse uşor:
—Nu sunt la fel de puternică ca tine.Nu pot să învinge orice obstacol ce îmi apare în cale.Kate se îndreptă spre ea şi o prinse de încheietura mîinii Era timp destul pentru răspuns,oricât de înspăimântător ar fi fost.Ea spuse,deodată:
—Mama,bunicul a venit pe la cabană ieri după ce Dick Satriani a descoperit scheletul de lângă lac.A spus unele lucruri care m-au speriat.
Cynthia se uită la ea cu teamă:
—Ce lucruri?
—Nu prea avea coerență în ceea ce spunea.A vorbit despre Judith şi i-a cerut iertare.
—A iubit-o,spuse Cynthia brusc.A iubit-o foarte mult.Îmi aduc aminte asta.
—Mamă,spuse Kate cu fermitate,hotărâtă să afle adevărul a dispărut Judith? Sau a murit?Cynthia începu să plângă încetişor.Din ochi îi şiroiau pe obraz lacrimi pe care nu le putea opri în timp ce o privea în tăcere pe fiica ei.
Kate îi prinse mâna şi întrebă doar:
—A omorât-o bunicul pe Judith?Un suspin dureros ieşi din pieptul Cynthiei.
—O,Doamne!
—Asta s-a întâmplat,mamă? Şi-a omorât bunicul nevasta şi a pretins după aceea că a dispărut? A îngropat-o lângă lac?Cynthia scutură din cap cu îndărătnicie.
—Nu ştiu,nu ştiu.Nu pot să-mi aduc aminte.Ce mai contează acum?
—Mamă,noi am găsit un schelet.Poliția a început ancheta...
—Nu mai contează după atâția ani,mai bine să uităm.
—Poliția nu va uita...
—Kate,spuse Cynthia tremurând,orice ar fi fost s-a întâmplat cu mult timp în urmă.Putem distruge familia încercând să aflăm trecutul Şi tu eşti acasă,acum putem fi cu adevărat o familie din nou.Te rog,nu începe.
—Mamă,ascultă-mă! Nu mai e o chestiune a familiei.Dacă poliția decide că scheletul e al lui Judith,vor vrea să ştie cum a murit Şi dacă bunicul...
—Michael n-a ucis pe nimeni!
—De unde ştii?
—Nu ştiu,admise Cynthia.Numai că e imposibil ca el să fie criminalul.
Kate se încruntă.Poate că trăgea concluzii pripite.Poale că scheletul găsit lângă lac nu era al Judithci Brunschwig.Dar ceva nedefinit îi provocă îndoială.Simțea în inima ei că Judith nu l-a părăsit pe Michael acum 40 de ani pentru a fugi cu unul dintre amanții ei.Ea ar fi încercat să ia legătura cu familia măcar o dată în toți aceşti ani.Nu,Kate era sigură că bunicul ei o omorâse.Dar cum? O ucisese

cineva pe fugară,nechibzuita Judith,şi o îngropase într-un loc ascuns? Cine ar fi făcut asemenea lucru? Şi de ce Michael nu încercase să o găsească pe nevastă-sa în aceşti 40 de ani?
— Trebuie să aflăm adevărul înainte ca autoritățile să o facă spuse Kate în cele din urmă.Dacă bunicul e vinovat,trebuie să-1 protejăm.
Cynthia era prea supărată pentru a mai vorbi.Kate o instala confortabil într-un fotoliu şi o lăsă singură.Deşi era mult mai înspăimântată decât fusese vreodată,Kate ştia că are de făcut unele lucruri.Ea intenționa să-1 găsească pe bunicul ei şi să-i pună câteva întrebări directe.

CAPITOLUL 14

Când Kate părăsi Greatoak,Robert spera să se simtă uşurat.Da,îi era frică de ea,de felul în care-1 forța să vorbească,să gândească şi să simtă din nou.Ar fi trebuit să se simtă minunat după plecarea ei.
Dar încercând să înlăture greutatea ce-i apăsase pieptul când auzise maşina ei îndreptându-se spre şosea,îşi dădu seama că nu era uşurat.Era o apăsare mult prea dureroasă.
—Ar trebui să fiu bucuros că ai plecat! zise el aplecându-se spre sticla rece a ferestrei şi privind maşina dispărând între copaci.
—Tu ai fost ca un ghimpe de când ai apărut în viața mea.Robert se îndepărtă de fereastră şi începu să măsoare cu pasul lungimea debarcaderului,unde se ascunsese de Kate.El nu dorea să o înfrunte încă o dată.Reuşise să o alunge de aici cu câteva cuvinte bine alese şi nu se mai bizuia să-i vorbească din nou.
De ce ți-e frică,că ți-ai putea schimba părerea?
—La dracu,mormăi el drept răspuns vocii rațiunii.Mă simt mai bine fără ea! Femeia aceasta nu era altceva decât un necaz!Dar era un necaz foarte frumos.Frumos,deştept şi amuzant.Şi sensibil Şi un bun observator,de asemenea.
Kate îl făcuse să vadă o mulțime de lucruri şi să uite de sine însuşi.Ea îl trăgea spre lumină şi îl forța să se autoanalizeze cu cea mai mare seriozitate.Lui nu-i plăcuse ceea ce văzuse.Dar,destul de straniu,el nu se mai disprețuia acum.Şi nici Kate nu-1 disprețuia.Ea nu se temuse de el şi nu-1 urâse.
Este îndrăgostită de tine,idiotule! Asta nu înseamnă nimic? Nu trebuia să o arunci afară din viața ta,spuse din nou vocea neauzită.
—Şi dacă ceva ar fi mers prost? se întrebă Robert cu glas tare.Şi dacă îmi pierd capul şi o rănesc?Aseară nu ți-ai pierdut capul Şi ai avut destule ocazii.Ai făcut dragoste cu ea fară să-i ascunzi nimic.Şi nu s-a întâmplat nimic groaznic Ba chiar s-a întâmplat ceva magnific.De ce ți-e frică de fapt?

—Nu ştiu! spuse Robert încet.Poate nu pot să o iubesc.Nu în felul în care se cuvine să fie iubită.Te-ar învăța ea.Te-a învățat multe alte lucruri în ultimele zile,mototolule!Robert smuci uşa şi ieşi la lumina soarelui,iarba încă era udă de la ploaia din noaptea trecută,iar aerul era proaspăt şi aromat.Lacul era liniştit,de un albastru strălucitor.Oprindu-se,Robert privi cabana şi pentru un moment se minună de frumusețea ei.Lumina soarelui scânteia pe acoperiş şi copacii din jur îşi aruncau umbrele pe pereții ei.Inima lui Robert se strânse.Greatoak fusese paradisul lui pentru o lungă perioadă de timp.Era fortăreața lui,ascunzătoarea lui.Era Singurul loc care-1 făcea să se simtă acasă.

Aşa,deci stai aici,îl luă în zeflemea vocea.Eşti fericit aici,nu-i aşa? Eşti în siguranță,numai tu singur,ăsta eşti tu.Nu-i mare scofală.Îți iroseşti viața,Evans.E momentul să te schimbi.Robert spuse vocii:

—Ea merită ceva mai mult decât să trăiască aici ca o relicvă.Corect,răspunse vocea.Robert urcă panta dealului şi merse în cabană,concentrat asupra ecoului paşilor săi.Avea de luptat acum numai cu el însuşi.Ar fi trebuit să se simtă bine.Dar în hol trebuia să facă față unei amintiri lăsate de Kate.Ea dărâmase un perete şi lăsase mizerie în urmă,mici bucăți de plastic amestecate cu aşchii de scândură şi un strat de praf atât de gros încât se vedeau foarte clar urmele picioarelor ei desculțe.El găsi o mătură şi un făraş şi se apucă să curețe rămăşițele proiectului de expansiune al lui Kate.Dusese câteva încărcături de resturi în spatele cabanei,când auzi o maşină pe şosea.

Nu era Kate,îi spuse un al şaselea simț.Maşina ei are un sunet diferit.Robert se îndreptă spre uşă şi îl văzu pe Dick Satriani coborând din camionetă.Robert ezită.De obicei,el stătea ascuns vederii când cineva venea la cabană.Nu-i plăcea să vorbească cu oamenii.Dar Dick nu e un simplu om,gândi el.Cu mătura în mână împinse uşa şi îl întâmpină pe Dick în verandă.

—Neața! spuse Dick cu veselie urcând treptele verandei.Ați rezistat furtunii de aseară amândoi?

—A fost cam greu,spuse Robert.Dick râse.

—A fost o adevărată rupere de nori,nu-i aşa? Hei,ia spune,mi s-a părut că ți-am văzut camioneta jos pe autostradă.Ai probleme cu ea?

—Bateria o moartă,replică Robert..uşurat că a putut veni cu o explicație asupra faptului că a lăsat camioneta acolo ca să poată face dragoste cu Kate.

Dick îşi scoase şapca,se apropie şi se sprijini confortabil de balustrada verandei ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o lungă şi plăcută discuție.

—Asta se întâmplă mereu,spuse el.Mai ales când e vreme umedă.Voi trece cu mai târziu şi te voi ajuta să o porneşti.Am sub bancheta din față un set de cabluri pentru remorcare.
—Mulțumesc.Dick nu părea să observe că Robert nu spunea mai mult de un cuvânt sau două,când deschidea gura.Scoțându-şi un pachet de gumă de mestecat din buzunarul cămăşii,îi oferi şi lui Robert o lamă.Când el refuză,Dick îşi luă una pentru el şi se avântă într-o poveste incoerentă despre o camionetă veche pe care o avusese cândva şi pe care nu putea pune bază niciodată.Aceasta nu pornea decât după o oră de încercări şi nu putea să-i țină cauciucurile umflate niciodată.În cele din urmă,vânduse camioneta unui bătrân care a vopsit-o în roşu strălucitor şi a folosit-o ani de-a rândul pentru a strânge gunoiul din satele învecinate.Robert nu urmărise firul poveştii dar trebuie să fi zâmbit cu tristețe din când în când deoarece Dick râse şi îl bătu cu palma peste umăr.
—Imaginează-ți,adăugă Dick.Nu poți să judeci o camionetă după culoarea ei.
—Aha,spuse Robert.
—Unde-i Kate? întrebă deodată Dick.
—Kate?
—E încă în pat? întrebă Dick cu un rânjet pe față şi clipind sugestiv.Ploaia a ținut-o trează noaptea trecută?
—Nu,zise Robert.A plecat!
—Unde a plecat? în oraş?Robert realiză că nu putea şti unde s-a dus Kate.Poate la Blynton să o vadă pe mama ei.Sau poate înapoi în Detroit.După cum o cunoaşte,ea putea să se decidă să meargă chiar şi în California.Era genul de om care ia decizii bruşte în viață.Era o nechibzuită şi o sălbatică.Şi inima îl durea ştiind că ea a plecat.Privind fața lui Robert.Dick deveni serios şi spuse.
—Ei bine,venisem să văd dacă mai vrea să continue cu îmbunătățirile pe care
le-am discutat ieri.După ce am găsit scheletul.
mă întrebam...Descoperiri ca acestea pot schimba lucrurile.Ai vreo idee ce planuri are?Robert neagă din cap:
—Nu pot să-mi imaginez.
—Bine,spuse Dick uitându-se straniu la el,îi spui că eu mai sunt interesat,O.K.? Mi-ar plăcea să încerc să repar locul ăsta.N-aş vrea să văd cum se ruinează.Există multă istorie în cabane ca asta.
—Da,spuse Robert.
—Mulți oameni din oraş spun că locul este bântuit de duhuri.Eu nu cred în prostii,desigur,dar se obişnuia să se facă nişte petreceri minunate aici şi câteva

dintre cele mai înalte familii din stat au văzut Greatoak.Se cuvine să-l păstrăm,nu crezi?
—Da!
—Nu eşti un tip prea vorbăreţ,dar îmi placi,Evans! Un om al câtorva cuvinte! El se ridică.Ei ce faci? Hai să mergem să-ţi pornim camioneta!
Robert ezita.Nu dorea să se urce în maşina lui Dick şi să se ducă până la autostradă.Nu vroia să facă conversaţie ori să încerce să pară normal pentru impresia lui Dick.Dar tu eşti normal! strigă vocea.Nu trebuie sa te prefaci.Lui Dick nici nu-i pasă dacă vei fi mai puţin tăcut.Du-te numai şi adu camioneta,pentru numele lui Dumnezeu! Vezi dacă poţi părăsi cabana cu cineva,în afară de Kate.
—Ce zici? insistă Dick.Dacă ai învăţat ceva de la Kate,înseamnă că nu eşti nebun precum crezi.Du-te cu Dick.Te conjur!
—Hai,mergem?
—O.K.,spuse Robert,aproape ameţit.
—O.K..să mergem!Când să intre în camioneta lui Dick,îşi dădu seama că strânge în mâini mătura ca şi cum ar fi fost un colac de salvare.O lăsă sprijinită de un copac şi urcă în camioneta lui Dick fară un cuvânt.Dick porni motorul şi nu se întâmplă nimic deosebit în timp ce se îndreptau spre autostradă printre copacii de pe marginea şoselei.Când ajunseră la autostradă,Robert realiză că el nu mai fusese pe această parte a drumului cu nimeni în afară de Kate în cei zece ani de când trăieşte la Greatoak.Se concentra mai ales asupra respiraţiei,în timp ce Dick făcea stânga şi înainta spre oraş.Robert nu dorea să-l dezamăgească.Nu dorea să înnebunească în camioneta lui Dick.El nu dorea să-l rănească pe Dick.
Dick îşi poate purta singur de grija,spuse vocea interioară.Kate îşi poate purta singură de grijă,şi ţi-a arătat că tu ai mai mult control asupra ta,mai mult decât te gândeai tu.
—Ştii,spuse Dick în timp ce deschise fereastra şi o adiere de aer se grăbi să intre în cabină,mă gândeam că tu eşti puţin ciudat,Evans.
Gâtul lui Robert era prea încordat ca să răspundă.
—Dar eşti O.K..continuă Dick.Nu tocmai un butoi de râsete,dacă înţelegi ce vreau să spun,dar eşti un om bun.Din ce-am auzit despre Cranston,tu eşti probabil lucrul cel mai bun care i-a apărut în viaţa ei.
—Ce vrei să spui?
—Oh,ştii tu,ridică din umeri Dick.O fată ca ea are nevoie de o ancoră.Are nişte apucături sălbatice,şi nu va ajunge nicăieri dacă nu va pune cineva frâul pe ea.Are nevoie de o bătaie uşoară de la un tip ca tine.

—Bătaie uşoară,repetă Robert,amuzat de cuvintele lui Dick.Nici nu ştii cât de amuzant este asta!
—De ce? Tu eşti blând aşa cum vor ele,nu-i aşa? Fără nici o supărare,adăugă Dick repede.Unor femei le plac ursuleți din ăştia,nu-i aşa? Tratează-le cu blândețe şi sunt dulci precum o plăcintă! Fii brutal şi te părăsesc imediat.
Fusese prea brutal cu Kate? Remarca despre sinuciderea tatălui ei fusese făcută ca s-o determine să plece.Robert nu trebuia să folosească o armă atât de dureroasă.Sentimentele lui Kate cu privire la moartea tatălui ei erau încă dureroase.Turnase sare peste rană spunând că ea încearcă să schimbe trecutul prin el.
—Nu pentru că aş avea un succes nebun la femei,continuă Dick,încă o mai caut pe cea potrivită.Dar aş spune că foloseşti tehnica cea bună cu Kate.Dă-i spațiu să fie creativă,dar ține-o în limitele rațiunii.Probabil că îți mănâncă din palmă,nu-i aşa?
—Nu tocmai! zise Robert.
—Ce se întâmplă? Nu-ți place de ea?
—Ba da! spuse el,îmi place de ea,cum să nu!
—E o frumusețe! suspină Dick.Şi atât de sexy! Sper să nu te superi pe mine pentru că vorbesc aşa.
—Nu mă supăr! zise Robert.Îți sunt recunoscător pentru orice ajutor îmi dai!
—A fost supărată din cauza scheletului pe care l-am dezgropat?
—Da! replică Robert.Îi era teamă că acesta va da naştere la necazuri.
—Deja a provocat tulburare,spuse Dick atent la drum.Tot oraşul vorbeşte despre asta.Robert nu şi-l putea imagina pe Michael sau pe Cynthia răspândind ştirea în Blynton.El zise:
—Sunt sigur că familia nu va fi fericită când va auzi asta! Dick aprobă;
—Înțeleg ce vrei să spui.Şeriful Brandt are o gură mare.Sper ca bârfa lui să nu le supere prea mult pe Kate şi pe Cynthia.
—Şi eu sper! gândi Robert.El ascultă distrat filosofia lui Dick despre reprezentantele sexului frumos.Ajunseră repede la camioneta abandonată şi Dick luă cablurile de remorcare de sub bancheta din față.Maşinile fură legale una de cealaltă şi când motorul vechi începu să zumzăie în cele din urmă,Dick îi ură bine dispus lui Robert:
—Succes cu faimoasa ta doamnă!Când Dick plecă,Robert se sprijini de roata de rezistență a camionetei şi rămase aşa câteva minute încercând să sc decidă ce să facă.Nevoia de a o vedea pe Kate din nou îl atrăgea ca un magnet.Dorea să o țină în brațe,să-i simtă greutatea pe corpul lui.Parfumul părului ei părea să

plutească în aer.Şi aproape putea să audă şoapta ei blândă în timp ce ea îi muşca uşor lobul urechii şi îi spunea cât de mult îi place felul în care o atingea.Inima i se strânse când îşi aminti de carnea ei netedă şi de membrele ei mlădioase.
Dar nu putea să întoarcă camioneta şi să se îndrepte spre Blynton să o caute.Era prea riscant.Deja se aventurase mult prea departe de punctul de siguranță impus de el.Şi avea nevoie de timp să se gândească la cuvintele pe care trebuia să i le spună.Ajunse la Greatoak în câteva minute şi luă mătura de lângă copacul unde o lăsase.Intră în cabană şi reluă curățenia când.deodată,observă o băltoacă de apă pe podea,lângă scări.
—Asta de unde a mai apărut?!O rapidă privire în sus îi spuse lui Robert că amestecul lui Kate în structurile interne ale cabanei trebuie să fi schimbat lucrurile şi el nu putea să le vadă.În mod clar,acoperişul nu era fisurat numai în mansardă,ci şi la parter.Balta de la picioarele lui Robert trebuie să fie rezultatul ploii din noaptea trecută.Aruncă mătura şi se îndreptă spre camera lui Judith şi spre scara secretă ce ducea la mansardă.Pentru a fi sigur că spărtura nu cauzase pagube mai mari el urcă pe scări spre mohorâta magazie care era plină cu lucrurile lui Judith.Se simțea ciudat să fie printre aceste lucruri fără Kate,ca şi cum ar fi pătruns în intimitatea unei femei în viață.Dar înlătură această senzație şi începu să se uite după spărtura din acoperiş.
Podeaua scârțâia sub paşii lui în timp ce se furişa prin mansarda pe jumătate luminată.
—Ar fi trebuit să aduc o lanternă,mormăi el,sau să-1 aduc pe Dick aici sus.Nu ştiu ce să caut.Se lovi la cap de o bârnă de lemn şi înjură cu sete.Apoi râse.
—Îți serveşte de exemplu.Evans! îşi spuse.Oh.la dracu! Gemând,podeaua de scânduri cedă şi piciorul lui Robert intră prin lemnul putrezit.
—Bănuiesc că am găsit locul cu fisura,zise el încercând să-şi elibereze piciorul.Unde sunt? Probabil chiar lângă peretele pe care l-a dărâmat Kate cu atâta uşurință.Aş râde din toată inima să mă vadă imobilizat aici în întuneric!
Dar nu fu mult timp imobilizat.Robert auzi un scârțâit puternic,înfricoşător de lemn care cedează şi apoi totul se schimbă în jurul lui.El se întinse spre un suport solid,dar piciorul i se cufundă şi mai tare în gaura din podea.Scoase un țipăt sugrumat şi apoi toată podeaua cedă.Cu o mare viteză,într-un amestec de praf şi trosnete de scânduri,acoperişul se curbă în jos şi îl înghiți.
Ultimul lucru pe care şi-1 aminti fu căderea acoperişului peste el.
Kate se duse să-1 caute pe bunicul ei la birou şi la localul lui Bonnie.Nimeni nu-1 văzuse deloc toată ziua.Şi după expresia de pe fața lui Bonnie,Kate înțelese că Michael Bnmschwig nu pierduse niciodată micul dejun de aici.

—Unde e bunicul tău? o întrebă Bonnie.Am auzit că era foarte supărat din cauza scheletului găsit la lac.
—Toți suntem supărați,replică Kate înainte de a pleca.Temându-sc de ce este mai rău,Kate îl căută pe bunicul ei în tot oraşul.Dar Michael părea că a dispărut.Unde ar fi putut să plece? Se gândi să o întrebe pe Cynthia unde s-ar fi putut duce pentru a găsi puțină liniște,dar decisese să nu o mai preseze pe mama ei.Părea că întreaga familie este pe punctul de a se prăbuşi.Kate se trezi îndreptându-şi maşina spre cabana şi spre Robert Evans.
—El va şti ce să facă,îşi spuse ea fiind conştientă că nu mai gândeşte limpede acum.Un oribil simț de previziune începu să i se insinueze în minte.Cel puțin Robert va liniști imaginația ei activă!
Kate se îndreptă spre cabană şi încercă cu frenezie să se gândească la ceea ce îi va spune lui Robert.Ar fi trebuit să se scuze,poate? în fond el vorbise despre familia ei în felul acela.Dar Kate nu se putu gândi la cuvintele rostite,la combinația de silabe care ar fi putut comunica sentimentele ei complexe.Ea dorea numai să îl vadă,să-i simtă îmbrățişarea.Apoi totul va fi bine.Dar nu era.
Sc grăbi spre cabană şi găsi holul de parcă o bombă ar fi căzut acolo!
—Oh,Dumnezeule! Kate rămase stupefiată la vederea acestor lucruri.Robert! Era acolo o movilă de dărâmături înaltă de cel puțin doi metri şi în locul unde fusese cândva acoperişul,se putea vedea lumina soarelui.Sc cațără pe grămada de bârne şi țipă:
—Robert,Robert,eşti aici?Nici un răspuns.Grămada de resturi de lemne şi mortar începu să sc clatine de parcă ar fi fost un cutremur şi ea trebui să se țină de balustrada scărilor pentru a nu cădea.Gândul că Robert era prins sub dărâmături era de nesuportat.
—Oh,Doamne,nu-1 lăsa înțepenit aici.Robert!
Ea începu să dea la o parte bucățile de lemn tremurând de frică şi continuând să strige cu vocea plină de panică!
—Robert! Mai bine mi-ai răspunde.Robert! Dumnezeule,ăsta-i sânge!
Lichidul roşu lipicios de pe mîinilc ei era sânge cu adevărat,realiză Kate uitându-se cu groază la dovada de netăgăduit că iubitul ei fusese rănit.
—Oh,Robert! țipă ea,încercând să nu plângă.Robert,eu...să te ia dracu,dacă eşti mort,eu...eu o să mor!Kate scormonea cu frenezie în grămadă,iar eforturile disperate erau ineficiente,îşi dădu ea seama în cele din urmă.Nu făcea decât să agraveze lucrurile.Coborî de pe dărâmături,suspinând cu groază.
—Mă voi duce după ajutoare! şuieră ea,lacrimi calde şiroindu-i pe obraji.Nu pot să te dezgrop singură! Mă auzi,Robert? Mă voi întoarce cât de repede voi putea.

CAPITOLUL 15

Era o minune că nu intrase cu maşina într-un copac.Kate se descurcase bine în pădure şi când ajunse pe autostradă apăsă pe aceelerator şi zbură spre Blynton numărând secundele şi încercând să nu se gândească la Robert îngropat în mizeria aceea şi poate mort.Inima îi bătea nebuneşte şi ea plângea în hohote,cuprinsă de groază.În Blynton trecu pe roşu la prima intersecție şi făcu curba.După atâția ani pe care îi trăise în afara oraşului,nu mai era sigură unde erau pompierii sau barăcile poliției,aşa că se îndreptă spre un telefon.

Opri după colț şi acolo,parcată în fața unei case,era camioneta.

Şi cel care stătea pe capotă nu era altcineva decât Robert însuşi.

—Kate!El alergă peste spațiul verde şi se repezi să deschidă portiera maşinii ei.

—Te simți bine?Kate aproape plînse de uşurare.

—Robert,eu am crezut...îmi era frică...

—Calmează-te!Tremurând,ea ieşi din maşină şi îşi petrecu brațele în jurul gâtului lui,respirând neregulat.

—Oh,Robert am fost la cabană şi am văzut ce s-a întâmplat acolo şi am crezut...am crezut...

—Uşurel,dragostea mea! îi murmură el în ureche.Mă simt bine.Numai câteva zgârieturi,vezi?Kate se dădu un pas înapoi şi privi cu atenție fața lui,atingându-i obrajii cu degetele.Văzu câteva zgârieturi pe frunte şi o tăietură pe obraz din care cursese puțin sânge,dar în rest arăta sănătos cu adevărat,era numai plin de praf şi obosit.

—Mi-era frică să nu fi murit.Nu puteam suporta ideea.

—Nu puteam să mor,spuse el,cu privirea întunecată de emoții,în timp ce îi ştergea lacrimile cu degetele.Nu încă.Am prea multe motive pentru a trăi.

Kate îşi strânse brațele în jurul lui.

—Dar ce faci aici? întrebă ea,dându-şi seama deodată cât de greu trebuie să fi fost pentru el să vină în Blynton.Ai părăsit cabana? I

— Am venit să te caut.

— Dar...dar...

— Ai spus că va trebui să vin după tine,aşa că am venit.

—Îmi pare rău că am spus asta.Ştiu cât de greu e pentru tine.

—Sunt aici acum spuse el râzând,şi relativ într-o singură bucată:

—Dar ceva trebuie să se fi întâmplat.Ceva care să te facă...El îi netezi părul,aşteptând să se calmeze.

—Dacă taci,îți voi explica.Am început să curăț mizeria pe care ai lăsat-o şi am realizat că acoperişul se fisurase în timpul furtunii din noaptea trecută.Când m-am dus în mansardă să găsesc spărtura,podeaua a cedat.A fost o căzătură foarte urâtă,dă-mi voie să-ți spun.

—Puteai fi omorât!

—Asta mi -a trecut şi mie prin cap când am ieşit afară din movila aia,zâmbi Robert cu amărăciune.Nu pot să nu-mi amintesc ziua când m-am trezit în spitalul din Filipine.Am fost rănit mai grav atunci şi aproape-mi pare bine că am rămas în viață.Dar de data asta,Kate,mi-am dat seama cât de mult îmi doream să trăiesc.Deodată gâtul lui Kate se încorda şi ochii începură să o înțepe.

—Vreau să fiu cu tine! spuse Robert cu vocea aspră.Am nevoie de tine!

—Robert!...

—Ştiu că mai am o mulțime de lucruri de învățat,o mulțime de lucruri de schimbat.Am nevoie de ajutorul tău.

—Ai făcut deja cel mai mare pas spre însănătoşire,şopti Kate cu greutate,cu inima copleşită de bucurie,şi te iubesc pentru asta!

Robert o îmbrățişa apăsându-şi obrazul aspru de cel moale al ei.Vocea lui era schimbată.

—Şi eu te iubesc,Kate!Ea se ridică pe vârfuri şi îl sărută,buzele ei căutându-le pe cele calde ale lui care tocmai îi încălziseră inima.Robert răspunse imediat la sărut,gura lui comunicând lui Kate mesajul pe care dorea să-1 audă.O iubea.El îşi încredințase ei sufletul şi mâinile lui începură să o mângâie pe tot corpul.Pentru o clipă Kate uită restul lumii şi reacționa la fel.Cât de norocoasă era! Să vină la Blynton era una din acele decizii pe care o iei brusc atunci când te afli într-o situație grea.Dar de data aceasta,reuşise să găsească lucrul pe care-1 dorea ca şi cum l-ar fi căutat toată viața.Dintre toți bărbații din lume dăduse peste cel care avea cea mai mare nevoie de ea,peste cel care fusese special creat,pentru ea.Ea dorea să-şi petreacă tot restul vieții sărutându-1 aşa.Realitatea pătrunse în lumea lor şi Kate îi zâmbi.Îl luă pe Robert de mână şi se îndreptă spre casa mamei ei.

—Hai înăuntru! spuse ea.Lasă-mă să-ți îngrijesc zgârâiturile acestea!

—Nu!

—Mama va vrea să te vadă.Robert nu rezistă mai mult de o fracțiune de secundă.Plin de încredere,o urmă pe Kate,bucuros să-i țină mâna şi parcă nu i-ar mai fi dat drumul.

—Te-ai împăcat cu mama ta?

—Pentru moment! surâse Kate.Să mergem!Robert reuşi să-şi țină emoțiile sub control în timp ce intra în casa Cynthiei Cranston pentru prima dată în viața lui.Cynthia părea palidă şi emoționată,dar se lumină când îi văzu în hol.Când Kate şi Cynthia l-au invitat fericite în sufragerie,el nu se putea simți nervos.Le ştia pe amândouă foarte bine şi avea încredere în amândouă că îl înțelegeau.El părea să ignore usturăturile şi durerea în timp ce ele îi îngrijeau zgârieturile şi îi puneau bandaje,dar intervenea în conversație când era necesar.
Cel mai mult însă dorea să fie singur cu Kate.Ea trebuie să-şi fi dat seama de sentimentele lui sincere,deoarece puse capăt vizitei lor.La câteva minute după terminarea îngrijirii rănilor.Apoi îl grăbi spre ieşire.
—Hai să mergem la cabană! şopti ea în urechea lui sub privirea zâmbitoare a Cynthiei.Câteva zile mai târziu,într-o noapte răcoroasă de toamnă,Kate se trezi plimbându-se pe malul lacului.Îl lăsase pe Robert în cabană,unde el îi aprinsese un foc în inimă,un foc care-i ținea de cald chiar şi în nopțile răcoroase şi poate aprinsese şi focurile pasiunii.Cu inima plină de căldură pentru omul ce devenise central vieții ei,Kate se plimba prin iarbă,atrasă de lac parcă de o forță,o altă iubire.Kate păşea nesigură pe iarbă.Putea mirosi pământul proaspăt săpat de Dick Satriani şi oamenii lui,dar rezistă tentației de a se duce acolo.O întrebare chinuitoare îşi .făcu loc în mintea ei: cine oare stătuse în acel loc atâta vreme'? Dar acum nu mai avea nici o importanță.Se întoarse spre lac.Deodată clipi cu uimire.
—Bunicule?!Uitându-se cu atenție,putu să vadă o umbră înaltă la capătul docului şi pentru o clipă îngrozitor de lungă crezu că e o stafie.Dar felul în care îşi ținea umerii era inconfundabil şi Kate îşi dădu seama că Michael Brunschwig s-a întors la cabană.Ea se îndreptă spre el. Era bucuroasă pentru prima dată în ultimii ani şi dorea să împărtăşească cu el bucuria nestăvilită.
—Bunicule,tu eşti? Nu ți-am auzit maşina! Ce faci aici? Ar fi trebuit să vii să iei cina cu noi!El nu răspunse,iar Kate tăcu,bucuria dispărându-i deodată.Michael stătea nemişcat şi fixa lacul ca şi cum ar fi fost hipnotizat de acesta.
Kate îşi simțea întreaga ființă ca o coardă întinsă la maxim,înaintând,ea îi văzu profilul şi observă luciri de lacrimi pe fața de altfel severă a bunicului ei.
—Oh,bunicule,ce s-a întâmplat? Ea îi luă cu afecțiune brațul între mâinile ei.Bunicule!Mereu puternicul Michael Brunschwig,un om al viziunii,un conducător de oameni,un vârf al industriei oraşului,oraş care avea nevoie de oameni cu talentul lui,oftă adânc şi dureros.
—Oh,Judith,ce-am făcut?...

—Bunicule!Poate că el nici măcar nu observase că lângă cl era Kate.Stătea nemişcat în ceață,privind spre suprafața lacului liniştit,în timp ce lacrimi i se prelingeau pe fața aspră.Poate îşi amintea de trecut.Sau poate că începuse să-i fie teamă de viitor.Lui Kate îi era imposibil să ghicească.
Kate îi eliberă brațul şi se dădu înapoi.În doar câteva zile,viața ei părea să fi devenit o lume strălucind de fericire şi speranță.Robert Evans era mai mult decât ar fi fost posibil să-şi imagineze.Şi avându-1 pe el,ea îşi atinsese țelul vieții ei.Dar nu putea fi cu adevărat fericită.Un pericol nedefinit părea să plonjeze peste Greatoak.Un mister rămas neelucidat,şi era un mister care se temea Kate i-ar fi putut distruge toată familia.
—Bunicule îmi poți spune? îmi poți spune ce s-a întâmplat? El negă din cap.
—Nu pot.Pot numai dori ca acestea să nu se fi întâmplat.

—Unde vom merge? întrebă Kate a doua zi,întinzându-i lui Robert coşul pentru picnic,în timp ce lua o pătură sub braț.
— Cunosc eu un loc,răspunse Robert.Ieşiră afară în lumina soarelui şi o luară în sus spre colina din spatele cabanei.Mergeau mână în mână printre copaci.Robert păşea fără zgomot,doar puțin nesigur.Kate era nefiresc de liniştită,încă puțin tulburată din cauza întrevederii cu bunicul ei noaptea trecută.În cele din urmă,Robert găsi locul cu multă iarbă din vârful colinei de unde se vedeau toate terenurile fermelor din împrejurimile Blyntonului.
O auzi pe Kate gâfâind uşor în timp ce admira panorama care i se oferea privirii.
—Ce frumos,şopti ea.Ca un vârf al lumii.
—Îmi place să vin aici.
—Este frumos,dar foarte singuratic.
—Nu mai este,spuse Robert.Kate zâmbi şi se aplecă să întindă pătura pe iarbă.Apoi se lăsă în genunchi şi îl trase pe Robert în jos lângă ea.
—Nu vreau să mai fii singur niciodată.Am de gând să stau lipită de tine,Evans.
—Pentru prima dată după zece ani simt că pot să revin la viață.
—Şi eu simt ca şi cum tocmai mi-o încep pe a mea! Kate deschise coşul cu mâncare.Ți-e foame?
—De tine!Ea râse şi îl lăsă s-o întindă pe pătură.Pe când cerul se vedea sus,Robert o presa pe Kate spre pământ simțind pulsul vieții peste tot în jurul lor.Doar soarele vedea cum el a dezbrăcat-o pe Kate,răsturnând-o pe fiecare parte a trupului care era scoasă la lumină.În sfârşit,ea era goală întinsă lângă el iar el îi pieptăna părul cu degetele,murmurându-i cuvinte de dragoste şi ascultând răspunsurile ci melodioase.Săruturile îi puneau foc îh sângele care-i

umbla intens prin vene.Ochii ei albaştri păreau să se fi umplut de lumina soarelui,în timp ce el o atingea şi vântul uşor al verii îi ridicau vârfurile şuviţelor de păr pentru a mângâia faţa lui.Ea nu arătase niciodată aşa de mult ca un înger.
Deşi încă îmbrăcat,Robert îi mângâia corpul zvelt şi îi admira rotunjimile subtile.Pielea îi era sidefie ca o perlă şi receptivă la orice atingere.Ea îi zâmbi privindu-l în ochi complet relaxată şi încrezătoare în timp ce el o explora.Între timp Robert se surprinse desfăcându-i drăcuşorul din lobul urechii şi ţinând în mână micul obiect negru.
—Nu-ţi place? îl întrebă Kate privind cuta apărută între sprâncenele lui.
—Pare a fi o parte din personalitatea ta,admise Robert.Partea afurisită.
—Aruncă-l,murmură ea cu un zâmbet.Vreau să fiu doar bună pentru tine.Partea rea care făcea ca partea bună să fie mai îndrăgită,îl determină pe Robert să păstreze cercelul pe care-l puse în buzunar.Apoi îşi îngropă faţa în trupul ei lucios.O sărută pe gât,pe umeri şi apoi pe sâni,când aceştia deveniseră prea tentanţi ca să-i ignore,le descoperi sfârcurile în gură şi lăsă ca aroma trupului ei să-i umple mintea ca un afrodisiac.
—Te iubesc.Îţi iubesc trupul şi spiritul.Iubesc lucrurile pe care le faci şi lucrurile la care m-ai făcut să mă gândesc.Iubesc felul în care m-ai făcut să mă simt.El îi oferi un zâmbet languros,sexy.
—Nu-ţi pot promite că vom avea întotdeauna relaţii paşnice! Şi nici nu pot spune că această relaţie va dura pentru totdeauna.Eu sunt încă o epavă de om,Kate.
—O epavă foarte drăguţă,murmură ea.Iubesc totul la tine.Trupul tău,umorul tău,felul în care te uiţi la mine când fac ceva stupid.
—Nu eşti stupidă...
—Dar tot am nevoie de supraveghere.Să nu-ţi pierzi răbdarea cu mine,Robert.Am nevoie de tine atât cât ai şi tu nevoie de mine.Tu poate te vei vindeca.Dar eu...voi fi totdeauna ca un ghimpe.
—Aşa te vezi tu.Eu văd o femeie talentată.
—Dar să ştii,spuse ea încet,că nu sunt aşa de tare cum par.
—Ştiu,zâmbi Robert,sub limbajul voit aspru din exterior,în sufletul tău clocoteşte o lavă dulce şi blândă.
—Să nu laşi mulţi oameni să o vadă.
—Mă bucur că ai ales să o împărţi cu mine.Ea îi muşcă uşor buza de jos.
—Eu vreau...eu cred că tu poţi să-mi oferi ceva ce am nevoie,Robert.Sunt o artistă în inima mea.

—Şi ai nevoie de libertate.Înțeleg.îți voi da tot ce ai nevoie să înfloreşti,să creşti şi să fii mare.Kate îl trase în jos să o sărute pe gură.
—În acest caz,murmură ca cu un zâmbet cunoscut,vom fi împreună pentru totdeauna.

SFARSIT